

Nhật Ký Chia Tay

Contents

Nhật Ký Chia Tay	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	12
3. Chương 3	21
4. Chương 4	32
5. Chương 5	36
6. Chương 6	43
7. Chương 7	50
8. Chương 8	56
9. Chương 9	63

Nhật Ký Chia Tay

Giới thiệu

Trái tim này khi yêu đã không còn dành cho chính bản thân mình nữa rồi, trước kia khi đơn côi lẻ b

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-ky-chia-tay>

1. Chương 1

Phía trước cửa sổ mưa rơi xuống đất tí tách lộp độp, thời tiết cứ mưa dầm kéo dài đã một ngày.

Lương Tâm Ảnh ngồi bên cửa sổ, những giọt mưa chảy xuống, đầu ngón tay vô tình vẽ trên làn sương mờ mờ trên tấm kính, thẳng đến khi kính cửa sổ tràn ngập, tràn ngập một cái tên duy nhất –

Nhậm Mục Vũ.

Cô kinh ngạc dừng tay, nét môi hiện lên chút khổ sở, cười chua chát yếu ớt.

Đáy lòng, đã khắc sâu cái tên này.

Yêu nhau bảy năm, cảm tình không phải nói hết là hết được.

Kim đồng hồ vừa điểm ở con số mười, bên ngoài cửa đồng thời truyền tới tiếng mở khóa.

“Ăn cơm chưa?”. Nhậm Mục Vũ đứng ở bậc cửa, cởi áo khoác ướn trên người ra, quay đầu hỏi cô.

“Chưa”. Cô miễn cưỡng trả lời, không buồn nhích một chút.

Con chó nhỏ giống Pomeranian tên Luck nuôi được hai năm thấy anh vào cửa liền phóng qua, nhiệt tình hơn cả bạn gái anh là cô.

Nhậm Mục Vũ ôm con chó vào lòng, nhìn cô một cái, tới trước phòng tắm tìm khăn mặt lau nước mưa trên tóc, rồi mang theo cái mền mỏng, đắp lên người ai đó đang nằm trên sofa.

“Gần đây thời tiết chuyển xấu, ra khỏi nhà nhớ mặc quần áo ấm vào, cẩn thận đừng bị cảm”.

“Ừm”. Nghe quá nhiều lần, cô đã không còn cảm giác gì nữa.

“Có muốn ăn gì không?”.

“Gì cũng được”. Trên thực tế, cô không muốn ăn gì hết.

Đặt chú chó nhỏ vào lòng cô, nó kêu ư ử khổ sở, kháng nghị.

Anh mở tủ lạnh, đồ ăn bên trong không còn gì nhiều.

Nhậm Mục Vũ tận dụng toàn bộ đồ còn sót lại trong tủ lạnh, nấu một tô cháo hải sản mỹ vị, trong đầu âm thầm nghĩ, ngày mai nên bỏ thời gian đi chợ mua ít đồ.

“Còn nóng, ăn đi”.

Lương Tâm Ảnh động thân mình, ăn từng muỗng từng muỗng, xuyên qua làn khói lượn lờ trong không khí, nhìn anh dọn dẹp phòng bếp, thuận tay dọn luôn phòng khách, thấp giọng dặn dò. “Cơm có mùi lạ lắm, chắc là thiu rồi”.

Đây là nhà cô, mà anh so với cô còn giống chủ nhân hơn.

Anh luôn như thế, mọi việc vặt trong cuộc sống đều chuẩn bị sẵn sàng tươm tất cho cô, cho tới bây giờ chưa từng làm cô phiền lòng.

Nhưng mà anh có biết không? Cái cô muốn, không phải một quần gia toàn năng, mà là một người đàn ông ôn tồn, để cô có cảm giác mình được yêu...

Chỉ là, một câu yêu đương anh cũng tiết kiệm không nói ra miệng.

Cô đã muốn nhớ không nổi lần cuối cùng anh nói yêu cô là khi nào...

“Không ngon à?”. Thấy cô bưng tô cháo thần thờ, Nhậm Mục Vũ thực tự nhiên nhận lấy phần còn thừa, múc cho Luck một chén, cả hai một người một chó cùng nhau ăn cháo thừa.

“Vũ –”.

“Ừ?”. Anh đáp nhẹ, thả Luck tới góc nhà ăn cháo.

“Anh có yêu em không?”. Không biết vì sao, cô xúc động muốn hỏi câu này.

Anh cup mắt, cười cười, không nói.

Lại như vậy!

Mỗi lần cô nhắc tới chuyện này, anh chỉ ôn nhu nhìn cô và cười, không nói câu nào.

“Anh, có yêu em không?”. Cô chuyên chú nhìn anh, lặp lại một lần nữa.

Anh vẫn cười, khẽ vuốt mái tóc dài mềm mại của cô. “Tính trẻ con!”.

Ánh mắt của anh rất bao dung, ngữ khí sủng nịch, thật giống như – cô là đứa trẻ hay giận dỗi.

“Em hỏi, anh yêu em hay không yêu em!”. Cô đề cao âm lượng, cảm xúc như nước lũ vỡ đê.

Phát hiện thái độ của cô khác hẳn ngày thường, anh thu hồi nụ cười, nhíu mày nhìn cô. “Làm sao vậy?”.

Cô còn có thể làm sao? Người yêu mà ngay cả một câu yêu cô cũng không muốn nói, cô còn có thể làm sao đây?

“Không có gì”. Vô lực rũ mắt xuống, không hiểu là thất vọng, hay còn gì khác. “Lẽ tình nhân năm nay – ”.

“Anh còn việc ở phòng khám”. Anh nhìn cô áy náy.

“Không sao cả”. Cô cười có chút gượng gạo. “Không cần phiền anh đâu”. Không bao giờ cần nữa...

Nhậm Mực Vũ há hốc mồm, định nói gì đó lại thôi.

“Em nói trong điện thoại có việc muốn nói với anh mà”.

“Ừ”. Cô rút ra trên bàn điện thoại một lá thư, lặng lẽ đẩy tới.

Nhậm Mực Vũ nhìn cô kỳ quái, đang định mở thư ra đọc, cô lại ngăn anh. “Về nhà hãy đọc”.

“Được”. Không hỏi vì sao, anh nghe lời thu lại bức thư, đứng dậy. “Không còn sớm nữa, anh về đây”.

“Ành?”. Anh cúi đầu, cô nắm chặt lấy năm ngón tay anh không buông.

“Hôn em”. Cô ngược mắt yêu cầu.

Nhậm Mực Vũ cười khẽ, cúi người chạm nhẹ vào môi cô, vốn định hôn nhẹ chuồn chuồn lướt nước, không đoán được cô khác hẳn ngày thường, ôm lấy gáy anh, hôn thật cuồng nhiệt.

Anh thở dốc, bị lưỡi cô tiến sâu vào trêu chọc làm nhiễu loạn thần trí, há miệng triền miên cùng cô.

Hô hấp điên cuồng, tim đập loạn xạ, nhiệt độ cơ thể vì nụ hôn đó mà nóng bừng, hai tay theo bản năng ôm lấy cái eo nhỏ nhắn của cô, thuận thế tiến tới bộ ngực mềm mại...

“Dừng!”. Anh tỉnh lại đúng lúc, thoát ra khỏi vòng dục vọng cuồng nhiệt đang quấn chặt, liên tục thở hổn hển mấy hơi.

Nếu còn tiếp tục, muốn ra khỏi cửa đêm nay quả thực là người si nói mộng.

“Anh thật sự phải về, sáng mai có ca mổ quan trọng, cần phải nghỉ ngơi cho tỉnh táo”.

“Thư, nhớ đọc nó”.

“Ừ”.

“Đi đường cẩn thận”.

“Ừ”.

“Nhớ mang dù theo”.

“Ừ”.

Anh luôn ít lời.

Đã không còn lời nào để nói, cô rút cuộc buông tay, nhìn anh đi tới cửa –

“Vũ!”. Cô bật dậy, thẳng thốt kêu lên.

Nhậm Mực Vũ nghiêng người ngoái đầu lại, đợi nghe.

“Hẹn gặp lại”. Thật sự... Hẹn gặp lại...

Nhậm Mực Vũ thoáng ngẩn ra, Tâm Ảnh chưa từng nói ‘hẹn gặp lại’ với anh bao giờ. Anh đắm chiêu suy nghĩ, nhìn cô một cái, cụp mắt, gật đầu.

Nhìn anh bước ra khỏi cửa nhà mình, nước mắt Lương Tâm Ảnh nhịn hồi lâu rốt cuộc chảy xuống.

Cô biết cô sẽ đau lòng, sau khi quyết định làm như vậy, sẽ biết được bản thân rồi cũng đau lòng, dù sao, anh là người đàn ông đầu tiên cô yêu trong cuộc đời này.

Nhưng, không đoán được nước mắt lại trào ra như vỡ đê, như bài sơn đảo hải*...

(*bài sơn đảo hải – = dời núi lấp biển)

Cô không bao giờ muốn xa rời anh, tình cảm cô dành cho anh so với dự đoán của cô còn sâu đậm hơn.

Quen biết anh từ lúc học Đại học, đã bên nhau từ đó tới bây giờ, cả một khoảng thời gian dài như thế, với biết bao kỷ niệm, đủ làm anh trở thành một dấu vết sâu đậm trong lòng cô, dù là nụ cười, hay là nước mắt.

Còn nhớ rõ – lúc trước, bọn họ quen nhau thế nào, làm sao kết giao?

Anh là sinh viên tài năng của hệ Y học, từ lúc cô bước chân vào trường, danh tiếng “Nhậm Mục Vũ” đã như sấm dậy bên tai.

Nghe nói, thành tích thời trung học của anh rực rỡ tới nỗi giáo sư sẵn sàng viết giấy đề cử cho anh, nhưng anh vẫn kiên trì tham gia kỳ thi, hơn nữa còn không phụ sự mong đợi của mọi người giành lấy ngôi vị thủ khoa.

Trong suốt quá trình học, chỉ cần môn học nào anh tham dự, giáo sư bộ môn sẽ mừng rỡ rơi lệ, còn hô to. “Học trò đắc ý đường này, làm sao cầu được”.

7 năm khoa Y, anh chỉ cần 4 năm đã hoàn thành xong học phần.

Nghe sự tích truyền kỳ về anh, không ai không cảm thấy hứng thú với anh.

Lần đầu tiên cô nhìn thấy anh, là trong vũ hội trường.

Rất kỳ quái, anh tới tham gia vũ hội, nhưng không khiêu vũ.

Đương nhiên không phải vì thiếu bạn nhảy, cái gọi là tài tử giai nhân thì hẳn là tài tử ắt sẽ có giai nhân ái mộ, huống chi danh tiếng anh vang dội, được vinh danh là truyền kỳ của khoa Y, các cô gái đẹp ngưỡng mộ anh còn phải nói?

Nhưng anh chỉ lẳng lẳng đến, lẳng lẳng đi, khéo léo từ chối lời mời khiêu vũ từ các cô gái.

Cái đó và Thái Công* câu cá có khác gì nhau? Để người ta nhìn thấy được, mà ăn không được, rót nước miếng đầy đất, thật là đáng ghét!

(*Thái Công = Khương Tử Nha)

Cảm giác đầu tiên về anh trong cô là – cao ngạo, quái gở.

Vì khó chịu, cô không thèm hòa theo đám bạn học đổ tới nơi đó xem ai có bản lĩnh mời được anh.

Gặp anh chính thức là khi anh đang thực tập lâm sàng năm cuối.

Bạn cùng phòng của cô nửa đêm đau bụng lăn lộn, làm cô sợ muốn chết, vội vàng đưa ngay vào bệnh viện, ngay lúc cô đang hoang mang lo sợ, không biết nên làm gì mới tốt, tiếng nói trầm ấm dịu dàng ấy đã giải cứu cô.

“Có gì cần tôi hỗ trợ không?”.

Giống như nhìn thấy cứu tinh, cô ngẩng đầu, vội vàng nắm lấy anh. “Bạn cùng phòng của tôi... Cô ấy, cô ấy đau bụng...”.

“Đừng nóng vội, có mang theo chứng minh hay giấy tờ tùy thân không?”.

Ồ? Nói thật ra lúc đó hoảng quá, cô cũng không xác định có mang hay không nữa, may mắn ông trời phù hộ, tất cả giấy tờ của cô bạn đều ở trong túi xách.

“Được rồi, cô cứ tới quầy điền giấy tờ trước đi, việc còn lại cứ giao cho tôi. Quẹo trái ở phía trước, biết chưa?”.

Cô chỉ có thể ngơ ngác gật đầu.

Sau đó thế nào, cô không còn ấn tượng gì nữa, chỉ nhớ được tiếng nói dịu dàng ấm áp ấy...

Không biết qua bao lâu, một ly cafe nóng hổi bốc khói đưa đến trước mặt cô, cô ngẩng đầu, ngơ ngác nhìn anh.

“Uống ly cafe nâng cao tinh thần đi, cô thể này làm sao chăm sóc được bạn cô, đúng không?”.

Hơi nóng của cafe thấm qua ly giấy, truyền đến đầu ngón tay, khi đó, trong lòng cô thật cảm động.

“Anh đều đối tốt với mọi bệnh nhân như vậy sao?”. Rất kỳ quái, rõ ràng đang định nói cảm ơn, nhưng miệng lại thốt lên câu ấy, muốn dừng cũng không dừng được.

Từ trong mắt anh, cô thấy được một chút kinh ngạc.

“Cô đâu phải bệnh nhân”.

Cho nên? Đối tốt với cô hết sức, là do bốn phận hay do gì?

Cô nghĩ không ra.

“Anh đang thực tập ở đây?”. Cô nhìn áo blouse trắng trên người anh.

“Ừ”.

“Xoay sở được không?”.

“Hoàn hảo, không tính là quá bận”.

Trong tay anh cũng có ly cafe tương tự, uống một ngụm, còn nói. “Bạn cô là viêm dạ dày cấp tính, đừng lo, không cần quá lo”.

Cô vừa định mở miệng, một nữ y tá đã nhanh chạy tới chỗ họ, giọng nói gấp gáp. “Bệnh nhân ở phòng 209 lại trở chứng, kiên trì nói chỉ để mình cậu thay băng”.

“Người bị tai nạn xe cộ gãy xương phải không?”.

“Đúng rồi”.

Anh thở dài. “Tôi đi ngay”.

“Nhậm Mục Vũ!”. Không biết vì sao, lúc ấy cô không chút suy nghĩ, bật thốt lên gọi anh.

Anh dừng bước, quay đầu nhìn cô.

“Tôi còn có thể gặp lại anh không?”. Đêm nay cái miệng đúng là không chịu sự kiểm soát, cô bỏ mặc nó chẳng thèm quản nữa, cho nó tự sinh tự diệt, hồ ngôn loạn ngữ* đi.

(*hồ ngôn loạn ngữ = ăn nói hồ đồ lung tung)

“Đương nhiên, phòng bệnh của bạn cô là do tôi phụ trách”.

“Vậy à”. Cô nhẹ nhàng thở ra.

Khi đó, cô cũng không hiểu, vì sao cô cứ hỏi liên tiếp mà anh không thấy kì quái? Còn trả lời mới lạ chứ!

Mãi cho đến sau này hậu tri hậu giác nhớ tới – thái độ của anh đối với cô, cũng không hề tỏ ra xa lạ!

Suốt thời gian đó, chỉ cần không có lịch học cô sẽ chạy tới bệnh viện, gặp anh thì tán gẫu vài câu.

Bạn cùng phòng còn cảm động nói với cô. “Tâm Ảnh, mình không ngờ hóa ra cậu thương mình như vậy, đúng là hoạn nạn mới gặp chân tình”.

Thương cô ấy?! Thật sự là @\$%...

Cô trực tiếp quăng đi một cái nhìn xem thường, con nhỏ này nói chuyện đúng là sến nổi da gà.

Đúng rồi, nếu nó đã hiểu lắm thì cô cần gì phải chối?

Có một lần gặp được chị y tá lần trước, hàn huyên vài câu, chị ấy nói cho cô biết, tuy rằng Nhậm Mục Vũ chỉ là bác sĩ thực tập trong bệnh viện, nhưng nổi tiếng săn sóc bao dung bệnh nhân, bất luận nam nữ lão ấu đều thích anh, mọi người thực chờ mong anh lấy được tấm bằng y, chính thức làm bác sĩ trong bệnh viện, nhất định là phúc cho tất cả bệnh nhân.

Phải không đó? Hồi anh ta ở trong trường đại học đối xử với người ta vừa xa cách vừa lạnh nhạt.

Chị y tá nói, đó là do chưa biết rõ con người anh, mới hiểu lầm anh như thế. Thực ra, anh là người vừa mềm lòng lại hiền lành! Bà thím điều ngoa ở phòng 209 lần trước chính là vì như vậy mới sinh lòng ái mộ, chỉ muốn gặp anh, luôn lấy chuyện không chịu thay bằng ra uy hiếp đối người, nhưng anh chưa từng biểu hiện nửa phần hờn giận, còn cười cười nói với bà ta. “Lần sau nếu cháu không ở đây, cô cứ để y tá thay bằng cho cô nhé? Đừng đùa bỡn với thân thể mình”.

Sau khi nghe xong, bà ta còn áp tay lên giữ ngực, chắc chắn là bị cảm động sắp rớt nước mắt.

Khi cô rời khỏi bệnh viện vừa vặn là lúc anh tan tầm, cô đánh bạo hẹn anh đi ăn khuya, vậy mà anh cũng đáp ứng.

Ăn xong, anh khẳng khẳng muốn đưa cô về, hai người bước chậm lặng yên dưới ánh trăng.

“Anh biết tôi là đàn em của anh khi nào?”.

Anh dừng chân, dùng vẻ mặt kì quái nhìn cô.

“Vốn đã biết sao?”. Không thể nào? Dù sao cô chính xác cũng không phải đàn em, khác khoa, lại khác buổi, cả một khu đại học lớn như vậy, tám trăm năm chưa gặp được nhau một lần.

Anh thản nhiên trả lời cô. “Có ấn tượng chút chút”.

“Chút chút là cỡ nào?”.

“Có gặp qua vào lần trong trường, còn có lần trong tiệc khiêu vũ cuối khóa”. Ngập ngừng, anh bổ sung. “Em rất bắt mắt”.

Wow, đúng nha! Sao cô chẳng có ấn tượng gì?

“Những lời này thật không thành ý”. Cô rầu rĩ nói. Nhân vật hoàng kim lóng lánh của trường nói mình “bắt mắt”, có phải đang chứa 10 phần châm chọc?

Mặc kệ, cứ hưởng thụ là được.

Đưa cô về lại kí túc xá, cô không hiểu chuyện gì xảy ra đột nhiên gọi to. “Nhậm Mục Vũ!”.

“Ừ?”.

“Sáng sớm ngày mai, đi xem mặt trời mọc với tôi, được không?”. Lấy có giới lắm, ngay đến cả cô cũng muốn phỉ nhổ chính mình.

Có trời mới biết, tám trăm năm rồi cô chưa từng thấy mặt trời nó mọc thế nào, buổi sáng không phải đi học, bình thường cô phải nướng tới cháy móng mới dậy ra ngoài kiếm đồ ăn.

Anh trầm ngâm một chút, không hiểu là khó xử hay đang vận công phụ cự tuyệt ra mặt, chỉ nghe anh nói sau đó. “Sợ không được, buổi sáng có ca mổ, tôi phải tới, chắc là không kịp”.

“Cái đó, mặt trời lặn cũng rất đẹp, tôi vẫn mong...”.

“Lần khác, được không? Ngày mai tôi thật sự rất bận, không dứt ra được”. Anh nói ngại ngùng.

Nói gì thêm nữa, chẳng lẽ rủ đi ngắm cảnh đêm. Da mặt cô không đủ dày, chịu không nổi hết lời từ chối này đến lời từ chối khác đâu.

Thật rõ ràng, không phải sao?

Anh ta từ chối mình.

Không cần nói rõ, cô cũng không phải loại ngu ngốc, tất nhiên nghe ra ý ám chỉ trong đó.

Tình cảm vừa mới nảy mầm đã bị nhổ tận gốc, cô khổ sở mất ngủ cả đêm.

Ngày hôm sau, cô hạ quyết tâm, mai táng phần tình cảm non dại không được hoan nghênh này, khi đi bệnh viện cũng cố ý tránh thời gian làm việc của anh, giảm bớt cơ hội chạm mặt, miễn cho vừa thấy anh lại suy nghĩ kỉ quặc, trong tâm bất chính.

Bạn cùng phòng của cô vốn ái mộ Nhậm Mục Vũ, xuất viện xong lại càng mê mẩn anh, suốt ngày Nhậm Mục Vũ này, Nhậm Mục Vũ nọ, nói anh nào là chăm sóc cẩn thận bao nhiêu, tính tình ôn hòa bao nhiêu, kiên nhẫn với bệnh nhân bao nhiêu, còn đáng yêu cực kì...

Nhìn đi, quả nhiên anh ta tốt với hết thảy mọi người, là cô suy nghĩ quá nhiều mới có thể ngu ngốc nghĩ rằng cô đặc biệt hơn người.

Tự mình đa tình, đáng đời!

Nhưng mà người khi đã xui xẻo rồi thì chuyện gì cũng có thể xảy ra!

Cô xác minh lại câu nói này lần nữa.

Gần đây thời tiết không ổn định, cô bị cảm nhẹ, cứ tưởng cảm xoàng không đáng lo, chờ nó tự khỏi, cơ thể cô từ bé đến lớn chiều này luôn hữu hiệu.

Nhưng cô không hiểu được, hệ miễn dịch của cơ thể cũng bị ảnh hưởng, cảm xoàng kéo dài thành buồn ngủ, nước mũi chảy ròng ròng, cộng thêm sốt cao, tắt tiếng, mắt mở không lên, đành phải nhận mệnh đi gặp bác sĩ.

Ban đầu tính chỉ đến phòng khám gần nhà khám sơ rồi mua thuốc, không nghĩ tới vừa qua đường, tên chết tiệt lái xe bỏ mất ở nhà kia không cứ nhằm hướng mình mà chạy, hại cô vì tránh hấn ta mà ngã dúi dụi, đen đui – cô, bị, trật, chân!

Năm nay nhất định là cô phạm trùng thái tuế, số mới đen kìn kịt như vậy.

Hay rồi, đi không được.

Thuận tay bắt taxi, vì tiết kiệm tiền đành phải tới bệnh viện gần nhà nhất, mà tới đó thì, khả năng đụng phải Nhậm Mục Vũ cực kì cao.

Cô đã cố gắng lắm để không chạm mặt anh, mà có chạm cũng không phải trong tình huống này, cô thể, cô không có ý định ti bỉ vô sỉ muốn tranh thủ sự thương hại của anh, nhưng vẫn gặp bộ dáng anh cau mày không vui.

“Tôi biết hiện tại mình trông không tuyệt vời chút nào, nhưng không cần anh trừng mắt sống không bằng chết đó ra nha”. Aiz, thật không xong, giọng mình nghe như vệt đục.

“Cô Trương, phiền cô đưa cô ấy tới bác sĩ Vương khoa nội khám dùm tôi, cô ấy là bạn tôi”. Anh trực tiếp lấy giấy tờ trong tay cô, đứng lên sắp xếp.

Cái thái độ gì thế! Tốt xấu cũng phải để ý tới tôi một chút chứ? Đồ khinh người!

Khám xong, vừa vặn nghe được anh nói. “Tôi đưa bạn tôi về đã”.

Cô làm bộ không nghe, bước nhanh rời đi – tuy rằng cổ chân không cử động được, hại cô phải cà nhắc.

“Tâm Ảnh!”.

Gì? Kêu mình sao?

Cô vẫn muốn tiếp tục giả điếc, nhưng tiếng gọi kia –

Đây là lần đầu tiên anh ta gọi tên cô, ngắn gọn, còn – chết tiệt, gọi dễ thương quá!

“Tôi đưa em về”.

“Cảm ơn, tôi chưa tàn phế”.

“Chưa tàn phé, nhưng sốt 38 độ cộng thêm rạn xương vì ngã”. Anh thuyết minh thêm.

Cô nghe được nghiêng rằng nghiêng lợi.

“Ha ha!”. Tuyệt chiêu thứ nhất của con gái chính là tiểu lý tàng đao*. “Làm bác sĩ nhàn như vậy sao?”.

(*tiểu lý tàng đao = giấu dao trong lời ;)))

“Tôi chỉ là bác sĩ thực tập”. Anh còn sửa lưng.

Cái đó không phải trọng điểm được không? Cô thật muốn té xỉu.

“Được, bác sĩ “tương lai” cũng không có nghĩa vụ phục vụ bệnh nhân tận nhà đi?”.

“Đúng là không có, nhưng chúng ta là bạn bè, quan tâm nhau hẳn là phải?”.

Thật là cô nói một câu, anh trả một câu!

“Ai cần anh quan tâm!”.

“Tôi lo lắng”. Anh cúi đầu, thốt ra một câu.

Cô tròn mắt, nói không nên lời.

Tên đàn ông khổ nạn, đừng có lạm dụng lòng thương hại của anh có được không? Sẽ chỉ càng làm tôi tổn thương thêm! Không thích người ta thì đừng hại người ta ăn dưa bở chứ!

“Chân còn đau không? Muốn tôi bế em không?”.

“Có người muốn luyện cơ tay, tôi từ chối làm sao nhìn được?”. Vốn chỉ thuận miệng châm chọc, không ngờ anh thật vòng tay ôm lấy cô bế lên.

Cô tròn mắt há hốc mồm.

Bay đi hai hồn sáu phách, thẳng đến khi anh đưa cô về cửa kí túc xá vẫn không tìm lại được.

“Sau ba bữa ăn nhớ phải uống thuốc cảm, vết thương ở chân cách hai ngày phải tới bệnh viện thay băng, tôi ghi số điện thoại cho em, có việc cứ gọi cho tôi, biết không?”. Nói xong, cầm tay cô viết một chuỗi số.

“Nhanh khỏi, để tôi sắp xếp một ngày rảnh, mặc kệ em muốn đi ngắm mặt trời mọc hay mặt trời lặn, tôi sẽ đi cùng em”.

Cô lại khẳng định lần nữa, người này đúng là dễ mềm lòng, cô gái nào muốn theo đuổi anh ta chỉ cần dùng khổ nhục kế là hiệu quả ngay.

Nhưng cô không phải sắc nữ, cô từ chối dùng cách tiểu nhân mất mặt này câu dẫn đàn ông.

“Muốn ngắm cũng không thèm ngắm với anh!”. Cô rút phất tay về.

Cái đó và cây kẹo dụ con nít uống thuốc thì khác gì nhau?

Đúng là xấu hổ!

Được rồi, cô đúng là đáng xấu hổ.

Sự thật thẳng mồm miệng, từ đi xem mặt trời mọc, mặt trời lặn, tới ngắm biển, lên núi Dương Minh ngắm cảnh đêm, cả 1 ngày, cô phát ngượng vì bản thân quá mê mẩn mà quên phản ứng.

Sống 19 năm, giờ cô mới biết mình là người không nguyên tắc như vậy.

Xem ra, cô đã xem nhẹ si mê của mình đối với anh.

“Chân em còn chưa khỏi hẳn, ngày mai nhớ tới thay băng”.

Đưa cô trở về, anh nói 1 câu phá hỏng không khí, hoàn toàn đánh vỡ say mê của cô, làm cô nhụt chí không biết nói gì chống đỡ.

Thì ra chỉ là 1 cây kẹo ngọt dụ khị!

Nhậm Mục Vũ chết tiệt, lúc nào anh cũng phải yêu nghề, phải nhớ cái chức danh bác sĩ cứu người vĩ đại của mình như vậy sao?

Nói tới nói lui là thế, nhưng sau mỗi lần tự phỉ nhổ bản thân xong, cô lại càng thích anh hơn, thích không kiềm chế được.

Anh và cô đột nhiên trở nên thân thiết.

Từ lúc nào giao tình giữa bọn họ đã tiến triển thành hai ba ngày hẹn nhau đi ăn cháo, đi dạo chợ đêm, tâm sự mấy việc lật vạt trong ngày.

Cô thần thông quảng đại chạy đua theo thời gian biểu dày đặc của anh, chỉ vì muốn cùng đi ăn bữa sáng với anh mà đặt đồng hồ báo thức, sáng sớm 6h30 thống khổ ngàn lần lấy tấm chống mí mắt, điện thoại cho anh, dùng giọng ngọt ngào nhất. “Hôm nay tôi có tiết buổi sáng, dậy sớm ôm chân Phật đây, anh thì sao? Còn ngủ à?”.

“Khéo vậy? Tôi cũng có tiết buổi sáng”.

Khéo cái quỷ! Tấm chống mắt của tôi sắp gãy!

“Vậy sao. Nhưng mà bụng tôi đói quá đi, không có tâm trạng đi học!”. Sặc! Cô tự thấy mình xạo hơn Cuội.

Sau đó, cô nghe được giọng cười khê của anh. “Em muốn ăn gì? Tôi qua đi ăn cùng em”.

“Bánh nướng và sữa đậu nành!”. Cô thuận miệng nói. Chỉ cần ăn bữa sáng chung với anh, đá tảng cô còn nuốt được.

“Được, em chờ tôi”.

Cứ “trùng hợp” như thế, chỉ cần anh có ca sáng, sẽ cùng ăn với cô lúc tỉnh mơ, hơn nữa lúc nào cũng ăn bánh nướng và sữa đậu nành, hại cô từ đó về sau, ai dám nói ‘bánh nướng, sữa đậu nành’ trước mặt cô, cô sẽ nổi đóa ngay lập tức, chỉ duy nhất trước mặt anh cố rưng rưng nước mắt mà nuốt, có ghen cũng không dám than. Ai bảo cô nói cô thích nhất ăn bánh nướng và sữa đậu nành, vì chàng trai cô thích, có ăn đến ới ra cũng phải tập quen đi.

Thứ có giá trị an ủi nhất là anh bắt đầu gọi điện thoại cho cô, tuy rằng không tình tình cảm cảm nhưng vẫn nói. “Ngủ ngon, ngủ trễ quá không tốt cho thân thể”.

Mặc kệ anh nói những lời này là căn cứ trên cương vị bác sĩ hay bạn bè, cô đều thấy mát trong lòng.

Bạn cùng phòng biết cả 2 thường đi chung, ngạc nhiên tra hỏi. “Cậu thật sự theo đuổi anh ta?”.

Theo đuổi cái gì? Khó nghe.

“Không phải! Mình cần bản không có cảm giác với anh ta biết không? Mình và anh ta chỉ là bạn bè bình thường!”. Chính đó là điểm làm cô uất ức tới nội thương, giả bộ không có việc gì cười cợt, cảm giác đúng là khó chịu!

“Vậy, nếu cậu không thích anh ấy, xem xét quan hệ của chúng ta, cậu hẳn sẽ giúp tác hợp mình chứ?”.

Mặc cô đi mà tác hợp! Thất tình đã đủ thảm, còn muốn tui hát bài ca bà mối hử, có ai lâm vào trường hợp đó mà làm vậy không?!

Đạo trời gần đây đi ngủ đông mất rồi hử? Hoang tưởng... Ân cần hỏi thăm con bà nó!

“Không, vắn, đề! Chỉ cần anh ta thích cậu, mình không phản đối”. Răng nghiến ken két, tức ngực suýt chút nữa học máu!

Có thể trách ai? Ai bảo cô biết thân biết phận, Nhậm Mục Vũ không thích cô, không tác hợp cho người khác còn có thể thế nào?

Học máu thì học máu, cô vẫn tích cực sắm vai bà mối tận tâm giúp đỡ, tạo cơ hội cho cô bạn tiếp cận Nhậm Mục Vũ nhiều đến nỗi nếu anh ta xiêu lòng thì bây giờ cũng sinh được 1 tá con rồi.

Trình độ sắt đá như thế, bà mồi chuyên nghiệp còn phải chào thua.

Sau, cô phát hiện ánh mắt anh nhìn mình trở nên phức tạp, luôn im lặng chỉ nhìn mà không nói 1 câu, cô không hiểu, mà sớm cũng đã buông không muốn lý giải nữa.

Ngày đó, anh đến ký túc xá tìm cô – thật ra, cô cũng không rõ anh đến tìm mình hay tìm cô bạn cùng phòng, cả đám hứng trí, hét to nói muốn đi qua đêm luôn.

“Rồi, rồi! Nhậm Mục Vũ, anh chở Tiểu Nghi”.

“VẬY còn em?”.

“Không sao, A Đức chở tôi”.

Anh dùng ánh mắt kì lạ đó nhìn cô, nhìn thật lâu đến nỗi cô tâm hoảng ý loạn, tình cảm nén xuống lại bò lên, nhanh đẩy anh, cười ái muội. “Nè, cơ hội đã tạo cho anh rồi, ráng mà nắm chắc”.

Anh không nói gì.

Nhìn bạn cùng phòng bên lên ngồi sau xe máy của anh, bàn tay nhỏ bé núm ngang hông, cô đột nhiên cảm thấy cay cay sống mũi.

Điên loạn cả đêm, giải quyết sạch sẽ 1 tá bia, mọi người đều ngà ngà say. Thời gian đóng cổng của ký túc xá đã qua, Nhậm Mục Vũ ở trọ bên ngoài nên cả nhóm kéo tới phòng anh ở tạm 1 đêm.

“Đi thôi, đi thôi, Tiểu Nghi, cậu ngủ chung với Nhậm Mục Vũ, đừng phụ cảnh đẹp đêm nay. Bọn mình đều thức thôi –”.

“Phòng để các bạn nữ ngủ, con trai chúng ta ngủ tạm ở phòng khách 1 đêm”. Nhậm Mục Vũ làm như không nghe thấy, thần nhiên nói.

Cô im miệng, không dám nháo nữa.

Anh nhìn – có vẻ như không vui. Tuy rằng ngoài mặt không biểu hiện gì, giọng điệu cũng thủy chung ôn hòa, nhưng cô biết.

“Thời gian không còn sớm nữa, mọi người cứ tự nhiên”. Nói xong, anh một mình lên ban công.

Cô xem nghi ngờ có vẻ chính xác, nhanh chạy theo sau.

“Anh – giận à?”. Nghiên cứu vẻ mặt của anh, rầu rĩ nói. “Đừng giận, tôi cũng không cố ý chọc anh”.

Anh im lặng rất lâu, rất lâu, ánh mắt chuyển qua mặt cô. “Trò đùa này không hề buồn cười, em không biết sao?”.

Cô chột dạ, mạnh miệng nói. “Ai nói là đùa? Tiểu Nghi thích anh thật lòng, tôi thấy cả 2 rất xứng đôi...”.

“Xứng hay không xứng không phải chuyện em quản!”.

Thảm, có vẻ như anh bị chọc điên rồi, ngữ điệu không bình ổn nữa, mất đi tần suất hiền hòa như nước mọi khi.

“Sao? Anh thất thân hay bị cưỡng hiếp? Tội thân lắm hả?”. Được lợi còn làm bộ, muốn làm rõ ư, cô mới là người đang khóc thầm này, có biết không?

Anh nhăn mày. “Em lúc nào cũng cảm xúc hóa mọi thứ vậy sao?”.

Cảm xúc hóa?! Ê, anh kia, thất tình có quyền giết người nha, anh không biết à? Huống chi tôi chỉ hơi kích động chút xíu thôi.

“Đúng, tôi cảm xúc hóa, thì sao? Anh học y, chẳng lẽ không biết phụ nữ không xả hết cảm xúc ra hàng tháng sẽ bị bệnh tâm thần sao, đây là phương pháp bình thường hợp lý!”.

Anh dừng lại, nhìn cô. “Sinh lý em tới tháng?”.

“Anh nghiên cứu sinh lý của tôi làm chi?”. Biến thái!

“Em vừa mới uống bia lạnh đó!”.

“Uống đã uống rồi, chẳng lẽ bắt tôi nôn ra?”.

“Em đừng lấy sức khỏe mình ra mà đùa giỡn”.

“Ai nói anh tôi đang tới tháng? Ngu ngốc, kì của tôi là cuối tháng biết chưa?”.

“VẬY VỪA RỒI EM – ”.

“Ngừng! Ngừng! Ngừng! Chúng ta lạc đề rồi!”. Đây hoàn toàn không phải trọng điểm.

Bọn họ rút cuộc chuyển từ yêu/ không yêu sang sinh lý của cô từ lúc nào vậy? Cô còn khai ra của mình là cuối tháng! Đúng là ngu ngốc quá đi mất!

“Quay lại, quay lại, hiện giờ tôi muốn nói với anh chuyện Tiểu Nghi, còn chưa có kết luận”.

Anh nhú mi. “Kết luận : tôi không thích cách ghép đôi của em”.

A, chê cô nhiều chuyện?

“Tiểu Nghi là đại mỹ nhân có tiếng ở khoa tôi, toàn tâm toàn ý với anh, người ta ba quỳ chín khấn còn chưa cầu được, anh bắt mãi cái gì – ”.

“Tôi thích em”.

Một câu làm cô cứng họng, sợ hãi trở mắt.

Ảo giác à? Hay nghe lầm?! Sao anh ấy nói câu đó được!

Cô tin mắt mình hiện tại nhìn nhất định rất đần, cái miệng nhỏ ngoác rộng ra, muối có bay vô cũng không khép lại được.

Anh chỉ cúi đầu, theo logic đặt môi lên cái miệng đã hé sẵn mớ mọc của cô.

Kia – là chuyện gì đang xảy ra? Anh hôn cô, cũng là ảo giác sao? Cảm giác ở môi thật chân thật, đúng là ảo giác sao?

Nụ hôn của anh là thật, mềm mềm, dịu dịu nức lầy cũng là thật, vòng ôm chặt chẽ kiên định càng không thể giả...

“Người trong lòng tôi là em, nghe rõ rồi chứ?”. Anh nói lại lần nữa, gần từng tiếng, rõ ràng vô cùng, ngay cả cô có muốn nghe sai 1 chút cũng không được.

“Lừa... lừa người! Anh rõ ràng đã từ chối tôi”. Tiếng nói run run phớt âm như trong phim kinh dị, giờ cô mới biết mình có tài năng tiềm ẩn về chế tạo âm thanh kinh dị.

Cô nhìn hàng chân mày của anh chậm rãi dãn về 1 cực, giống như cô vừa quăng cho anh bí ẩn của thời đại, cô nghĩ cho sinh viên tài năng hệ y học này đi phẫu thuật não bộ tỉnh vì chắc còn dễ hơn bắt anh trả lời vấn đề này 100 lần.

Đại khái hơn 1 thế kỉ qua đi, anh mới khó khăn trả lời. “Lúc nào?”.

Đúng rồi? Lúc nào? Đầu óc chưa kịp trở về trạng thái hoạt động, nhất thời cô tìm không ra.

Quên đi, hiện tại không phải lúc lục lọi quá khứ.

“Sao anh không nói sớm?”.

“Em không phải cô gái tùy tiện, tôi có nói em cũng không chịu”.

Cô sưng sờ, nước miếng nghẹn ở cổ họng nuốt không trôi.

Trên thực tế, cô còn “tùy tiện” hơn kìa, chẳng những chịu mà còn có thể rộng rãi cho anh 1 cái hôn môi.

Anh nói vậy, cô còn biết sao? Ngoại trừ chột dạ xấu hổ cúi đầu cười ngây ngô, nửa chữ bẻ đôi cũng không phát âm được.

“Thật có lỗi”. Anh buông tay ra, thối lui từng bước.

Gì? Anh ấy xin lỗi cái gì? Sao không ôm thêm chút nữa? Cô vừa mới thích cảm giác được tựa vào lòng anh thôi mà...

“Tôi đã nói hết rồi, về sau đừng ghép đôi tôi với cô gái khác nữa. Ngủ ngon”.

Ê ê ê! Cứ thế mà đi hả? Không chịu trách nhiệm những lời mình đã nói sao?

“Nhậm, Nhậm Mục Vũ – ”.

Anh ngừng bước, nghiêng đầu chờ đợi.

“Ồ, ừm – ”. Kế tiếp phải làm sao? Mọi người đều nói cô không phải cô gái tùy tiện, tốt xấu gì cũng có 1 chút nữ tính rụt rè, chẳng lẽ muốn cô chủ động mở miệng? Nhưng mà...

“Câu anh vừa nói – lặp lại lần nữa, tôi chưa nghe rõ”.

“Đừng ghép đôi tôi với cô gái khác nữa”.

“Không phải, câu trước kia”. Đần! Ai cần nghe câu đó?!

Anh suy nghĩ 1 chút. “Em không phải cô gái tùy tiện?”. Là câu này sao?

“Lại, câu trước đó nữa!”. Cô cắn răng sắp chảy máu tới nơi, người này là gốc thật hay giả ngu?

“Ừm – ”. Anh lại trưng ra vẻ mặt (0). “Là câu tôi thích em? Hay là câu em nhất định không chịu?”.

“Được”. Cô nhanh tiếp lời, thiếu chút nữa sắc nước miếng mà chết.

“Được cái gì?”. Anh sững sốt, như vệt nghe sấm.

“Anh, anh – ”. Cô sớm muộn gì cũng có ngày bị anh làm tức tới hói đầu!

Ngay tại lúc cô tự hỏi có nên nhảy xuống ban công tự tử không, hay trực tiếp bỏ anh lại cho xong chuyện, thì anh mới mở to mắt tỉnh ngộ. “Được, em đồng ý, là vậy phải không?”.

Phật tổ từ bi! Người này còn chưa gốc hoàn toàn.

“Bằng không thì là gì? Anh nghĩ tôi để cho người tôi không thích hôn mình à!”. Cô oán giận đẩy anh ra, định đi vào nhà. Lại còn tốn thời gian với anh, mặc kệ anh ở lại nghiền ngẫm lời cô nói đi.

Nhưng cô cũng không vào nhà được như ý định, vì anh đã phản ứng rất nhanh kéo cô về, gắt gao ôm cô vào trong ngực.

Hai má cô, vừa vịn dựa vào ngay vị trí tim anh, ở đó có tiếng tim dồn dập, cách 1 lớp áo truyền rõ ràng vào tai cô, đập vào ngực cô.

“Không chỉ hôn, tôi còn muốn ôm em, Tâm Ảnh”.

Cúi đầu dụi dụi hứa hẹn, cô nghĩ anh có lẽ đã thích cô, nếu không, 1 người đàn ông ổn trọng biết tiết chế như vậy, làm sao có thể có phản ứng thất thường, đúng không?

Lần đầu tiên trong đời, cô biết tới tình yêu ngọt ngào.

Cứ như vậy, bọn họ trở thành một đôi.

2. Chương 2

Mưa, vẫn còn đang rơi...

Về nhà, Nhậm Mục Vũ trước pha nước ấm để tắm, thả lỏng thân thể mệt mỏi cả ngày, nhưng không để chính mình thoải mái trong bồn tắm lâu, mặc áo ngủ sạch sẽ, lau mấy chỗ ướt rồi trở lại phòng làm việc, mở tài liệu vừa mang từ bệnh viện về, tập trung tinh thần kiểm tra lần cuối.

Ca mổ ngày mai liên quan đến mạng người, một chút sơ sẩy cũng có thể gây ra hậu quả đáng tiếc, không thể không cẩn thận.

Thăng đến khi gấp tài liệu lại, đã gần 2 giờ sáng.

Ánh mắt thoáng lướt qua phong thư nằm cạnh bàn, nhớ tới thái độ không bình thường của Tâm Ảnh hôm nay, anh rút ra, đọc từng chữ một –

Vũ thương yêu.

Không, sau này có lẽ không thể gọi anh như vậy được nữa –

Đúng vậy, đó là mục đích em viết lá thư này cho anh – Vũ, chúng ta chia tay đi!

Đọc được có phải kinh ngạc lắm không, có phải không rõ ràng không? Hay đã sớm dự liệu được trong lòng?

Đừng nghi ngờ, hôm nay không phải cá tháng tư, em thật sự muốn chia tay với anh, không phải tùy hứng, cũng không hành động theo cảm tính đâu.

Anh từng nói, nếu 2 người đã quyết định ở cùng một chỗ thì không nên làm ra chuyện khiến bản thân hối hận hoặc làm tổn thương đối phương. Yêu nhau 7 năm nay, lần đầu tiên em nói muốn chia tay với anh, chắc anh hiểu rõ đó là quyết tâm của em.

Nếu anh từng cố gắng hiểu lòng em, thì hôm nay anh sẽ thật sự hiểu vì sao em nói chia tay với anh, nhưng em nghĩ, anh không hiểu đâu, nếu không, chúng ta đã không đi đến mức này.

Từng có lúc, em chờ mong anh đối xử ôn tồn tình cảm, để hóa giải những vướng mắc trong lòng em, như ngày trước, anh cho em một cái ôm thật chặt, có lẽ em sẽ không đến mức bị lạc...

Sao, nhất định anh đang cảm thấy mơ hồ phải không? A! Em sớm biết viết lá thư cho anh, anh toàn đem đi chèn hũ tương mà, nhìn anh coi, hoàn toàn xem nhẹ em!

Khoan, đợi chút! Hôm nay em muốn giải quyết cho xong, không phải oán giận, nói gì thêm nữa sợ không dứt được, sợ anh không kiên nhẫn lại vò nó thành một cục rồi ném vào thùng rác, dù sao, chẳng có ai ngốc tới nỗi bỏ thời gian ra nghe bạn-gái-sắp-cũ phê bình mình...

Ê ê ê, đừng vò mà! Em sắp nói xong rồi! Em cho anh 7 năm thanh xuân, hiện tại muốn anh bố thí chút thời gian cho em cũng không quá đáng chứ? :)

Hì, thấy không? Em còn có thể nói giỡn, vậy chứng tỏ tình huống cũng không phải quá tệ. Thật là kì quái, khi còn bên nhau, cứ 3 ngày lại viết thư tình cho anh, biết bao chuyện để nói, vậy mà đến lúc chân chính chia tay, ngược lại, không còn lời nào. Vậy – nói ‘hẹn gặp lại’ đi! Bảo trọng, mặc kệ sau này chúng ta có thể tiếp tục làm bạn hay không, đều hy vọng anh sống tốt.

P.S: Nói đi phải nói lại, anh phong độ như vậy, hẳn sẽ không so đo với cô nhóc là em chứ? Em thật sự hy vọng, anh sẽ không oán em...

Đêm khuya đầu thu.

Tâm Ảnh.

Xem xong thư, anh sững sốt ngẩn người, không thể động đậy.

Đây – là một lá thư chia tay? Chia tay không có lý do, không thềm báo động?!

Cô nói đúng! Anh hoàn toàn không hiểu vì sao lại thế này.

Cô thậm chí còn chưa cho anh 1 lời giải thích.

Anh thất thần chừng 10 phút, nhìn chăm chăm từng câu chữ nhẹ nhàng và khuôn mặt tươi cười trên trang giấy, lại cảm thấy dường như cô đang khóc thút thít, có vài nơi nét chữ bị nhòe, không biết là mưa đêm nay, hay là nước mắt của cô.

Nhớ tới những lá thư xưa cũ cô nhắc đến, anh nhảy dựng lên, chạy nhanh tìm kiếm những bức thư bị gác lại, chưa có cơ hội được mở ra.

Giờ anh mới phát hiện, số thư cô viết cho anh không hề ít, cơ hồ tràn ngập cả ngăn kéo, mà anh lại chưa bao giờ ngồi xuống, viết cho cô 1 bức thư đàng hoàng...

Anh lần theo cái ngày trong trí nhớ, chọn mấy bức để đọc.

Vũ.

Không thể tin được, chúng ta đã trở thành người yêu. Anh biết không, bây giờ tim em vẫn đang đập rất nhanh, chân như đang bước trên mây, phiêu phiêu, thật không nổi, đây có phải đang nằm mơ hay không? Tỉnh lại rồi, có giống như công chúa tiên cá, hóa thành bọt biển không?

Không được cười! Người ta chỉ không biết đây có phải thật hay không thôi chứ bộ!

Anh biết không? Em thích anh từ rất rất lâu rồi! Sao anh có thể cho là em không đồng ý? Biểu hiện của em còn chưa đủ rõ ràng sao? Đời này em chưa từng háo sắc như vậy đó! Nhìn được mà ăn không được, chỉ có thể âm thầm chảy nước miếng, ức đến độ sắp xuất huyết nội luôn... Ừm, xin anh đừng lộ ra ánh mắt tà ác nha, em còn chưa từng “mộng xuân” về anh đâu à, các hạ trình tiết vẫn còn y nguyên.

Được rồi được rồi, không nói bậy nữa, nếu không đổi lại đêm nay có khả năng người “mộng xuân” là anh, em liền có lỗi lớn lắm.

Cái gì? Anh hỏi em điểm quan trọng trong lá thư này là gì?

Không có gì cả! Đã là thư tình thì chỉ biểu đạt cảm xúc thôi, có gì quan trọng trong đó? Cũng đâu phải viết báo cáo, cần gì ghi rõ tiêu đề rồi mục 1, 2, 3, 4?

Nếu còn chưa hiểu, anh tự phạt mình úp mặt vô tường 3 phút đi!

Được rồi, biết các hạ tư chất đần độn, bỗng cô nương thiện lương, làm rõ trọng điểm cho anh đây.

Em chỉ muốn nói cho anh là : em rất vui, anh tốt cuộc cũng là của em, ha ha! (Có cảm giác lên lằm thuyền giặc không? Hiện tại muốn rời thuyền thì không còn kịp nữa đâu!)

Em tốt cuộc cũng hiểu vì sao Thái Công câu cá lại câu cách mặt nước 3 tấc, hóa ra chiêu ‘lạt mềm buộc chặt’ đúng là hữu hiệu, em muốn câu con cá to thật là to, tưởng gãy luôn cần rồi, con cá lại tự mình bơi vào bờ cho em ăn...

Nè, cá ngốc, em nói anh đã thông suốt chưa?

Đang cân nhắc không biết nên đem đầu cá ngốc này hấp hay kho tàu.

Tâm Ảnh.

Nếu không phải tình huống không cho phép, anh sẽ cười.

Lá thư này viết lúc nào? Hình như – là lá thư đầu tiên cô viết cho anh. Khi đó mỗi ngày anh chạy qua chạy lại bệnh viện và trường học, đã quên mất còn có chuyện này.

Lần đầu cô viết thư tình, không ngờ, lại bị anh đối xử như thế...

Vũ thương yêu.

Lá thư này, đặt tên là gì nhỉ?

Ừ, em cũng nghĩ vậy! Coi như kỉ niệm 1 năm chúng ta yêu nhau đi!

Ai bảo anh là con cá ngốc không biết đọc thư tình, người ta viết cho anh, anh còn nói lại. “Có việc nói thẳng không mau hơn sao, em làm mất số điện thoại của anh rồi à?”.

Nè! Em cảm thấy thư em viết, lá nào lá nấy đều cảm động lòng người, như thư vợ gửi cho chồng những ngày xa nhau vậy đó! Chỉ thiếu mở đầu viết “Mục Vũ phu quân mong ngày gặp lại”, còn phần nội dung, ngay cả Lâm Giác Dân* đọc còn phải khóc, kết quả, nó bị đối xử như thế nào?

Anh tự hỏi coi, từ lúc Bàn Cổ khai thiên tới nay, có cô gái nào viết thư tình cho bạn trai mà đối lại được một câu nói làm cho hộc máu vậy không?

Chẳng lẽ anh không biết, chỉ cần là chuyện có liên quan đến anh, em sẽ nhớ rõ toàn bộ sao? Trừ phi cất đầu em đi may ra em mới không để ý nữa!

Anh nhất định bắt em phải lớn tiếng thông báo bàn dân, em – Lương Tâm Ảnh, yêu đầu cá ngọc nhà anh muốn chết sao?

Hừ hừ, chán ghét anh, cứ 2 3 ngày lại dặn : trời trở lạnh, cẩn thận cảm. Em nói, Nhậm tiên sinh à, anh thôi không hắt mấy bồn nước lạnh vào em nữa, thân thể em chắc sẽ khỏe hơn, trường mệnh trăm tuổi đó.

Mục Vũ, Mục Vũ! Hi hi, ba mẹ anh thật sự biết nhìn xa nha, anh đúng là một cái mỗ to tướng, phải gõ vào mới phát ra tiếng được.

Được rồi, em gõ – mỗ tiên sinh à, yêu nhau được 1 năm rồi, cái đồng báo cáo đó hấp dẫn hơn bồn cô nương em sao? Dám để em lại trong cung làm oán phụ, thẳng thắn mà nói, em có chút khổ tâm...

Rồi, được rồi được rồi! Em biết làm người phải thành thật, vậy được, em không chỉ khổ tâm 1 chút đâu, mà là tâm tình chìm dưới đáy cốc đó, anh biết không? Từ lúc em và anh ở cùng 1 chỗ xong, Tiểu Nghi vẫn chưa hết giận em, lòng em tràn đầy hy vọng anh sẽ coi trọng kỉ niệm 365 ngày ý nghĩa chúng ta ở bên nhau, nhưng ngại niềm vui của mình là nỗi buồn của người khác...

Nhưng ngày hôm qua nhìn anh không có biểu hiện gì, em nghĩ, chắc anh quên không còn 1 xú!

Đúng vậy, con gái thích mấy chuyện tình cảm nam nữ, sốt mướt như vậy đó, cho nên xụ mặt, giận dỗi là có lý do, anh làm chi phải nói. “Không phải của em là cuối tháng sao? Gần đây sinh lý em hình như hơi loạn”.

Đó! Có là thực nữ cũng sẽ bị anh chọc điên lên ăn nói thô tục! Anh mà còn chọc giận em nữa, đừng nói sinh lý loạn, chắc em mãn kinh sớm luôn! Em đá anh 1 cái là xứng đáng!

Nhưng mà... Aizzz, nhìn anh lo lắng, tức giận không muốn tiêu cũng phải tiêu, bao nhiêu người chê cười cứ mặc bọn họ đi, chúng ta sẽ không chia tay, cứ ở bên nhau làm bọn họ tức chết!

Em biết không phải anh sai, coi như em cảm xúc hóa nó lên quá, để em cầu nhàu xong sẽ qua thôi.

Aizz, đồ ngốc, em biết anh căn bản không thèm đọc thư, nếu không anh đã không trưng bộ dạng vô tội “người không phải tôi giết, nhà không phải tôi đốt” ra rồi, mỗi lần nhìn khuôn mặt “ngây thơ vô số tội” của anh là em muốn nóng lạnh, người ta đã gõ nhiều như vậy rồi, anh làm hơn đáp lại 1 chút có được không?

Đúng rồi, chân anh còn đau không? Hôm nay hình như em xuống tay hơn mạnh, ngấm lại chắc là đau lắm.

P.S: Mỗ à, em gõ sắp trật khớp rồi, anh rốt cuộc có thông hay không?

Lại gõ tiếp, chỉ sợ sẽ thành ni cô.

Tâm Ảnh.

Từng lá từng lá, anh đọc, cười, mũi lại cay sắp đổ lệ.

Khi đó, cảm tình cùng cô đang khởi sắc, mỗi ngày đều gặp nhau, vì thế anh nghĩ có việc cô sẽ trực tiếp nói, trong thư chắc không có gì quan trọng để đọc, nên không đặc biệt để ý tới. Lại xem nhẹ những gì tinh tế nhất cô muốn chia sẻ với anh, trong thư tràn đầy tâm sự chua ngọt đan xen khi yêu nhau... Trời ơi! Anh đã bỏ lỡ cái gì?

Bức thư, mở ra bao kỉ niệm xưa cũ trong kí ức, khoảng thời gian tuổi trẻ nông nổi –

Anh vẫn chưa nói hết với cô những điều chôn giấu trong lòng, từ lúc bọn họ còn là bạn bè, tính tình thẳng thắn chân tình của em đã làm anh động lòng.

Nhớ lúc đó, vì muốn mua được sữa đậu nành cô thích, mỗi ngày anh đều rời giường lúc 5 giờ, tỉnh mơ đã đến cửa hàng để mua bữa sáng, chỉ cần cô nói, bằng mọi giá anh sẽ làm cho cô.

Mấy năm nay tận lực làm việc, là để chuẩn bị cho tương lai của bọn họ, hứa hẹn sẽ lo lắng cho cô khi còn sống, sẽ không để cô khổ sở, đây là điều cơ bản nhất 1 người đàn ông phải làm.

Ấn tượng sâu sắc nhất, là lễ tốt nghiệp Đại học của cô năm ấy, vì anh phải lo luận văn thạc sĩ, không có thời gian đi chúc mừng cô, ngay cả sinh nhật cô cũng bỏ lỡ, rốt cuộc ngày hôm sau lễ Valentine, cô tức giận lấy gối đập anh túi bụi.

“Nào có người nào như anh? Không thấy bóng dáng, ngay cả chocolate cũng không, Nhậm Mục Vũ, anh đi chết đi!”.

“Em thích ăn chocolate?”. Về mặt anh hoang mang. Con gái không phải ai cũng không thích đồ ngọt, sợ béo phì sao?

“Anh, anh, anh... Anh làm em tức chết!”. Sau đó, suốt 1 tuần, cô đóng cửa không cho anh vào nhà, không chịu gặp anh.

Nên lễ tình nhân của Trung Quốc** năm đó, anh cố ý sắp xếp công việc, ở bên cô cả ngày, làm cô vui.

Người khác chuẩn bị lễ tình nhân như thế nào anh không biết, anh không đưa hoa, mà tặng 1 hộp chocolate Ferrero Rocher***, vì chị bán hàng nói anh rằng bạn gái nhất định sẽ thích.

Lễ tình nhân năm đó, nhà hàng kín hết chỗ, anh ở nhà trở tài nấu nướng, vì cô nấu cả 1 bàn đồ ăn tràn đầy tình yêu.

Cô thoát nhìn thật cảm động.

“Em còn chưa tặng quà tình nhân cho anh nha!”. Cô cười hết sức ngọt ngào, vốn tưởng anh lại hờ hững bỏ mặc cô, hôm nay xem như bất ngờ một phen.

“Không cần”. Chỉ cần cô vui là được.

Cô chu môi, lắc lắc đầu. “Không được, em muốn tặng”.

“Được. Vậy quà đâu?”.

“Ngay trước mặt anh nè, không thấy sao?”. Cô nhẹ nhàng áp sát vào ngực anh, dáng vẻ có điểm – ực, hương vị quyến rũ.

Anh ngơ ngác, nhìn cô.

“Sao? Bỏn cô nương không đủ tư cách sao?”.

“Ồ, Tâm Ảnh, anh – ”. Đã quên mất muốn nói gì, cô kéo anh, miệng nhỏ thơm mềm hôn lên môi anh.

Đêm đó, cô không về nhà.

Ở bên người anh, ở trong lòng anh, giao toàn bộ mình cho anh.

Cô, lễ tình nhân năm ấy, là món quà trân quý nhất, tốt đẹp nhất.

Anh nghĩ, bọn họ đã muốn tuy 2 mà 1, cũng sớm có chung suy nghĩ sẽ ở bên nhau hết cuộc đời này.

Anh luôn quá bận. Không đủ thời gian bên cạnh cô, ngẫu nhiên đọc được trong mắt cô mấy phần trống trải, lòng anh quặn thắt.

Cho nên 1 ngày đi dạo phố cùng nhau, nhìn thấy chú chó con, anh không chút suy nghĩ mua tặng cô, vì thấy cô cô đơn làm anh đau lòng.

Không quên khuôn mặt nhỏ nhắn tỏa sáng của cô khi đó, ngoài miệng thì nói. “Em không chăm nó đâu!”.

“Anh sẽ giúp em”.

“Giúp thế nào? Một mình em anh còn chưa chăm được”. Cô chu cái miệng nhỏ, bộ dáng thật đáng yêu, anh ngẩn người một lát.

Cô đang ám chỉ gì? Kết hôn? Hay là ở chung?

Anh không hỏi.

Còn chưa chuẩn bị sẵn sàng, chưa nắm chắc sẽ cho cô 10 phần hạnh phúc, anh không dám tùy tiện hứa hẹn điều gì.

“Anh sẽ tận lực”. Anh chỉ có thể trả lời như vậy.

“Vậy mỗi ngày anh phải tới nhà em báo danh?”.

“Ừ”. Điểm này anh làm được, chỉ cần cô không chê anh phiền là tốt rồi. Mặc kệ là người hay chó con, anh đều muốn chăm sóc.

Cho nên, mỗi khi cô hỏi. “Anh có yêu em không?”. Thì, anh chỉ cười, không trả lời.

Hỏi vấn đề đó, giống như đang hỏi. “Anh có thử hay không?”.

Nếu không yêu cô, sẽ không cùng cô tiến triển tới mức thân mật cơ thể.

Nếu không yêu cô, sẽ không làm hết mọi thứ vì cô, lo hết tất cả những việc vặt phiền não trong cuộc sống cho cô.

Nếu không yêu cô, mỗi khắc qua đi hay làm chuyện gì sẽ không lúc nào cũng nghĩ đến cô.

Cô là tất cả, là cuộc sống của anh.

Cô hẳn rõ ràng, trong lòng anh ngoại trừ cô ra, chưa từng có ai khác.

Yêu, không phải chỉ có nói miệng, anh thậm muốn dùng hành động mà chứng minh, so với lời ngon tiếng ngọt bên ngoài càng thêm phần thuyết phục.

Anh còn chăm sóc cô chu đáo, làm tất cả mọi thứ trong khả năng của mình cho cô, chỉ sợ cô buồn, cô không biết sao?

Như vậy hôm nay, cô là vì cái gì, phải rời xa anh?

Vũ yêu quý của em.

Nhớ không nổi đây là lá thư thứ mấy em viết cho anh, biết anh căn bản không đọc, ngược lại giống như nơi khác để em biểu đạt cảm xúc, như nhật ký, dù sao anh cũng “có phong độ”, sẽ không xâm phạm đời tư người ta, đúng không?

Cảm thấy đoạn này em viết chằm chọc lắm? Xí, em không phủ nhận, vì anh xứng đáng bị như vậy!

Không phải em muốn nói anh, chẳng qua do anh xem nhẹ em, nên em mới phải càn tình như thế!

Đúng đó, em ỷ hiếp anh nè, sợ rồi sao?

Đừng nghĩ không tin, nói cho anh biết, bốn cô nương vẫn là 1 người rất có giá trị, em mà thống kê danh sách những người theo đuổi em, bảo đảm anh sẽ giật mình chết khiếp.

Đúng rồi, em nói quá sao? Quản lý công ty em thật sự theo đuổi em ghê lắm đó, anh ta tên Thiệu Quang Khải, ngày nào cũng hoa tươi quà cáp, hỏi han ân cần, tấn công mãnh liệt làm người ta chống đỡ không được, mọi người đều nói, chưa từng thấy anh ta đối xử với ai thật lòng đến thế. Nhưng mà anh yên tâm, em đã nói cho anh ta là em và bạn trai yêu nhau 7 năm rồi.

Giờ mới biết anh may mắn sao? Còn không mau mau dập đầu tạ ơn.

Aizz....Không đùa nữa, rõ ràng tâm tình không tốt, làm gì còn cười giỡn được?

Vũ, em nói cho anh nghe, sáng hôm nay, bạn trai của đồng nghiệp em tặng cho cô ấy 1 bó hồng thật lớn, cô ấy cười đến say đắm trong mộng đẹp ngọt ngào, nói cho mọi người biết bạn trai cô ấy cưng chiều cô ấy đến đâu, cô ấy nói, 1 người đàn ông nếu thật sự yêu bạn, sẽ dùng hết tấm lòng cho bạn những ngạc nhiên hạnh phúc, cô ấy còn hỏi bạn trai của em đã từng làm chuyện gì lãng mạn nhất?

Em trả lời không được.

Anh chỉ biết mua bồn hoa trang trí ban công của em, nói trồng nhiều cây xanh có thêm không khí tươi mát, nhưng không tặng em hoa.

Giữa trưa đi ăn cơm, nhìn chàng trai ngồi bàn đối diện đút cho bạn gái 1 miếng, lâu lâu ghé vào tai cô ấy thì thầm, làm cô ấy cười đến thỏa mãn.

Tan tầm đi trên đường, nhìn cậu bé vén tóc cô bạn lộn tóc trên má, hôn nhẹ 1 cái, cô bé nắm tay cậu, như chim nhỏ nép vào bên người, em thật hâm mộ, anh chẳng bao giờ ôm eo em khi đi dạo phố, nói là làm như vậy không tiện.

Trong lòng rất buồn, về nhà muốn gặp anh nói vài câu, anh lại có công việc...

Em đã muốn hoài nghi, em thật sự có bạn trai sao? Vì sao – em lại cảm thấy hư không tịch mịch đến thế? Lòng dạ trống trải, như thiếu cái gì...

Anh nhất định cảm thấy, em lại ủy mị sụt sướt rồi? Quên đi, không viết nữa, đi ngủ thôi, ngủ sẽ không miên man suy nghĩ nữa...

Tịch mịch cô đơn.

Tâm Ảnh.

Roẹt!

Anh lại mở 1 lá thư khác.

Vũ.

Vì sao lần này không hề gọi anh là ‘Vũ yêu quý’? Bởi vì hiện giờ em rất muốn mắng anh là ‘Vũ chết tiệt’!

Em thấy mình như đứa ngốc, người khác viết thư tình cho em, em không thèm đọc, còn biết anh chẳng đọc thư em, lại cứ nóng đầu cổ chấp viết cho anh suốt 7 năm trời.

Hôm nay em muốn anh đi xem triển lãm tranh với em, anh lại từ chối, làm em cuộn cuộn “cừu mới hận cũ” trong lòng, tức giận lục kiểm lại lá thư em đã xé quãng vô thùm rác.

Đúng vậy, thư là người theo đuổi em gần đây, Thiệu Quang Khải viết, sao, ghen không?

Anh không giúp em, được, em nhờ Thiệu Quang Khải đi với em, cho anh hối hận!

Triển lãm tranh xong, còn ăn bữa tối 2 tiếng đồng hồ, cộng thêm đi xem phim, sau đó, anh ta nắm tay em, muốn hôn em, em không cho.

Về nhà, đột nhiên thấy hối hận với hành vi giận cá chém thớt của mình, lại nhìn thấy anh tìm em gấp như vậy...

Aizz, mô à, anh gọi điện thoại làm gì? Trực tiếp chạy tới, gắt gao ôm lấy em thì không tốt hơn sao? Anh không biết, em bối rối lắm, hiện tại cần nhất vòng tay của anh, nhiệt độ cơ thể của anh, để em cảm giác được sự tồn tại của anh sao?

Em thật sự, nếu cứ như thế này, em thật sự sẽ bị anh ta làm xiêu lòng... Anh cũng không lo lắng sao? Hay là, anh căn bản không quan tâm?

Cảm xúc chìm dưới đáy cốc.

Tâm Ảnh.

Nội dung không nhiều lắm, chữ viết cũng thật hỗn độn, càng viết về cuối lại càng giống mấy dòng tâm sự viết nháp.

Đọc đến đó, trong lòng anh run lên, dần dần hiểu ra, dường như không còn dũng khí để mở lá thư kế tiếp...

Vũ – nghe nói là bạn trai em.

Nếu có cái gọi là lớp học yêu đương, như vậy, anh yêu, anh tuyệt đối sẽ rất.

Hiện tại em thật đau lòng, thật thất vọng, anh biết không?

Sinh nhật của em! Anh lại bỏ mặc em lần nữa, cho nên, em lại để Thiệu Quang Khải ở bên em.

Không đếm được đây đã là lần thứ mấy em cùng anh ta một mình ra ngoài, có khi cảm thấy, anh ta là vật thay thế anh, những thứ không có được từ anh, anh ta sẽ cho em... Thật là áy náy với anh ta quá.

Ngay từ đầu, thật sự chưa từng nghĩ sẽ có gì với anh ta, nhưng hiện tại, em đã không thể phân định mình có cảm giác gì với anh ta nữa... Đó là cảm giác khát vọng tình yêu, hay... Động lòng.

Em hoang mang quá.

Bạn bè khuyên em sớm rời bỏ anh, người như Thiệu Quang Khải chỉ có thể vô tình gặp mà không thể cầu, hơn nữa anh ta lại thật lòng với em, biết rõ em có anh, vẫn yêu em thắm thiết...

Hôm nay, anh ta hỏi chuyện của chúng ta.

Em nói cho anh ta, chúng ta đã ở bên nhau 7 năm. Vì sao lúc này, em dùng từ “ở bên nhau 7 năm” mà không phải “yêu nhau 7 năm”? Vì em đã không thể xác định nổi, chúng ta có còn yêu nhau nữa không...

Anh ta nói, anh ta có thể cho em nhiều cái “7 năm” nữa.

Nhưng Vũ à, em nên cho anh ta sao?

Em vốn nghĩ, không chỉ 7 năm, mỗi ngày trong suốt cuộc đời em đều đã là anh, cho nên, về nhà xong, em xúc động gọi điện thoại cho anh, em tự nhủ, chỉ cần anh ở lại bên em, chỉ cần anh nói anh còn yêu em, chỉ cần anh cầu hôn với em, em sẽ đồng ý, cả đời này sẽ không rời xa anh, sẽ không lạc lối nữa...

Nhưng anh không.

Anh biết không? Lần này anh bước ra, không chỉ là cửa phòng em, mà còn là cửa lòng em.

Nhìn anh biến mất trước tầm mắt em, em khóc cả đêm, lúc em cực độ cần đến cánh tay kiên nghị của anh để đuổi đi những bàng hoàng trong tâm hồn, anh lại lựa chọn rời đi, có lẽ, đêm đó chính là kết cục nhất định chúng ta không thể vãn hồi nữa...

Em nhìn không được nghĩ thầm : nếu anh biết, hội nghị y khoa của anh là thứ chôn vùi tương lai của 2 ta, liệu anh có đi nữa không?

Đã muốn nản lòng thoái chí với anh rồi.

Tâm Ảnh.

Ngực anh tan nát, đau đến không nói nên lời, lá thư kế tiếp, anh không còn sức đọc nữa.

Hiện tại mới giật mình nhận ra, anh đã bỏ qua cô bao lâu.

Anh không hiểu phong hoa tuyết nguyệt*, không hiểu tâm tư tình tứ của con gái, không hiểu trong lòng họ luôn khát vọng tình cảm và lãng mạn nhường nào, anh chưa từng nghĩ!

Cô muốn anh bước chậm cùng cô trong mưa, anh nói nhiễm nước mưa sẽ cảm lạnh.

Cô hỏi anh có yêu cô hay không, anh nói tính cô trẻ con.

Cô muốn anh hát tình ca cho cô nghe, anh nói anh chỉ biết hát nhạc con nít.

Valentine, người gửi thư đến radio xin tặng tình ca nhiều khổng khiếp, chưa có yêu cầu nào, bài hát nào là của anh tặng cô...

Khi cô nhìn thấy bạn bè xung quanh hạnh phúc trong tình yêu, trong lòng sẽ chua xót biết bao nhiêu đây?

Lúc trước kết giao với cô, là muốn cho cô hạnh phúc của cả thế giới, nhưng kết quả, lại để cô âm ứ nhiều như vậy, từng giọt từng giọt bóp chết dần mộng tưởng của cô đối với tình yêu.

Anh đã thua thiệt cô quá nhiều...

Nước mắt nóng hổi đọng đầy hốc mắt, bàn tay nắm lấy lá thư run rẩy, thật lâu không phát ra tiếng động.

Là anh quá sợ, để cho người khác làm mọi thứ anh chưa làm, cô sao có thể không động lòng được?

Cô từng bất lực vươn tay về phía anh, anh lại cự tuyệt nắm lấy, hôm nay, cô cảm thấy thất vọng với anh, anh còn cái gì để nói?

Anh chỉ tập trung vào khoảng thời gian cả đời trước mắt, xem nhẹ lòng phụ nữ yếu ớt cỡ nào, cần anh che chở cỡ nào –

Anh, đã làm tổn thương cô.

Nhìn dòng chữ cuối bức thư – nếu anh biết, hội nghị y khoa của anh là thứ chôn vùi tương lai của 2 ta, liệu anh có đi nữa không?

Không, anh sẽ không đi, anh sẽ ở bên em, nắm chặt tay em, dù có gì cũng không buông tay! Nếu anh biết, nó sẽ làm anh mất tất cả...

Trong lòng anh gào thét, hối hận vô cùng, nhưng cũng đã quá muộn.

Nhớ tới ban nãy, cô nhiệt tình khác hẳn bình thường, anh giật mình hiểu ra –

Là nụ hôn ly biệt, cô dùng cách đó để chấm dứt!

Ngước mắt lên, đã sắp 3 giờ sáng, cô – còn đang chờ điện thoại của anh sao?

Di động thân thể, mới phát hiện hai chân đã tê cứng, anh chịu đựng, cầm lấy điện thoại trên tủ đầu giường, nhấn số, trong óc ngược lại – trống rỗng.

Anh nên nói cái gì? Có tư cách nói gì với cô nữa?

Điện thoại chỉ “tút” 1 tiếng đã có người bắt, làm anh ngay cả thời gian tự hỏi cũng không có.

Điện thoại nhắc máy xong, chỉ yên lặng không tiếng động, anh cũng lặng im, 2 đầu tỉnh mịch, ngay cả 1 tiếng “alo” cũng không có.

Không biết qua bao lâu, anh khó khăn lên tiếng. “Là anh”.

“Em biết”. Giọng nói nhỏ xíu, nghe không rõ lắm.

“Còn chưa ngủ?”. Anh nói chuyện không đầu.

“Chờ anh”.

Cô chờ cái gì? Chờ ở anh 1 câu YES, hay chờ 1 câu chất vấn đau lòng?

Cô đã hạ quyết tâm, không phải sao?

“Thư... Anh đọc xong rồi”.

“Ừm”.

Hai đầu điện thoại lại lâm vào im lặng lần nữa, không ai nói chuyện.

Sau đó, anh nhẹ nhàng mở lời, thanh âm trầm thấp nghèn nghẹn. “Anh đã... Làm khổ em quá sao?”.

Cô không biết nên trả lời thế nào, chỉ im lặng chống đỡ.

“Vậy, anh đã hiểu”. Ngực có những cảm xúc rối rắm khó mà diễn tả được, không còn dũng khí hỏi thăm có phải cô ấy đang ở bên người kia không.

“Anh chỉ muốn em biết là, cuộc sống bên em, anh vẫn luôn thật lòng hiểu hết ý nghĩa mọi thứ em đã làm cho anh, anh – cho tới bây giờ – chưa bao giờ muốn làm em khóc, nếu...”. Anh khó khăn tạm dừng một chút. “Anh từng vô tâm làm tổn thương em, xin em tin rằng đó không phải anh cố ý... Cho nên, nếu em cảm thấy, ra đi là tốt cho em, anh đây...”.

Anh rốt cuộc nói không được, cổ họng vừa chua xót vừa đau, không muốn cô nghe được tiếng anh nghẹn ngào, anh cố sức hít mấy hơi, không dám tùy tiện mở miệng.

“Những lời này...”. Ngược lại, cô nói, giọng run run, anh không biết có phải cô đang khóc không.

Cô muốn nói cái gì? Những lời này như thế nào? Đã quá muộn? Hay làm cô thấy an ủi trong lòng?

Tâm tư anh hỗn loạn đoán.

“Em, sẽ hạnh phúc chứ?”. Buông tay cô ra, cô sẽ sống tốt hơn sao?

“Anh ta... có thể cho em những niềm vui anh không thể cho em, đúng hay không?”. Chần chờ hồi lâu, anh vẫn không thể không hỏi.

Lúc này đây, không khí xung quanh thật ngọt ngào, ngọt ngào đến nỗi anh sắp thở không được.

“Em nghĩ... Chắc là thế!”.

Sau khi nghe được câu trả lời như vậy, vết nứt trong lòng anh, khó có thể khép miệng.

“VẬY... ĐI THÔI! ĐỪNG ĐỂ CHÍNH MÌNH TIẾC NUỐI”. Tiếng nói này... Là anh sao? Xa xôi mà lại chân thật, anh đã hoảng hốt không biết phải làm sao để phát ra âm thanh.

Gác máy, anh mở to mắt, cả đêm không thể ngủ.

Anh biết, sau này, chỉ còn một mình, không còn ai vượng bận.

Trời mưa, không cần lo lắng ai bị ướt rồi cảm mạo.

Ăn cơm, không cần nghĩ người ta có ăn ngon không, có kiêng ăn không.

Bận bịu đến nỗi không có thời gian ngủ, không cần áy náy trong lòng vì đã bỏ mặc ai đó.

Ra ngoài mua này nọ, không cần lo lắng người kia cần gì...

Cái gì cũng không cần làm, không ràng buộc, thật tự do.

Chẳng qua là –

Trong tim có một khoảng trống.

3. Chương 3

Không hề có anh.

Chia tay ngày đầu tiên, nhận ra anh là người đàn ông tốt hiếm có.

Không có ý chí, nhưng nhớ những ngày anh còn ở bên cạnh.

Chia tay tháng thứ nhất, nhận ra anh vẫn đang ở trong lòng.

Tồn tại khắc sâu, chưa từng mờ đi.

Chia tay tháng thứ hai, có thể hay không, thật ra đã sớm hối hận.

Cũng không dám thừa nhận với chính mình? Vì không muốn thừa nhận sự sai lầm của mình, không muốn hối hận?

Mơ mơ màng màng tỉnh ngủ, chớp lấy đồng hồ báo thức đầu giường –

“Ôa!”. Giây tiếp theo, Lương Tâm Ảnh như lửa đốt dằng mình nhào khỏi giường nhanh hơn tên bắn, vọt vào phòng tắm.

“Nhậm Mục Vũ chết tiệt! Không gọi mình dậy, nếu hại em muộn, anh nhất định sẽ chết –”. Mất một nửa, mới nhớ ra bọn họ đã chia tay, ngày lúc 3 giờ rạng sáng nay.

Anh đã không còn nghĩa vụ phải gọi cô rời giường nữa.

“Quên đi, không gọi cũng không sao, không có người Morning Call mình vẫn có thể dậy đúng giờ...”. Cô gượng gạo bổ sung thêm, áp chế cảm xúc khó hiểu kia xuống, âm thầm tự nhủ ngày mai nhất định phải tập thói quen đặt đồng hồ báo thức.

Hôm nay là ngoại lệ, ngày hôm qua khóc quá mệt mỏi, bất tri bất giác ngủ thiếp đi, từ ngày mai, cô nhất định sẽ điều chỉnh quy luật cuộc sống.

Đúng, chính là như thế!

“Mẹ nó! Tóc làm gì phải để dài như vậy? Ngày mai đi tiến!”. Cơn tức giận vô cớ bốc lên đỉnh đầu, cô phiền chán chửi chửi cào cào, vô ý làm đứt mấy nhúm, đau đến nỗi muốn rút nước mắt.

Trước kia nhìn Nhậm Mục Vũ chải nó, nó mềm mại nghe lời lắm mà, cũng không khiến cô thấy 1 tia đau đớn, anh còn nói tóc cô rất tốt, cho nên mỗi lần dậy muộn dù không kịp chải, chỉ ngồi trang điểm, cũng sẽ có người đứng sau chuẩn bị hết thảy cho cô...

Không biết đối ai, cô cảm giận không chải nữa, quăng cái lược xuống bàn, vừa vặn nó rơi xuống chân, đau đến á khẩu.

Bực quá đi! Ngay cả cái lược cũng đối nghịch với mình!

Bực bội với gót chân vẫn đang ần ần đau, sửa sang dung nhan ổn, cô lao ra khỏi nhà, sức nhớ – tiêu rồi, phải đi mấy chuyến xe bus?

Xe cô ở Đài Bắc thật sự loạn, muốn biết phải đi xe nào, đi đường nào gian nan như lên trời.

Cho nên cô chưa từng tìm hiểu, dù sao Nhậm Mục Vũ sẽ xuất hiện trước cửa nhà cô mỗi sáng, cùng cô đi làm, trở thành lái xe đưa đón miễn phí cả năm.

Ngồi nhầm 1 chuyến, lại vòng vo 2 chuyến, thật vất vả rồi cuộc cũng tới công ty.

Không cần phải nói, đương nhiên là muộn giờ.

Đánh mất mọi thứ thói quen, làm cô ảo não cả buổi sáng.

Giữa trưa đồng nghiệp mời ăn cơm, cô không đi, cũng không phải cảm xúc chìm ngấm, chỉ là không muốn ăn.

Cầm điện thoại nhấn dây số quen thuộc, mới giật mình nhận ra, hành động đó đã trở thành bản năng, giống như đã có từ lúc địa cầu sinh ra.

Anh ấy đã không phải là của mày nữa thì sẽ không vì 1 câu bốc đồng của mày. “Không thấy anh, em ăn không vô”. Sau đó lập tức chạy như bay tới cùng mày đi ăn...

Ngực rầu rĩ nặng nề, mất mát cái gì, bỏ cả 2 bữa sáng – trưa, không hề thấy đói.

Cả một ngày, cô ngơ ngơ ngẩn ngẩn, tan tành rồi, việc thứ nhất cô làm chính là đi cắt mái tóc nuôi dài suốt 7 năm.

•

Mưa gió ào ạt ngoài cửa đã hơn 1 giờ, hôm nay ra ngoài vội vã, quên mất không có người đưa ô cho mình, về đến nhà mưa đã tạt ướt như chuột.

Không yên lòng, ăn 1 chén mì gói rồi trở về phòng, giật mình nhận ra từ lúc nào tay đã đang cầm bút, dưới trang giấy ngập đầy chữ – viết thư cho Nhậm Mục Vũ.

Cô tê tái.

Đã chia tay, còn viết thư gì nữa!

Thói quen thật là đáng sợ, 7 năm qua, mọi chuyện trong lòng cô, toàn dùng bút viết cho anh, giống viết nhật ký, chuyện đã thành nếp, nhất thời khó mà sửa được.

Dọn dẹp giấy viết thư, rút ra 1 cuốn sổ viết nhật ký đã mua từ lâu mà chưa viết dòng nào.

Không thể viết thư, vậy chuyển thành viết nhật ký đi!

Ngày 15 tháng 7 năm 91

Thời tiết : mưa dầm dề, tâm tình tỉ lệ thuận với thời tiết.

Hôm nay, là ngày đầu tiên sau khi chia tay, tẻ hết nói nổi, nhưng không phải vì đau khổ do chia tay, mình kiên quyết phủ nhận lý do này!

Mình nghĩ, chắc mình còn chưa thể quen! Ít nhất mình tin là như vậy.

Ở bên anh ấy đã lâu lắm rồi, có nhiều chuyện cuộc sống đã hòa cùng 1 nhịp thở với anh ấy, bây giờ xóa bỏ hết thấy, cuộc sống trở nên hoàn toàn rối loạn, cảm thấy làm chuyện gì cũng không hợp lý...

Là đau lòng sao?

Đương nhiên không phải, mình lại kịch liệt phủ nhận lý do này lần 2.

Giống như 1 mâm toàn đậu đỏ, đậu xanh lẫn lộn, làm sao có cách nhặt ra hết được? Luôn cần thời gian, đúng không?

Aizzz, 7 năm, thật sự là con số đáng sợ!

Sau này, bất giác mình nghĩ thầm, anh ấy có giống mình không, có không thể thích ứng ngay lập tức cuộc sống thiếu vắng 1 người không?

Mình nghĩ là có! Dù sao cả 2 đã từng dung hợp thân mật lẫn nhau, đột nhiên tách ra, khó tránh khỏi cảm thấy có chút mất mát.

Không thể phủ nhận, anh ấy là người đàn ông tốt hiếm có, ở bên mình mấy năm nay, tình cảm sâu đậm tuyệt đối trung trinh, chưa bao giờ liếc nhìn cô gái khác 1 cái, thiên tiên hay mỹ nữ cũng như nhau.

Còn nữa, anh ấy chưa từng nói nặng mình 1 câu, càng miễn bàn tới chuyện cãi vã, toàn là mình cẩu với anh trước.

Mỗi lần mình gặp chuyện không vừa lòng ngoài đường, về nhà toàn bực dọc với anh, anh cũng chưa bao giờ so đo với mình, bây giờ ngẫm lại, nhiều lúc mình nói chuyện cực kỳ vô lý, anh vẫn chịu được.

Người đàn ông như thế, mình lại buông tay cho anh ấy ra đi.

Tiếc nuối không?

Tuyệt – đối – không – tiếc! Kiên quyết phủ nhận lần thứ 3.

Người nói muốn chia tay là mình, còn tiếc nuối cái gì?

Làm tổn thương người đàn ông tốt như vậy, trong lòng cảm thấy áy náy quá, mình biết anh toàn tâm toàn ý với mình, chẳng qua – có lẽ anh không thể cho mình khát vọng với tình yêu!

Anh không sai, cái sai là mình không biết chừng mực, đã có được sự quan tâm chăm sóc của anh, còn thấy trống rỗng trong lòng, thấy bất mãn.

Có phải mình tham lam quá không?

Nhớ hôm qua, khi anh hỏi mình trong điện thoại. “Anh ta có thể cho em nhiều niềm vui anh không thể cho đúng không?”.

Mình dường như có thể nghe được tiếng lòng anh tan nát, trái tim anh âm thầm rỉ máu, anh đã chịu bao nhiêu đau đớn mới có thể nói ra những lời này?

Phút giây đó, mình thấy bản thân thật quá tàn nhẫn.

Mình nghĩ, anh nhất định sẽ bị tổn thương sâu sắc. Đáy lòng, có vị chua xót không lời...

Là đau lòng sao?

Làm sao có thể? Lần thứ 4 mình... Aizz, biết rồi, biết rồi! Mình quả thật cảm thấy mất mát, đau lòng, tiếc nuối, dù có cực độ mãnh liệt trình trọng kiên quyết phủ nhận đi chăng nữa, cũng không thể thay đổi được chuyện này, mình chỉ cố gắng giải tỏa áp lực cảm xúc thôi mà.

Mình từng yêu anh ấy nhiều như vậy, lòng sao có thể không đau?

Nhưng mình nghĩ, đây chính là thời kì quá độ, qua 1 thời gian, mình sẽ quen với việc không còn anh bên cạnh nữa, người cũng chỉ là 1 loài động vật tuân theo thói quen, đúng không?

Đặt bút xuống, mình cầu chúc ngày mai tốt đẹp!

P.S: Chia tay ngày đầu tiên, nhận ra anh là người đàn ông tốt hiếm có, không có ý chí, nhưng nhớ những ngày anh còn ở bên cạnh...

Thu hồi nhật ký, sắp xếp gọn gàng mọi thứ, cô đặt đồng hồ báo thức, quyết định ngày mai phải dậy thật sớm, thông dong ung dung trải qua 1 ngày, sẽ không còn thấy mọi chuyện đều vô lý đi?

Đúng vậy, ngày hôm sau rời giường đúng giờ, kinh nghiệm hôm qua, tìm hiểu tuyến xe bus trước, không ngồi nhầm xe nữa, cô đến thậm chí còn sớm hơn bà lao công quét công ty.

Sau đó, ngẩn ngơ nhìn văn phòng không một bóng người.

Ăn chút gì đi! Bữa sáng là nguồn sức sống cả ngày!

Cô lấy lại tinh thần, ra ngoài mua đồ ăn sáng, vừa đưa lên miệng cắn 1 miếng –

Ặc! Bánh trứng bột này là kẻ gốc của thế kỷ nào làm vậy? Khó ăn muốn chết!

Cô lập tức nhè ra toàn bộ, ra bình nước rót 1 ly súc miệng, muốn xóa sạch cảm giác mỡ mạp đầy trong họng.

Nhậm Mực Vũ biết cô khẩu vị nhẹ, ít dầu ít muối, mỗi ngày buổi sáng tới đón cô đi làm, đều làm trước bữa sáng trước, cùng 1 ly nước trái cây dưỡng nhan sắc.

Hôm nay, bữa sáng là mua khi xuống xe bus, trên đường tìm không thấy tiệm nào bán nước trái cây, cho nên phải mua ở canteen công ty.

Nhìn bánh trứng bột cắn dở 1 miếng cộng với ly nước chanh nhạt thêch, cô hoàn toàn không muốn ăn nữa.

Trên đời này không có ai nắm được khẩu vị của cô như anh, mấy năm nay, khẩu vị của cô bị anh dưỡng thành đồng đánh mất rồi.

Thật ra khả năng nấu nướng của cô không hề kém, chỉ là anh chiều cô quá, mọi việc đều thay cô chuẩn bị chu đáo, căn bản cô không cần hao tâm tổn sức.

Quyết định rồi! Ngày mai phải tự làm bữa sáng, không cần đi ăn mấy thứ đồ vớ vẩn của tiệm này nữa!

Để thưởng cho cái bao tử đói meo chưa được đối xử tử tế, sau khi tan tâm, cô đi ăn đại tiệc xa xỉ, nghĩ đến nhồi đầy bụng, cũng có thể nhồi đầy cái đầu trống rỗng của mình.

Về nhà, pha nước ấm tắm, nhưng không nhớ nổi trước đó mình đã ăn cái gì hay chưa.

Mặc xong quần áo, cô trở về phòng viết nhật ký.

Ngày 16 tháng 7 năm 91.

Thời tiết mùa hạ có chút mưa bụi, tâm tình vẫn tẻ như cũ.

Xem ra mong đợi ngày hôm qua không thành hiện thực được. Tâm tình hôm nay vẫn giống như thời tiết – mây đen dày đặc.

Mình nghĩ, là vì mình bị bỏ đói mới thế. Căn cứ theo báo cáo y khoa, khi người ta đói bụng, huyết áp cũng chậm lại, sau đó cảm xúc sẽ hạ xuống thậm tệ.

Mình nghĩ mình thuộc tình trạng đó.

Ăn không ngon, ngủ không yên, tâm tình mà tốt được thì đúng là nói nhảm.

Hóa ra, không chỉ có đàn ông mới “đường đến trái tim đi ngang qua bao tử”, phụ nữ cũng thế.

Hiện tại mình nhịn không được muốn thăm oán. “Em nói anh Nhậm Mục Vũ, sao trước đây lại tốt với em như vậy? Dung nhập quá sâu vào cuộc sống của em, bây giờ thiếu anh, ngày cũng không biết phải làm sao để trôi qua”.

Được rồi, không vấn đề gì, ngày mai bắt đầu dậy sớm hơn, tự chuẩn bị bữa sáng cho mình, nên giờ đi ngủ dưỡng nhan sắc đi.

Mình nghĩ, mình hẳn có thể lại chúc phúc chính mình, ngày mai sẽ rất tốt?

P.S: Hôm nay, ngày thứ 2 sau khi chia tay Vũ, cảm xúc vẫn tồi tệ...

Ngày thứ 3, cô thức dậy rất sớm, nấu đồ ăn sáng, ních no bao tử, không còn phải bụng đói đi làm nữa.

Hôm nay công việc đúng là kinh khủng, 1 khoản tiền chuyển qua chi phiếu không thực hiện được, thành nợ khó đòi, cấp trên gây áp lực làm cô oan ức không chịu nổi, đó đâu phải toàn bộ lỗi của kế toán cô chứ, cô cũng đã cố gắng thúc giục chủ khoản rồi, người ta không chịu, cô biết làm sao? Tự nhiên trách tội cô không có năng lực.

Về nhà, sự ân cần thăm hỏi và dặn dò trong quá khứ không xuất hiện.

Cô tưởng giống như trước, tìm ai đó để cô vừa ôm vừa khóc, tưởng muốn cố tình gây sự đập phá 1 phen, bốc đồng xả hết cảm xúc ra... Nhưng mà bây giờ còn có ai bao dung làm cái hồ cho cô xả rác xuống nữa đây?

Tìm không thấy tiếng người nói, bên người trống rỗng, điện thoại cũng im lìm, toàn bộ căn hộ tĩnh mịch đến dọa người.

Vì thế cô mở TV, muốn quanh mình có chút âm thanh.

Bên tai truyền tới tiếng cười trong tiết mục hài, cô lại không thấy buồn cười chút nào.

Tắt TV, đành phải trở về phòng viết nhật ký tiếp.

Ngày thứ 4 –

Không muốn trở về đối mặt với 4 bức tường trống rỗng, cô cùng đồng nghiệp đi hát KTV, hò hét hơn nửa đêm, thẳng đến rạng sáng mới chia tay nhau về nhà, đứng trong màn đêm lạnh lẽo, chợt nhớ ra cô đã không còn người bạn trai tốt tính dù hơn nửa đêm vẫn sẵn sàng bỏ chăn ấm nệm êm, không oán không hận đi đón mình nữa...

Ngày thứ 5 –

Tủ lạnh trống trơn, dầu gội đầu đã “vắt đến giọt cuối cùng” từ hôm qua, sau khi tan tầm, cô đi mua 1 dây toàn bộ đồ dùng cần thiết, cả buổi tối ngồi giặt quần áo, dọn dẹp nhà cửa, mệt muốn chết. Đêm đó viết nhật ký : Nhậm Mục Vũ là siêu nhân! Thật muốn biết làm sao anh ấy có thể làm hết nhiều chuyện như vậy mà chỉ có 1 người???

Ngày thứ 6 –

Ngày cuối tuần, cô tắm cho Luck, bị nó cào xước mu bàn tay.

Giữa trưa cho nó ăn, nó cũng không chịu ăn, không hiểu tính tình bị sao, ghét bỏ đồ cô nấu, hay thái độ của cô không đủ thành khẩn cung kính?

Khi lấy oxy già khử trùng, miệng vết thương đau xót, cô dùng ánh mắt hận lên án Luck nằm trong góc.

Kêu nó cũng không để ý, muốn ôm nó lại không cho cô ôm, kiêu ngạo, không thèm để chủ nhân vào trong mắt.

Tâm tình sắp rớt xuống đáy, còn khiêu khích cô như vậy, cô tức giận đến không muốn để ý nó nữa, trở về phòng viết nhật ký, kịch liệt lên án chó hư vô tâm cào chủ.

Ngày thứ 7 –

Tuy rằng không đi làm, nhưng vẫn dậy sớm, làm đồ ăn ngon đến khẩu vị đồng đánh của mình cũng không thể soi mói xong, cô bắt đầu tin tưởng sẽ có được 1 ngày tốt đẹp.

Thong dong hết nửa ngày, cô đi xem phim, thuận đường mua mấy đĩa CD về nhà thưởng thức, giết thời gian buổi chiều.

Cô vừa lòng, 1 ngày nhàn nhã như thế, hẳn coi như là tốt đẹp đi?

Trước khi ngủ tháo trang sức, dùng miếng bọt biển tẩy trang 2 bên mắt, cô từ từ nhắm mắt lại, vốc nước gột đi cảm giác cay cay xót xót của sữa rửa mặt, quờ quạng tìm khăn lau, mở mắt ra, sững sờ nhìn cái khăn quen thuộc trong tay, là của...

Ngẩng đầu, ánh mắt chạm tới cặp bàn chải đánh răng và ly nước súc miệng, ngực giống như bị cái gì đâm vào, nhanh chóng thu dọn những vật không cần thiết này đi.

Mở tủ quần áo thay áo ngủ, thứ đầu tiên chạm vào tay, là bộ pijama to lớn của đàn ông, kiểu dáng y hệt bộ của cô – là 1 cặp pijama tình nhân, cô đặt may vì anh...

Nhìn phía mặt bàn, khung ảnh 2 người chụp chung thân mật, là 2 năm trước đi du lịch mũi Bitou* cùng anh.

Cô cầm lấy khung ảnh, khẽ vuốt qua gương mặt sáng ngời trên kính, cả 2 cười tươi ngọt ngào thỏa mãn, Luck ở bên dựa vào người cô, cọ cọ quần quít bên chân.

Cô giật mình hiểu ra vì sao nó không được bình thường.

Ngồi xổm xuống, vuốt ve bộ lông của nó. “Trong lòng mày nhớ anh ấy lắm phải không?”. Hóa ra, nó cũng giống cô...

Nhưng mà, anh đã ra đi rồi, bọn họ phải tự lập tự cường, không thể cứ yếu đuối mãi được!

Cô nhắm mắt, hít sâu 1 hơi, tìm thùng giấy, thu dọn mọi thứ liên quan đến anh, dán lại thật chặt.

Ngày 21 tháng 7 năm 91.

Thời tiết : trời có lương tâm, bớt nóng.

Tâm tình : âm tình bất định.

Ngày thứ 7 không có anh...

Tốt lắm, mình vẫn kéo dài hơi tàn như cũ, vẫn sống bình thường.

Có thể thấy mình không phải không thể sống thiếu anh, ha!

Không cần nghiên cứu tiếng cười của mình là vui vẻ, chua xót, châm chọc hay là vô tình cười gượng chả có ý nghĩa gì, dù sao điểm quan trọng là : mình còn cười được!

Hết 1 tuần rồi. Vì sao mình cảm thấy 1 tuần này dài đằng đẵng? Ngày nào cũng có những chuyện nho nhỏ phát sinh, giống như từ lúc thiếu anh, cái gì cũng không còn thích hợp nữa, làm tâm tình của mình hết như thị trường chứng khoán Đài Bắc, cứ thụt lùi mãi không có đường lên, mệt mỏi, không biết đến khi nào mới có thể tăng trở lại.

Xem ra, trước đây mình ỷ lại vào anh quá nhiều, nên kiểm điểm.

Mình là 1 cô gái độc lập tự tin lại xinh đẹp trong thời đại mới, yếu đuối như vậy thật sự không giống mình.

Thật ra, không riêng gì mình, Luck thoát nhìn cũng rất nhớ anh, mình cho cái gì nó cũng không chịu ăn, nhớ ngày trước nó có vẻ thích Vũ nhiều hơn, phần đồ này!

Mình từng nói. “Đúng thôi, đại gia anh là người tiêu tiền mua nó, nó nào dám không theo anh chứ?”.

Anh đáp. “Cái đó và người nào tiêu tiền có liên quan gì? Giá trị của loài chó không nằm ở đó đâu”.

“Vậy nhất định nó là chó cái, chó háo sắc!”.

Anh cười cười nói cho mình. “Đáng tiếc, nó là chó đực”.

Tuy rằng mất mặt, nhưng sự thật vẫn là sự thật, Vũ mê người hơn mình, có sức hấp dẫn hơn, Luck yêu thích anh ấy hơn yêu thích mình.

Anh thường nói. “Đối xử với những vật cứng nhỏ phải có tình cảm, em không được lúc nào cũng hung hăng với nó”.

Có sao?

Được rồi, được rồi! Mình là người không có tính nhẫn nại, khó trách nó không quẩn mình, mỗi lần thấy Vũ đều vui vẻ quấy đuôi, còn nói nó không thành thật, theo mình thấy, nó là thành thật nhất.

Vũ giúp nó tắm rửa, chải lông cho nó, còn dịu dàng vuốt ve nó, chơi đùa với nó, còn mình sau khi bị nó cào xong chỉ xem thường nó, bảo nó hư đốn trong nháy mắt, khó trách nó nhớ nam chủ nhân hiền lành thân thiết của nó nhiều như thế.

Nếu nó biết, nam chủ nhân của nó không bao giờ trở lại nữa, không biết nó có tuyệt thực kháng nghị không đây?

Ồ... Hình như hôm nay đã bắt đầu tuyệt thực rồi.

Chó cũng có khí tiết, không thèm ăn đồ mình nấu sao?

Aizz, suy nghĩ nhiều quá. Hôm nay đã dọn dẹp mọi thứ nhắc mình nhớ tới anh, vì chính người cứ hơi 1 tí đã nghĩ về anh, thì làm sao chó lại không?

Ngày thứ 7 tự cầu chúc bản thân, ngày mai sẽ rất tốt.

P.S: Ngày thứ 7 sau khi chia tay, vứt bỏ tất cả những thứ của người yêu cũ, phong khóa kỹ càng, hy vọng hỗn loạn suy nghĩ này cũng có thể chôn vùi dưới lớp bụi thời gian...

Ngày thứ 8 –

Đồng hồ sinh lý hoạt động tốt, đúng giờ rời giường, ních no bụng rồi, ngồi đứng xe bus, thuận lợi làm xong công việc 1 ngày, cũng tính toán xong sẽ làm gì tối nay sau khi về nhà, hết thấy đường như hoàn mỹ không thể soi mói, nhưng mà...

Vẫn cảm thấy thiếu cái gì, tìm không ra trọng tâm cuộc sống, từng ngày qua thật trống rỗng...

Thở dài, đứng dậy chuẩn bị về nhà.

“Hi!”. Phía sau truyền đến tiếng chào nhẹ nhàng, cô quay đầu lại.

“Quản lý Thiệu”.

“Đã tan sở, đừng gọi quản lý nữa”.

“Dù sao vẫn còn ở trong công ty”. Cô cười cười trả lời.

“Vậy được rồi!”. Thiệu Quang Khải không so đo, nhún vai. “Cắt tóc xong, thoát nhìn càng gọn gàng nhẹ nhàng khoan khoái, sáng ngời động lòng người”.

“Cảm ơn”. Đàn ông thực lợi hại, để tóc dài thì anh ta nói mình phiêu dạt dịu dàng, cắt tóc xong thì nói sáng sủa động lòng người.

Chỉ có 1 người là ngoại lệ, người đó chẳng hề biết tới cái gì gọi là lời ngon tiếng ngọt, chỉ biết nói. “Em đổi đầu gọi đầu à?”.

Nghĩ đến đó, cô cười khổ một tiếng.

“Làm sao vậy?”. Thiệu Quang Khải nhìn nhận tình tế biểu cảm trên mặt cô. “Gần đây nhìn em không có tinh thần, chủ nhiệm Vương làm khó dễ em sao?”.

“Không liên quan đến đồng nghiệp đâu”. Toàn bộ ban kế toán, ai cũng biết chủ nhiệm Vương thâm mểm Thiệu Quang Khải đã lâu, không ngờ Thiệu Quang Khải lại theo đuổi cô dai dẳng như vậy, chị ta khổ sở không làm gì được, sớm bỏ cuộc rồi.

“VẬY – là vì người bạn trai 7 năm của em?”.

Cô chần động nhẹ, mím môi không nói lời nào.

“Hai người – ”. Muốn cẩn trọng, ngược lại không biết dùng từ gì để nói.

Không muốn nhìn anh ta khó xử, cô thần nhiên tiếp lời. “Bọn em chia tay rồi”.

Anh ta nhìn cô thật sâu. “Là vì anh?”.

Cô không biết nên trả lời thế nào, có lẽ 1 phần vì anh ta khơi mào khát vọng tình yêu trong cô, cũng có lẽ tình cảm giữa cô và Nhậm Mục Vũ đã quá nhạt, thái bình lâu dần làm cô thấy mệt mỏi... Phân biệt không rõ.

“Em đã chia tay, vậy – có thể cho anh 1 cơ hội không? Để anh chứng minh được anh sẽ yêu em hơn anh ta, cho em nhiều niềm vui hơn anh ta”.

Anh ta có thể sẽ cho cô nhiều niềm vui hơn, nhưng... Sẽ có người còn yêu cô hơn so với Nhậm Mục Vũ sao?

“Em không biết...”.

Cô từng mong muốn điều đó, nhưng bây giờ đến tột cùng cô đang chần chờ cái gì?

“Cho em 1 chút thời gian được không? Dù sao em và anh ấy cũng vừa mới chia tay...”.

Tình cảm 7 năm trời, không phải giấy lộn mà có thể vứt bỏ dễ dàng như thế.

“Anh hiểu rồi”. Cô nếu là loại người lạnh bạc vô tình, cũng không phải người anh muốn theo đuổi. “VẬY ít nhất, anh có vinh hạnh được đưa em về nhà?”.

Lúc này, cô gật đầu.

Liền bắt đầu từ đây đi! Có lẽ, 1 khởi đầu mới, sẽ dần biến những cảm xúc rối rắm mâu thuẫn này mờ nhạt đi trong lòng...

Vì thế, gần 1 tháng trôi qua, cô không cho phép mình nhớ tới Nhậm Mục Vũ nữa. Mỗi lần chỉ cần có chút cảm xúc “nguy hiểm” nảy ra trong đầu, cô sẽ nhanh gọi điện cho Thiệu Quang Khải, nghe giọng của anh ta 1 chút, ngăn cách những cảm xúc không nên có.

Cô làm được thật thành công.

Vì thế, trong trang nhật ký sau khi chia tay 30 ngày, viết xuống 1 đoạn thế này : ngày mai là tròn 1 tháng, mình nghĩ, mình đã sắp quên anh...

Ngày hôm sau, đồng thời cũng là lễ Thất Tịch – lễ tình nhân Trung Quốc.

Giữa trưa khi ăn cơm cùng Thiệu Quang Khải xong, anh ta còn nói giỡn. “Gần đây em tìm anh thường xuyên lắm nha, bắt đầu nhớ anh rồi phải không?”.

Phải không? Cô không biết, đấy đều là hành vi bản năng.

Này tỏ vẻ, cô đã dẫn ý lại vào anh ta, cũng như ý lại Nhậm Mục Vũ ngày trước?

“Tính khi nào lập anh làm chính thất đây? Thiếp thân không rõ, thực là ầm ức!”. Anh ta giả bộ như 1 cô tình nhân, ai oán than thở, chọc cô cười.

“Chứng tỏ, anh có vinh hạnh trở thành bạn trai em? Ngày mai anh có thể mời em cùng anh đón lễ tình nhân chứ?”.

Có nên đồng ý không? Cô tự hỏi chính mình.

Cái ngày này cô từng rất mong chờ, lễ tình nhân năm nay, cô rốt cuộc không cần cô đơn 1 mình vượt qua nữa.

Cô tuyệt đối tin tưởng, anh ta có thể cho cô 1 lễ tình nhân lãng mạn nhất, tình cảm nhất.

Mấy ngày nay, anh ta cũng rất hết lòng chờ đợi cô, cô đều thấy được.

Vì thế, cô gật đầu.

Qua đi đã qua đi, nên dùng tâm tình hoàn toàn mới, ngênh đón tình cảm hoàn toàn mới.

Tối hôm đó, cô cố ý trang điểm thật đẹp, tô màu son yêu thích nhất, thay bộ váy mình mua cho lễ tình nhân năm ngoái, tính mặc cho Nhậm Mục Vũ xem, lại bị anh thất hẹn. Bộ váy âu phục dài tới mắt cá chân, làm cô thoát nhìn trông thật xuất trần phiêu dật.

Thấy trong mắt Thiệu Quang Khải kinh động, cô biết mình là cô gái đẹp nhất đêm nay, ngoại trừ cô ra, anh ta sẽ không thèm liếc mắt đến cô gái thứ 2.

“Em làm đẹp vì anh sao?”. Anh cười cười trêu chọc, vươn tay ra.

Cô cười yếu ớt, đặt bàn tay nhỏ bé mềm mại vào tay anh ta.

“Anh không về nhà sao?”. Vừa tan tầm anh ta đã trực tiếp đưa cô về nhà sửa soạn, cũng chờ đợi.

“Không. Đi làm đã chiếm đi của anh 8 giờ ở bên em, anh luyến tiếc sẽ lãng phí từng giây được cùng em, từ giờ trở đi, cả đêm nay em là của anh”.

Một câu nói, đủ ngọt ngào đi vào lòng người.

Anh tặng cô 1 bó hồng thật lớn, không đếm được có bao nhiêu bông, gần như bao phủ cô.

Bọn họ ăn tối trong 1 nhà hàng Pháp sang trọng, anh lãng mạn, thích khiêu vũ, cùng cô nhảy hết bản này đến bản khác, cuối cùng đi đến trước mặt nhạc công, xin cho mượn cây đại dương cầm, cao giọng thông báo cho mọi người. “Bản đàn này, xin tặng cho người con gái tôi yêu nhất – Lương Tâm Ảnh, chúc em lễ tình nhân hạnh phúc”.

Mọi ánh mắt đều hướng về cô yêu thích và ngưỡng mộ, đàn dương cầm vang lên giai điệu say đắm lòng người, ánh mắt anh chuyên chú thủy chung chưa từng rời khỏi cô.

Khúc đàn kết thúc, mọi người nhiệt liệt vỗ tay, anh trở về trước mặt cô, hỏi nhỏ. “Thích không?”.

Cô có bất ngờ và kinh ngạc. “Em không biết anh biết đánh đàn dương cầm giỏi như vậy”.

“Chuyện em không biết còn rất nhiều”. Mở tay ra, trong lòng bàn tay là 1 cái hộp nhỏ. “Đồng ý lấy anh không?”.

“Anh – ”. Cô sửng sốt.

Càng trở tay không kịp là, anh ta dần quỳ 1 chân xuống đất. “Mọi người ở đây xin làm chứng, tôi yêu Lương Tâm Ảnh cả đời cả kiếp, thề yêu sủng cô ấy trong lòng mãi không thay đổi, gả cho anh, có được không?”.

“Anh – kích động quá, chúng ta chỉ vừa mới bắt đầu quen...”. Hoàn toàn không đoán trước sẽ có tình huống này, cô kinh ngạc thiếu chút nữa nói cũng không nên lời, có ai vừa quen nhau ngày đầu tiên liền cầu hôn không? Cũng không phải tâm thần loạn trí.

“Đối với em mà nói có lẽ là ngán ngùi, nhưng với anh, đã chờ đợi em rất lâu rồi, thật vất vả mới đợi được em”.

“Đúng rồi đó, chị à, nhìn anh ấy si tình đến vậy, chị đồng ý lấy anh ấy đi!”. Mấy người khách chung quanh lên tiếng ủng hộ.

“Em nói sao?”. Thiệu Quang Khải cười cười nhíu mày.

Mỗi người 1 câu, khiến cô tâm ý hoảng loạn.

“Anh đứng lên trước đã được không?”. Mặc kệ không khí mong đợi quanh mình, cô vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng tiến đến bước này với anh ta.

“Vây, được rồi!”. Anh ta cười lấy phong độ. “Không sao cả, anh còn nhiều thời gian mà”.

“Thực xin lỗi, em – ”.

Anh ta lắc đầu. “Không có gì, là anh quá nóng vội, anh đã quên em chỉ vừa mới làm quen với anh”.

Trúc trắc nhỏ ban đầu này, cũng không ảnh hưởng đến sự vui vẻ của họ về sau, bọn họ vẫn trải qua 1 buổi tối tốt đẹp.

Trên đường đưa cô về nhà, trên xe chỉ có tiếng radio truyền ra, cô bắt đầu nhớ lại từng chi tiết trong tối nay. Thăng thần mà nói, anh ta rất dịu dàng săn sóc, phong độ tuyệt bật, không ai có thể phủ nhận là hoàn mỹ không chê vào đâu được. Nhưng mà, không hiểu vì sao, yên lặng như hiện tại, cô lại cảm thấy hư ảo không chân thật.

Như là... Sau phen hoa quá đổi chỉ còn lại buồn bã cô đơn.

Ngực thấu buồn, giống thiếu cái gì, có chút hít thở không thông.

Có lẽ không khí trên xe quá ẩm đậm, cô nói anh ta tắt máy lạnh, mở cửa xe để gió đêm ùa vào trong.

Nhưng tình huống không thuyên giảm mấy, cô nghĩ, có lẽ cô say.

“Phía trước có hiệu thuốc tây, anh dừng lại 1 chút nhé, để em mua bình thuốc giải rượu”.

“Anh mua dùm em”.

“Không cần, em đi được rồi, nơi này dừng xe lâu không tiện”.

“Vậy được rồi!”. Anh ta không kiên trì.

Cô xuống xe, vốn thầm nghĩ chắc chỉ tốn 3 phút thời gian, không ngờ đi vào hiệu thuốc, cô nhân viên hỏi cô muốn mua loại nào, cô ngẩn người cũng hết mất 3 phút.

Thuốc giải rượu có nhiều loại lắm sao?

Loại trước đây cô uống cực kỳ hữu hiệu, nhưng cô không biết nhãn hiệu nào, toàn là Nhậm Mục Vũ mua cho cô...

Nhân viên ở quầy thấy cô hoảng hốt, chủ động giới thiệu. “Loại này chắc dùng tốt lắm, tôi không uống rượu. Là khách hàng phản hồi”.

“Bạn tôi cũng mua ở đây, anh ấy là bác sĩ”.

Nhân viên hiểu rõ tiếp lời. “Bạn trai?”.

Từng là. Cô mím mím môi, không lên tiếng trả lời.

“Sao tôi lại không có ấn tượng nhỉ? Anh ấy có đẹp trai không?”.

“Rất nhiều cô gái thích anh ấy”. Không ấn tượng tuyệt đối không phải vì anh kém xuất sắc, cô không uống rượu mỗi ngày, việc gì anh cứ phải 2 3 ngày chạy đến mua thuốc?

“Vậy chị phải giữ anh ấy thật chặt, đừng để anh ấy chạy mất nha, đàn ông tuần tú bây giờ tâm tính không chừng...”.

“Lấy loại này đi!”. Sợ nói tiếp sẽ vô lực chống đỡ, cô nhanh chóng tính tiền.

Trở lại xe, vừa vặn Thiệu Quang Khải điều chỉnh kênh radio, hơn nữa thái độ giống như... Có điểm mất tự nhiên.

Cô khó hiểu hỏi. “Sao lại đổi? Bài hát này rất êm tai!”.

Anh ta ngẩng đầu liếc nhìn cô 1 cái, giữ phong độ, chỉnh lại về kênh ban này.

Bên trong xe 1 lần nữa chìm trong chuỗi âm thanh thâm tình –

Tuy rằng chấm dứt cũng không cam lòng, không phục.

Từng thỏa mãn muốn thật sự chúc phúc cho em.

Anh chỉ khổ sở không thể bên em đến bạc đầu, không còn cơ hội nhìn thấy em cười.

Nhớ đến mọi thứ tốt đẹp về em lại càng làm nổi thống khổ thêm lòng lộn.

Nhớ có lúc anh đã muốn chạy trốn khỏi vòng luẩn quẩn đó.

Anh chỉ là khổ sở không thể bên em đến bạc đầu, để mỗi ngày đều có thể nhìn thấy em cười.

Thiếu ai đó để dựa vào, đau lòng không có ai để ôm ấp.

Nước mắt lau không ngớt, em có hay?

Hy vọng em biết anh thật tâm chúc phúc.

Chỉ cần em có thể vui vẻ hạnh phúc là đủ rồi.

(Sáng tác : Tiểu Trùng)

“Bài hát Cùng nắm tay đến bạc đầu, tặng cho các cặp tình nhân khắp thiên hạ, cũng hy vọng người con gái anh muốn tặng cũng có thể nghe thấy, 1 lần nữa tự hỏi, nhận rõ định nghĩa của tình yêu đích thực và hạnh phúc, đừng để tiếc nuối, bỏ lỡ hạnh phúc cả đời. Lại 1 lần nữa chúc phúc cho anh bạn đã gửi thư, mong cô gái anh đã chân thành gửi gắm tình cảm có thể sớm trở về trong vòng tay anh. Lá thư tiếp theo, là gửi từ thành phố A, anh này viết...”.

“Em thích bài hát này?”. Thiệu Quang Khải nhìn cô nghe chăm chú.

“Ừm, ca từ ý cảnh thâm tình thật sự cảm động lòng người, anh không thấy vậy sao?”.

“À...”. Anh ta không nói gì nữa.

“Làm sao vậy?”. Cảm thấy biểu tình của anh ta hơi kì lạ.

“Không có gì, tới nhà em rồi”.

Cô xuống xe, quay đầu nói nhỏ. “Buổi tối hôm nay, rất tuyệt vời. Cảm ơn anh”.

“Thật sao? Vậy không mời anh vào nhà ngồi, uống ly cafe cảm ơn ư?”.

“Không nên? Vạn nhất anh uống cafe rồi, cả đêm không ngủ được thì làm sao bây giờ?”.

“Không thể uống cafe, vậy cho anh 1 cái hôn từ biệt đi?”.

Cô do dự 3 giây, nhìn phía anh ta, chần chờ gật đầu.

Sau đó, cô cảm giác được bản thân rơi vào 1 vòng ôm và hơi thở hoàn toàn xa lạ. Thứ cô luôn luôn nghe thấy, là mùi hương túi thơm quần áo hoa hương thảo hòa với mùi sữa tắm hương chanh giống của cô; nhưng bây giờ, cô chỉ ngửi được mùi nước hoa...

Cảm giác ấm áp tiếp cận trên môi, cô nhắm mắt lại, muốn cố gắng cảm thụ, 1 lần nữa thể nghiệm tình yêu điên cuồng ngọt ngào, nhưng như thế nào cũng không giống với cảm giác rung động từng có xa xôi trong trí nhớ...

Rất xa lạ, dù là khứu giác, xúc giác, đều không giống với tiềm thức...

Thẳng đến khi không khí lạnh như băng tràn vào cuống phổi, cô mới phát hiện mình đã đẩy anh ta ra.

Cô thở gấp. “Đã khuya... Anh thật sự cần phải trở về, ngày mai còn phải đi làm”.

Thiệu Quang Khải hơi ngạc nhiên, sau đó cười khẽ. “Cuộc sống của em còn cần phải tăng thêm năng lượng”.

Tiến bước anh ta, đi vào trong phòng, cô dựa lưng vào cửa, thở dốc thật mạnh.

Có trời mới biết, cô thở mạnh như thế không liên quan đến việc không đủ không khí, mà do lo sợ!

Cô không có cảm giác gì cả, thật sự không có cảm giác gì!

Cô ở trong lòng anh ta, nhưng 1 khắc đó, trong đầu cô, lại có thể nghĩ về người khác!

Cô và anh, cũng từng cuồng nhiệt kích tình hôn môi, cũng từng hoan ái triền miên trong căn phòng này, cô từng quen thuộc hết thảy của anh, cũng không ai biết về cô như anh. Nụ hôn của anh, luôn có thể lôi cuốn những cảm giác sâu xa nhất trong cô...

Hôm nay, không chỉ là lễ tình nhân, mà đồng thời cũng đã đúng 1 tháng kể từ lúc cả 2 chia tay.

Mọi thứ quên đi được 1 tháng, lại không thêm báo trước ập tới, lòng đau đến quặn thắt.

Anh bây giờ, có khỏe không?

Chia tay rồi, chưa từng liên hệ với anh lần nữa, 1 lòng thầm nghĩ trí nhớ đã quên mất anh. Anh từng nói, không rảnh cùng cô hưởng lễ tình nhân...

Hiện tại, anh đang làm gì?

Chia tay ước chừng 1 tháng, hôm nay mới phát hiện ra, anh ấy vẫn tồn tại sâu đậm trong lòng mình, chưa từng mờ đi.

4. Chương 4

Anh bây giờ, nên làm cái gì? Có năng lực làm cái gì?

Suốt 1 tháng, đây là câu hỏi xuất hiện thường xuyên nhất trong tâm tình mờ mịt của Nhậm Mục Vũ.

Có mấy buổi sáng sớm, anh vẫn theo bản năng, ra khỏi cửa mới sực nhớ nhìn chăm chăm vào 2 phần đồ ăn sáng trên tay.

Liên tục 1 tuần, anh phải 1 mình ăn 2 phần thức ăn, kị dị là, cân nặng ngược lại cấp tốc đi xuống, gần đây nhóm y tá mỗi lần gặp anh, đều từ chào hỏi đơn giản biến thành. “Bác sĩ Nhậm, gần đây anh gầy đi nhiều quá, không ăn được hay quá bận? Phải chăm sóc thân thể chứ!”.

Có sao? Anh cố gắng hồi tưởng.

Gần đây không bận bịu gì, cuộc đời anh sống tới bây giờ chưa từng nhàn rỗi như mấy ngày qua.

Sau này, anh đã không cần làm bữa sáng cho ai, nhưng thói quen sáng sớm đồng hồ sinh lý vẫn không khống chế được, luôn tỉnh giấc đúng 6 giờ sáng, sau đó nhìn chăm chăm vào trần nhà, đầu óc hoàn toàn trống rỗng, chờ thời gian trôi qua.

Nếu là trước đây, anh sẽ dùng 20 phút rửa mặt chải đầu, 30 phút làm bữa sáng, nửa giờ lái xe đến nhà cô, sau đó là tốn thêm nửa giờ lôi 1 đầu quỹ xấu ngủ nướng rồi khỏi ổ chăn, nửa giờ kế tiếp ăn sáng với cô và chuẩn bị hết thảy mọi thứ, đưa cô đi làm xong thì đến bệnh viện là vừa vắn đúng giờ.

Nếu buổi sáng không có ca khám bệnh, anh sẽ về lại nhà cô, tận dụng thời gian thay cô chuẩn bị mọi vật phẩm thiết yếu hằng ngày, chơi đùa với chú chó để nó giải tỏa cảm xúc, miễn cho nó buồn chán nổi chứng, phát cáu với Tâm Ảnh.

Đôi lúc anh sẽ nói chuyện với nó. “Ngoan nhé, vì tiểu chủ nhân xinh đẹp của mi là bảo bối số 1 trong lòng ta”.

Giữa trưa giờ ăn cơm, anh sẽ gọi điện thoại cho cô, hỏi cô hôm nay ăn gì.

Nếu ra ngoài được, anh sẽ đi mua vài thứ qua cho cô ăn, nếu không ra được, cũng sẽ dỗ cô miễn cưỡng ăn vài thứ qua điện thoại, buổi tối anh sẽ lại làm sushi cô thích nhất đền bù khẩu vị cho cô.

Cô ghét thịt béo mỡ mạp, đánh chết cũng không ăn.

Cà rốt thì nói có mùi lạ, cũng không ăn.

Cà tím? Nói là cắn vào đã có mùi kì quái, ăn lại càng ghê tởm.

Tâm Ảnh kiêng ăn cực độ, làm anh thực buồn rầu. Đứng ở quan điểm bác sĩ, anh thường khuyên cô nên ăn uống cân đối, nhưng mỗi lần nhìn cô ăn cơm, bộ dáng con dâu nhỏ bị ngược đãi, sắc mặt ảm ức, anh lại không kiềm được ăn hộ cô những thứ cô không muốn ăn, nhường phần cô thích ăn cho cô.

Gặp phải cô, con người sống nguyên tắc trong anh không còn sót lại chút gì, anh vẫn biết, đời này anh nằm trong tay cô, không cứu nổi.

Này đó, đều là trở thành 1 phần trong cuộc sống của anh, đột nhiên 1 ngày, cái gì cũng không cần làm nữa, thời gian lập tức thừa thãi ra. Cảm nhận được, không phải nhàn rỗi, mà là mờ mịt.

Thời gian nào đó trong quá khứ, anh đưa cô đi làm.

Dịp nào đó trong quá khứ, anh nấu bữa tối cho cô, cùng cô xem ảnh.

Lúc nào đó trong quá khứ, anh đang nghe cô làm nũng, cảm thụ thân thể mềm mại của cô, dây dưa hoan ái.

Bây giờ, thời gian dư thừa ra, anh không biết anh nên làm cái gì, còn có thể làm cái gì?

Hóa ra, hy sinh cũng là 1 loại hạnh phúc, không có đối tượng để hy sinh cho, là 1 việc thực chưa xót.

Khi làm việc, trong đầu anh không hiểu mình làm vì ai, trước kia toàn tâm toàn ý lao tâm khổ tứ vì cuộc sống tương lai của cả 2, còn bây giờ? Thiếu cô trong tương lai đó, tích cực làm việc còn có ý nghĩa gì?

Nếu có cơ hội, anh muốn nói cho cô nghe 1 lần nữa cô có ý nghĩa trọng đại với anh biết bao nhiêu... Ngay chính ngày hôm đó, trong óc đột nhiên nảy ra ý định.

Đúng vậy, nếu có cơ hội!

Anh bắt đầu tự hỏi theo 1 phương hướng khác.

Anh biết anh chưa từng bày tỏ tấm lòng cho cô hiểu, cứ nghĩ cô đã biết; thậm chí khi cô nói muốn chia tay, anh cũng dễ dàng buông tay cho cô ra đi, ngu xuẩn tin tưởng rằng chỉ cần cô hạnh phúc là đủ.

Nhưng mà, anh chưa bao giờ nói, làm sao cô biết, nếu anh giao phó toàn bộ sinh mệnh mình cho cô, làm sao cô lại không nhận?

Anh có lẽ không lãng mạn, nhưng tình yêu dành cho cô, tới bây giờ chưa từng thiếu.

Lần đầu tiên, anh mãnh liệt nghĩ sẽ nói những lời này thật chân thành cho cô nghe. Có lẽ, bọn họ còn có cơ hội.

Đêm đó, anh lắng đọng lại tâm tình, chuyên chú viết 1 phong thư, nhưng không phải cho cô, mà gửi cho đài radio.

Anh nghĩ, đây là sự kiện lãng mạn nhất anh từng làm trong đời.

Anh lựa chọn ngày lễ tình nhân để văn hồi tình cảm gián đoạn suốt 1 tháng.

Vốn ngày đó, anh ngập trong núi các ca khám bệnh, nhưng anh kiên quyết sắp xếp hủy, không nhận khám vào buổi tối. Lãng mạn hay không anh không biết, nhưng có thể khẳng định là, đây là sự kiện bốc đồng nhất cuộc đời anh.

Anh trước tiên ở nhà làm mấy món đồ ăn, tất cả đều là món cô thích ăn nhất. Cũng mua 999 bông hồng, chất lên xe không đủ chỗ để, giờ mới biết trong lễ tình nhân hoa đắt kinh người, nhưng tiền này bỏ ra anh không đau lòng, cô có nhận hay không anh mới quan tâm.

Cuối cùng là cặp nhẫn cầu hôn sớm đã chuẩn bị xong, luôn chờ thời cơ thích hợp để đeo lên ngón tay cô.

Anh chỉ rút 1 bông hồng mang vào nhà, nếu cô đồng ý, anh mới cho cô thấy toàn bộ số hoa còn lại, xem chị bán hoa có gạt anh hay không.

Cắm hoa vào bình, còn rải đầy hoa trong bồn tắm, này, hẳn là đủ lãng mạn như cô muốn đi?

Chờ đợi thời gian qua đi, anh hồi tưởng lại những năm vừa rồi nếu có thể ở bên cô trong ngày hôm nay, bọn họ sẽ làm gì?

Ấn tượng sâu sắc nhất, vẫn là đêm đầu tiên phát sinh quan hệ thân mật với cô.

Sau dù có nghĩ lại thế nào, giống như cuối cùng chỉ có kích tình mà thôi.

Còn nhớ rõ lần khoa trương nhất là trên bàn ăn cơm, ăn đến miệng đối phương rồi, chờ không kịp vào phòng, liền triển miên ngay tại đó, sau đó đối bụng lại tiếp tục ăn, tuy rằng đồ ăn đều đã lạnh.

Anh định hâm nóng lại, không muốn dạ dày cô chịu bạc đãi, cô lại nói không cần.

Anh hỏi vì sao?

Cô nói, cô tin tưởng năng lực của anh, không có lý do gì không ăn.

Một nỗi, anh học y khoa, còn dần dần hỏi lại vì sao?

Cô dùng khẩu khí ‘thật muốn lật bàn đập chết anh’ nói. “Vừa vận động kịch liệt xong không nên ăn đồ nóng, em sẽ hỏi thử anh có người bạn nào bên khoa tiết niệu không, lần tới qua đó học hỏi đi!”.

Anh đỏ mặt, cô cũng đỏ mặt – bất quá, mặt cô đỏ là do bực mình.

Nghe qua giống như chẳng có gì lãng mạn, đúng hay không?

Ngay thời khắc nên có lời nhỏ nhẹ ôn tồn, bọn họ lại chẳng có!

Còn có 1 lần, là trên sofa trong phòng khách, cuộc đối thoại là –

“Không thấy mình bị đối xử bất công sao?”. Thật ra hàm ý chân chính của anh là hỏi thăm ý nguyện kết hôn của cô.

Nhưng hiển nhiên cô không nhận ra, bởi vì câu trả lời của cô là. “Bao cao su đều đã mua, không dùng thì phí”.

Tốt lắm, thảo luận xong thì từ chuyện tình dục đổi sang ngay vấn đề hiệu quả và lợi ích kinh tế.

Bọn họ trong lúc đó không thể có chút đối thoại bình thường sao? Còn dám trách anh không lãng mạn, chớ chê mèo lắm lông*!

Vì thế, anh đành phải cố không phụ lòng mong đợi của cô, cố gắng không “lãng phí”.

Anh đã không dám tưởng tượng, lần sau sẽ xuất hiện cuộc đối thoại kiểu gì nữa.

Nghĩ đến đó, giống như thật sự giữa họ không thiếu những lúc lửa nóng kích tình bốc lên, không hề cố ý sắp xếp, nhưng cuối cùng cũng tự nhiên phát triển thành như vậy. Trong bầu không khí của lễ tình nhân, tỷ lệ lửa bốc lại càng cao? Hay do quan hệ bọn họ bị “lỗi mô hình?”.

Chờ cô trở lại nhất định phải hỏi cô. Anh mỉm cười nghĩ.

Nhưng theo thời gian trôi qua, ý nghĩ như thế, trở thành sự tra tấn tâm can.

Cô hiện tại, đang ở cùng ai? Là người đàn ông đã làm cô nói lời chia tay với anh sao?

Chỉ cần nhớ tới cô từng trải qua lễ tình nhân bên anh thế nào, trong lòng quặn thắt, đau đến không còn cảm giác.

Cô, cũng sẽ làm những chuyện đó với người khác ư, cũng kiêu kỳ dịu dàng như thế ư?

Đúng vậy, anh đang làm cái gì đây?

Đã sớm chia tay, mọi thứ của cô, anh cũng không còn quyền xen vào nữa, tự hỏi cái gì, vẫn hỏi cái gì?

1 tháng trước khi cô lựa chọn như thế, 1 tháng sau, cô cũng không liên lạc với anh, không phải đã muốn phân cách rõ ràng giới tuyến giữa 2 người sao?

Hết thấy đều đã muộn, đánh mất, đã không thể tìm về...

Tiếng chuông đồng hồ điểm 12 tiếng, anh, cũng đồng thời chết tâm.

Rạng sáng, lễ tình nhân trôi qua...

Không thể lại lừa mình dối người, cô bây giờ, đã có người khác, không bao giờ cần anh nữa...

Không muốn cô khó xử, anh lặng yên dọn dẹp thức ăn, lau đi mọi dấu vết tồn tại đêm nay.

Trước khi đi, quay đầu nhìn khắp các ngõ ngách anh đã quá mức quen thuộc, sau đó nắm chìa khóa nhà cô, nhẹ nhàng đặt lên bàn trà, bên cạnh điện thoại.

Chiếc chìa khóa này, từng cùng 1 chỗ với chìa khóa nhà anh, mỗi ngày đều mang trên người, số lần sử dụng nó thậm chí còn gấp nhiều lần số lần sử dụng chìa khóa nhà mình, nhưng là hiện tại, nó cũng không còn thuộc về anh nữa.

Dem nó trả lại cho cô, đại biểu chấm dứt hẳn, bây giờ, cô đã có người thích hợp hơn giữ nó.

Thu dọn những mảnh tim vụn vỡ, bước ra khỏi cửa nhà cô, đồng thời, anh cũng bước ra khỏi thế giới của cô.

Ngồi vào bên trong xe, cảm giác sức lực toàn thân đã bị rút hết, anh không rời đi ngay, cũng không làm gì, chỉ vặn radio và nghe, đếm thời gian chậm rãi trôi qua –

“Nghe xong 1 ca khúc hay, đêm khuya đã điểm 12 giờ, lễ tình nhân trôi qua, mọi người sao, lễ tình nhân vui vẻ chứ? Tôi là Lời giữa mùa hạ, thật cao hứng được đồng hành cùng mọi người thêm 1 giờ nữa.

Đây là phong thư 1 thánh giả đã gửi, viết rất tình cảm, anh ấy nói :

Lời giữa mùa hạ, xin chào anh!

Chưa từng nghĩ tới sẽ trao đổi tâm linh tình cảm với 1 người hoàn toàn xa lạ, bạn gái của tôi là thánh giả trung thành của anh, lá thư này tôi viết nguyên nhân là... Không, có lẽ hiện tại không thể gọi cô ấy là bạn gái tôi nữa, bởi vì, 2 chúng tôi đã chia tay, 1 tháng trước, là cô ấy đề nghị.

Ở bên nhau đã 7 năm, tôi cứ luôn nghĩ chúng tôi sẽ bên nhau mãi đến bạc đầu. Một khi đã vậy, kia cuối cùng vì sao lại chia tay? Nếu tôi nói, mãi đến 1 phút trước khi cô ấy nói chia tay, tôi vẫn không thấy chúng tôi sai chỗ nào, vậy phải giải thích thế nào về việc cô ấy muốn chia tay?

Đúng vậy, tôi thừa nhận tôi đã bỏ bê cô ấy.

Thẳng thắn mà nói, tôi không phải là 1 người lãng mạn, không hiểu phong hoa tuyết nguyệt là gì, chỉ biết bước đi trầm lặng an ổn bên cô ấy mà thôi, từ lúc bước vào nhân sinh của cô ấy, tôi chưa từng nói yêu cô ấy, vì tôi kiên định đó là đương nhiên, không tất yếu phải cường điệu nó lên, nhưng đây chỉ là ý nghĩ của tôi.

Cũng bởi vậy, tôi đã xem nhẹ những khao khát tình cảm của cô ấy.

Thẳng đến khi mất đi cô ấy rồi, tôi mới giật mình thấy mình chưa từng nói rõ mình yêu cô ấy thế nào, có cô gái nào có thể chịu đựng được 1 người đàn ông ngay cả câu yêu cô ấy cũng không thể nói ra miệng được không? Đúng là đáng giận phải không? Cho dù người đàn ông đó có yêu cô ấy tận xương tủy.

Mà hiện tại bây giờ, cũng đã không còn cơ hội nữa, cô ấy đã tìm được 1 người đàn ông khác cho cô ấy tình yêu mỹ mãn mà cô ấy muốn, tôi không nói cái gì, không giận không oán, buông tay để cô ấy đi rồi.

Hiện tại ngẫm lại, rõ ràng không thể sống thiếu cô ấy, còn làm ra vẻ cao thượng làm gì? Tôi rõ ràng muốn giữ cô ấy lại, tại sao không làm? Nếu lúc ấy, tôi khẳng khái lớn tiếng nói cho cô ấy biết cô ấy là của tôi, như vậy hiện tại, tình huống có phải sẽ khác đi không?

Tôi muốn biết đáp án, lại không thể hỏi cô ấy, cho nên viết lá thư này.

Cô ấy là thánh giả trung thành của anh, mỗi lần nghe anh đọc 1 bức thư cảm động nào đó, sẽ nhéo mũi tôi mà mắng. “Anh anh anh! Muốn tình cảm bằng một phần hai của người ta đã tốt rồi”.

Tôi tin tưởng cô ấy sẽ nghe được, lời tôi muốn nói cũng chỉ đơn giản vài câu : “Tâm Anh, cái mỗ ngọc của em rất cuộc cũng thông suốt, có lẽ anh còn chưa đủ lãng mạn, nhưng lòng anh yêu em so với bất kỳ ai sẽ không hề thua kém, em có đồng ý cho cả 2 chúng ta 1 cơ hội nữa, cho chúng ta cơ hội làm lại từ đầu không em?”.

Tôi không biết ca khúc nào đang được yêu thích, cũng không biết ca khúc nào có thể nhấn gửi đầy đủ tâm tình của tôi giờ phút này, nếu anh biết, thỉnh cầu thay tôi chọn 1 bài hát thật hay, tặng cho cô gái tôi yêu nhất, có thể chứ? Thời điểm bài hát đó vang lên, cũng là lúc tôi nhận được câu trả lời từ cô ấy...”.

Đọc xong nội dung bức thư, người dẫn im lặng 3 giây, rồi mới nói tiếp. “Nói ra miệng rằng yêu mới là yêu thật sự ư? Vậy nếu cả đời không nói, kiếp này hy sinh hết thấy đều chẳng được tính là gì sao? Tôi và bạn gái mình cũng quen nhau 15 năm... Không, hiện tại không thể gọi cô ấy là bạn gái tôi nữa, vì chúng tôi đã kết hôn, 1 năm trước, cô ấy cầu hôn tôi”. Anh ta nói đến đó, giọng ngập tràn hạnh phúc, cười khẽ. “15 năm qua, tôi chưa từng nói yêu cô ấy hay linh tính gì khác, cô ấy đương nhiên cũng không ngốc nghếch hỏi tôi vấn đề này, hỏi chỉ tổ để tôi làm cô ấy thương tâm, hối hận đầu thai làm người. Nếu nói như thế, tôi không phải cũng đáng ghét đáng trách lắm ư?”

Có lẽ, tôi nên đổi cách diễn đạt. Mỗi người có mỗi cách biểu đạt tình cảm khác nhau, của chúng tôi là trầm ổn, cụ thể hành động.

Lãng mạn chính là tình yêu đóng gói, lãng mạn mà thiếu tình yêu chân thành cũng giống như 1 hộp quà đẹp đẽ mà bên trong lại rỗng không. Nếu bạn gái anh thích loại tình cảm mỹ mạo bên ngoài, mà không phải người đàn ông kia, vậy lúc mộng ảo qua đi, còn lại cũng chỉ là thâm trầm hư không.

Cô ấy có lẽ sẽ yêu thích và ngưỡng mộ hộp quà hoa lệ trong tay người khác, nhưng cái hộp vẫn chỉ là cái hộp, mở ra rồi, bên trong chẳng có gì. Mà cô ấy tuy không có lớp giấy gói hào nhoáng bên ngoài, lại có được món quà quý giá nhất, kim cương dù có thiếu đi lớp giấy gói, vẫn trân quý như cũ. Nếu cô ấy thật tâm yêu anh, 1 ngày nào đó, cô ấy sẽ nhận ra đạo lý này.

Tôi chọn cho anh bài hát Nắm tay nhau đến bạc đầu, thực hợp với tâm tình sâu não của anh bây giờ, tôi chân thành hy vọng, anh có thể ở bên cô ấy tới bạc đầu, nếu có 1 ngày như vậy, đừng quên gửi thư nói cho tôi biết, để tôi có thể chúc mừng anh”.

Ca khúc có giai điệu rất đẹp, hòa với cảnh vật chung quanh như muốn lấy đi toàn bộ không khí trong ngực anh.

Anh chỉ khổ sở không thể bên em đến bạc đầu, không còn cơ hội nhìn thấy em cười.

Nhớ đến mọi thứ tốt đẹp về em lại càng làm nỗi thống khổ thêm lòng lộn.

Nhớ có lúc anh đã muốn chạy trốn khỏi vòng luẩn quẩn đó.

Trong đầu anh, không ngừng lặp đi lặp lại những ca từ này.

“Bài hát Cùng nắm tay đến bạc đầu, tặng cho các cặp tình nhân khắp thiên hạ, cũng hy vọng người con gái anh muốn tặng cũng có thể nghe thấy, 1 lần nữa tự hỏi, nhận rõ định nghĩa của tình yêu đích thực và hạnh phúc...”.

Giọng nam trung trầm ấm như suối chảy còn lưu lại trong óc, anh, đợi chờ đáp án anh muốn.

Xuyên thấu qua cửa kính xe, thấy bóng người ôm hôn dưới ánh trăng, anh không dời ánh mắt, tựa như từ trước đến giờ đặt ở nơi nào, bây giờ cũng không thể dời đi nơi khác.

Thẳng đến khi cô đi vào phòng, anh mới hạ cửa xe, gió đêm thổi lên mặt, băng băng lạnh lẽo, anh gơ tay, chạm vào 1 mảnh ẩm ướt.

Không biết từ khi nào, lệ, đã lặng lẽ ngã xuống.

5. Chương 5

“Vũ, anh xem, tiệm cafe này trang hoàng thật ấm áp!”.

“Ừm”. Anh nhấp một ngụm cafe Cappuchino thơm nức. “Cafe cũng rất ngon”.

“Vũ, tương lai em cũng muốn mở một tiệm cafe như vậy, gọi là Tâm Vũ đi?”.

“Vì sao muốn đặt là Tâm Vũ?”.

“Mưa trong lòng, thật thơ mộng nha!”.

“Hi”. Anh không xác định cô nói “Vũ” rốt cuộc là Vũ (tên anh) hay là Vũ (mưa), nhưng cũng không hỏi lại. “Tốt, nếu em không than mệt”.

“Làm sao có thể? Làm chuyện mình thích, dù thế nào cũng không thấy mệt, nếu thật sự ứng phó không nổi, anh sẽ nghĩ việc đến phụ em, được không?”. Cô nói hưng trí bừng bừng, khuôn mặt nhỏ nhắn tỏa sáng xinh đẹp động lòng người.

Anh miết mắt liếc 1 cái. “Học 7 năm y khoa ra, kết quả lại nói anh đến bán cafe cho em, em này tính sao mà hay vậy? Thực đáng đánh đòn!”.

“Em cũng đâu phải con buôn, tiền đủ dùng thì tốt rồi, kiếm nhiều mà làm gì? Em lại không trông cậy anh kiếm sơn hào hải vị, cao ốc mỹ trạch gì nuôi em”.

Mơ ước của cô rất bình thường, chỉ cần 1 tiệm cafe nho nhỏ, bên người bạn tri tâm là anh, cùng chung tay xây đắp giấc mộng của họ, là toàn bộ những gì cô muốn.

Anh rốt cuộc chừng nào mới cầu hôn em đây?

Cô thở dài thườn thượt trong lòng.

.
. .

“Ồng ngốc...”. Tiếng thở dài còn vương ở đầu lưỡi, cô mở mắt, từ trong mộng tỉnh lại.

Đoạn đối thoại này từng tồn tại chân thật, nay với cô mà nói, lại như giấc mơ rất xa xăm.

Không đợi lời cầu hôn của anh, cô đã nói chia tay trước, khi bên nhau vẽ ra biết bao mộng ước con trẻ, bây giờ hồi tưởng lại, chỉ 1 giấc mộng mái ấm đã không có khả năng thành hiện thực được rồi.

Ngồi dậy, cảm giác bụng dưới rầu rĩ đau đớn, cô liếc nhìn lịch bàn, mới đó mà đã cuối tháng!

Hạn lĩnh lương ư? Không phải, là kỳ sinh lý làm cô sống không bằng chết đã tới!

Tựa như quay số xổ định kỳ, đúng 1 tháng sẽ tới, giờ giấc không lệch đi đâu được! Hơn nữa mỗi lần đều làm cô đau đến chết đi sống lại, sắc mặt tái nhợt, đứng cũng đứng không nổi.

Gọi điện thoại đến công ty xin phép xong, cô miễn cưỡng nằm vật ra giường lại.

Bình thường lúc trước, Nhậm Mục Vũ đều đã chuẩn bị sẵn sàng, chăm sóc hậu hạ bên người cô giống như hoàng thái hậu.

“Aizzz...”. Lấy lại tinh thần, đến phòng tắm mở nước ấm tắm, làm cho chính mình nhẹ nhàng khoan khoái 1 chút, pha ly sữa nóng, kinh nghiệm làm bụng bớt đau.

Nhìn hộp sữa bột trước mắt, cô đột nhiên buồn cười.

Đó là chuyện xảy ra nửa năm trước? Cũng là lúc kỳ sinh lý của cô tới –

“Ành, em ra đây một chút!”.

“Làm anh chi la hét dữ vậy?”. Từ phòng tắm đi ra, nhìn hộp sữa bột trong tay anh, biểu tình kỳ lạ.

“Em, em – có sao?”. Anh nhìn chằm chằm vào bụng cô.

Cô ngây người 1 phút, mới hiểu ra “có” là có cái gì!

“Anh, đồ ngốc! Em mang thai còn có thể tới kỳ sinh lý sao? Uống công gọi anh là bác sĩ, nói vớ vẩn thế này không làm hồ then tằm bằng thạc sỹ y khoa của anh hả?”. Càng miễn bàn bọn họ tránh thai kỹ lưỡng.

“Vậy không có việc gì em mua sữa bột em bé làm chi?”. Anh nhìn xem chung quanh, đại khái đang tìm thử có bình sữa tả lốt gì không.

“Ừa? Khác nhau sao? Chúng ta không phải đều uống sữa hiệu này ư?”.

Đổi lại, anh đơ người 1 phút.

“Em ngớ ngẩn! Về sau cứ để anh mua là được rồi, hiểu chưa?”.

Vì thế, cô lại ngoan ngoãn trở về làm “hoàng thái hậu”.

Nghĩ đến đó, cô cười khê ra tiếng, ngực lại cảm thấy nhức nhối.

Lúc này đây, cô không mua sai sữa bột nữa, nhưng khi tính tiền, bà chủ lại hỏi cô 1 câu –

“Sao gần đây không thấy anh Nhậm? Bao lâu nữa thì mời tôi ăn kẹo cưới đây?”.

Cô cười khỏ, không nói cái gì bước đi luôn, người khác đại khái sẽ cảm thấy cô thiếu lễ phép đi?

Điện thoại reng, cô buông ly sữa mới uống được 1 nửa, đến phòng khách bắt điện thoại.

“Alo, Tâm Ảnh?”.

“Dạ”. Là Thiệu Quang Khải.

“Em bị sao vậy? Sao lại xin phép nghỉ?”. Giọng nói nghe qua thật vội, làm cho đáy lòng cô ảm áp 1 chút, ít ra cũng có người quan tâm cô.

Aizz, bệnh chung của con gái cung Song Ngự, cảm nhận tinh tế, lại cực kỳ sợ cô đơn.

“Không có việc gì, chỉ là có chút... không thoải mái”.

“Làm sao không thoải mái? Muốn đi khám bác sĩ không?”.

“Ừ?”. Cô á khẩu, đáp không ra lời. Hóa ra cô vẫn có chút rụt rè nữ tính, hiểu được chuyện gì là khó có thể mở miệng.

Nhưng quái, vì sao cô chưa từng thấy vậy với Nhậm Mục Vũ? Lúc nào muốn nói gì liền nói đó, thoải mái tự tại, hoàn toàn không có gì giữ hình tượng hay ngại ngùng.

Có phải tình yêu lãng mạn tệ hơn không? Bày ra ngoài mặt lúc nào cũng là mặt đẹp nhất, bóng bẩy nhất, ngược lại, không bằng thoải mái tự tại ở bên Nhậm Mục Vũ.

Aizz, ngừng ngừng ngừng! Cô đang nghĩ cái gì thế? Sao lại so sánh như vậy? Cô không thể cứ chần chờ mãi thế này được!

Nếu đã chia tay, nên toàn tâm toàn ý với tình cảm hiện tại, cô đã làm tổn thương 1 người đàn ông, không thể lại phụ lòng 1 người đối đãi tử tế với mình nữa, nếu không, ngay cả cô cũng không thể tha thứ cho chính mình.

“Em không sao, anh đừng lo”. Cô nghe thấy giọng mình gượng gạo.

“Vậy được rồi, xem em nói chuyện cũng không có tinh thần, em nghỉ ngơi nhiều đi, thật sự có việc thì gọi điện thoại cho anh”.

“Được”. Không hiểu được vì xúc động hay sao đó, cô bật thốt gọi. “Quang Khải!”.

“Chuyện gì?”.

“Em thích anh!”. Là xuất phát từ tâm lý áy náy, hay vẫn là muốn khuất phục chính mình, cô không rõ.

Đầu bên kia im lặng 3 giây, sau đó anh ta nhẹ nhàng nở nụ cười. “Ừ, anh nghe rồi. Anh sẽ không cho em đổi ý”.

Ngắt điện thoại rồi, lâu thật lâu sau, vẫn thủy chung không có được cảm giác mong muốn.

Không có ngọt ngào nồng đậm, cũng không có cảm giác tim đập nhanh hơn...

Không nên là vậy chứ! Cô vẫn nhớ rõ tư vị nhẹ nhàng của cái gọi là rung động vì mối tình đầu tiên, làm cho cô ngay cả bây giờ nghĩ lại vẫn cười đến ngây ngô, khi nói yêu anh, trong lòng sẽ tràn đầy ngọt ngào...

Chẳng lẽ, cô còn yêu anh ta chưa đủ sao? Hay là căn bản cô không hề yêu anh ta?

Lòng, thật phiền thật loạn, cô đơn giản gọi điện đến công ty, nảy sinh suy nghĩ không tốt xin nghỉ luôn 1 tuần dài hạn, tính về nhà ở Đài Nam nghỉ ngơi, giải sầu.

Nửa năm trước làm việc quần quật như trâu, tích lũy không ít ngày phép, vốn định cùng Nhậm Mục Vũ sắp xếp ngày nghỉ đi du lịch...

Hiện tại không có khả năng, giao tình với Thiệu Quang Khải lại không đủ sâu để có thể dẫn về nhà, vẫn đừng nên tùy tiện mời anh ta, mất công người nhà lại hiểu lầm, hơn nữa anh ta còn từng nổi cơn cầu hôn cô trước mặt mọi người.

Quên đi, nếu không có ai đi cùng, vậy thì đi một mình!

Quê hương Đài Nam thật là nhiệt tình chất phác, mọi người trong thôn tình cảm khăng khít tới độ coi nhau như người thân, dăm ba ngày lại mang thịt gà hoa quả tới tặng nhau.

Cô rút gối ụp lên mặt, ý muốn ngăn mấy lời cần nhằn léo nhéo liên miên về mấy chuyện vặt vãnh hằng ngày. Nếu cô không lầm, chất giọng gà mái mẹ khủng bố này hẳn là bà Trần cách vách.

Hôm qua về nhà, đã gần nửa đêm, mệt quá cô ngã đầu liền ngủ bất tỉnh nhân sự, huống chi còn đang giữa kỳ sinh lý, mặt trời lên cao vẫn nằm trên giường giả chết là hoàn toàn có thể tha thứ được.

Nhưng hiển nhiên người nhà cô không nghĩ như vậy.

“Lương Tâm Ảnh, con mau rời giường đi, đã mấy giờ rồi còn ngủ, lười biếng như vậy làm sao gả ra ngoài được!”.

Gối bị giật ra, sau đó nện tới tấp lên người cô.

“Hừ hừ, ai nói gả không ra được, chẳng qua là bọn cô nương không thèm lấy chồng thôi chứ bộ”. Trong lòng đã biết ngủ không được nữa, đành phải nhận mệnh đứng dậy, một bên đánh răng, một bên lằm bằm.

“Đúng rồi, cũng chỉ có A Vũ gốc thành thật kia mới chịu được con thôi, thực không hiểu kiếp trước con tích được bao nhiêu phúc nữa”. Mẹ nhắc đi nhắc lại, cô lằm bằm không nghe thấy.

“Nói đến A Vũ –”. Mẹ đang gấp chăn bông bỗng đột nhiên quay đầu. “Sao lần này nó không về cùng con?”.

Về sau, làm sao báo cáo với bề trên là bọn họ đã chấm dứt?

Y theo lời mẹ, mẹ thích Nhậm Mục Vũ đến độ coi anh là cốt nhục của bà rồi, tình hình thực tế nếu cô nói chỉ sợ mẹ sẽ bóp cô chết tươi, sau đó vứt xác ra đồng hoang.

Cô đã sớm nghi ngờ, cô nhất định là bị mẹ nhặt ngoài đường về nuôi.

Nói như vậy có căn cứ hết đó, mỗi lần Nhậm Mục Vũ cùng cô trở về, lần nào mẹ già chẳng giết gà mổ dê?

Để bồi bổ con gái ư? Lắm to! Món ngon gì toàn gấp bỏ vào chén cơm của Nhậm Mục Vũ.

Còn không phải mượn hoa hiến Phật*, mong anh chiếu cô đại tiểu thư nhà cô ư? Sai sai sai! Mẹ già vô tâm nói thế nào?

(*mượn hoa hiến Phật = kiểu như đút lót gián tiếp á ^^~)

“Nha đầu kia ở Đài Bắc đều do công con vỗ béo, bác không kêu nó giảm béo thì thôi chứ, con mới là người cần bồi bổ nè. Bác nói con nghe, đừng chuyện gì cũng nghĩ tới con bé gốc đó, thân thể của mình phải biết yêu quý...”. Tiếp theo là 1 tiết mục “Mẹ con tình thâm” dài lê thê.

Thật sự nhìn không được! Cô sắp không rõ đây rốt cuộc là nhà ai?

Tuy rằng cuối cùng đồ ăn trong chén anh có 1 nửa đều chui vào bụng cô.

Khi ôm cô ngồi ngấm trăng trong sân, anh cười cười nói. “Thật là mẹ rất thương em, em nghĩ gà kia nấu là bổ cho ai? Đương nhiên là cho em”.

“Cho em? Vậy sao toàn gấp đồ ăn ngon bỏ vô chén anh không vậy?”. Tổ chức năng lực trong đầu anh có vấn đề ư? Nếu không khẳng định trước khi 2 người yêu nhau mẹ chưa từng gặp anh thì chắc cô đã nghi ngờ Nhậm Mục Vũ mới là con ruột của mẹ sống tạm bợ bên ngoài.

“Bởi vì mẹ biết anh sẽ bỏ qua cho em! Đây là phương thức biểu đạt cảm xúc hàm súc của mẹ. Mẹ hỏi anh, em ở Đài Bắc có gây phiền toái gì cho anh không thật ra là muốn biết em sống có được không”.

“Vậy đó nha!”. Cô không cho là đúng, hừ mũi. “Anh nhất định chưa từng thấy bà mẹ nào biểu lộ “rõ ràng” đến vậy đúng không?”.

Khi đó, cô cũng không đem lời anh nói đặt trong lòng, hiện tại nhìn cách đối xử khi cô một mình trở về, quả nhiên đúng là vậy : ngay cả 1 cục thịt nát cũng không có.

Rầu rĩ vui đầu vô tô cháo và chai xì dầu đặt trên bàn.

“Nè!”. Một cái chén lớn “coong” 1 phát đặt trước mặt cô, mẹ không hề báo động trước nhảy xổ ra, dọa cô giật mình.

Ô? Thật là có thịt? Mà còn là loại thịt ninh như 4, 5 tiếng trong nồi đến nỗi mềm rục ra!

“Sớm nói con ngốc, ngay cả chăm sóc chính mình cũng không biết, thực không hiểu ở đó ăn uống ra sao, cả người gầy đét...”.

Cô muốn cười mà cười không nổi, gương mặt. “Mẹ à, mẹ cho cún ăn sao?”. Thái độ của mẹ già làm cô có ý kiến đó nha! Đối với Nhậm Mục Vũ thì thân thiện thiếu điều rót rượu ca hát bên cạnh, còn với cô thì sao, cô hẳn là có quyền soi mói chứ?

“Muốn hay không tôi nói “Hoan nghênh đại giá quang lâm, tiểu thư cứ từ từ dùng” hả!”. Mẹ khó chịu trừng cô liếc 1 cái, lại vui đầu vào phòng bếp.

Mới nói tới đồ ăn cho cún, em gái đã ôm chú chó yêu Luck từ đâu đi vào, giọng nho nhỏ hỏi. “Ăn ngon chứ?”.

Wow! Nhà này toàn ma không à? Tất cả đều xuất quỷ nhập thần. Nhất thời quên mất, cô cũng là một thành viên trong “nhà này”.

“Lương Tâm Tuệ, mày hù chết người nha!”.

Em gái cười cười. “Nói cho chị hay, đây là thịt mẹ hầm từ sáng sớm 5 giờ tới bây giờ đó”.

“Muốn ăn?”. Cô gấp 1 miếng.

“Không cần, đây là mẹ làm riêng cho chị”.

Cô nhún nhún vai, từ chối cho ý kiến, vui đầu ăn tiếp.

“Aizz, chị à, lần này chị trở về, khí sắc so với lần trước kém hơn rất nhiều, ngay cả Luck cũng bị chị bỏ đói ồm tong teo, không giống hồi trước, tròn tròn mềm mềm thật dễ thương, ôm vào cũng thật thoải mái. Chị ngược đãi nó phải không?”.

“Tao làm gì có? Là nó tự bỏ ăn đó chứ? Đâu có liên quan tới tao!”.

Bà chị có thái độ này, nó ăn mới là lạ – Lương Tâm Tuệ thầm nghĩ trong lòng, chưa nói ra.

“Nghe mẹ hỏi chị, vừa rồi chị còn chưa trả lời. Sao lần này anh Nhậm không về cùng?”.

“Đây là nhà tao chứ bộ, vì sao anh ta phải “về cùng”?”.

“Nhưng lần trước em gọi điện tới, anh nói rõ ràng lần sau sẽ về cùng chị mà – chính là rạng sáng mưa hôm đó”. Cô bé thêm vào chi tiết cuối câu. Rạng sáng 2h còn ở trong nhà bạn gái, hơn nữa giọng nói khàn khàn như vừa tỉnh ngủ, ngu ngốc cũng biết 2 người nam nữ trước đó đã làm “vận động” gì rồi.

“Sáng sớm mới 2h mà gọi điện quấy rầy người khác còn dám nói! Mày có biết lễ phép là gì không!”. Cô giả ngu.

“Làm trò, chị giữ đàn ông trong nhà qua đêm em còn chưa nói”. Ngưng lại. “Hai người cãi nhau?”.

Cãi nhau? Hừ hừ, người đó đâu có biết cãi nhau với cô là gì?

Em gái nói tiếp 1 câu, làm cô thiếu chút nữa đánh đổ chén cơm trên tay -

“Sinh hoạt tình dục không hợp ư?”.

Cô nhảy dựng cả người. “Lương Tâm Tuệ! Mày đồ con nít, trong đầu có chứa cái gì hả?”.

“Em 18 tuổi rồi, không còn nhỏ nữa. Ít nhất nên biết thứ ai cũng biết”.

“Hừ hừ, mới 18 tuổi, biết cái gì?”.

“Em biết anh Nhậm rất yêu chị, làm chuyện gì cũng nghĩ tới chị, người đàn ông tốt như thế cả đời này chị không gặp được lần 2 đâu. Anh ấy sủng chị đến thế, không bao giờ làm chuyện gì khiến chị đau lòng, nhất định lại là bà chị lòng dạ hẹp hòi, tính tình đại tiểu thư thích hờn dỗi, em xem chị vẫn nên ngoan ngoãn trở về, xin lỗi anh 1 tiếng đi”.

“Lương Tâm Tuệ, mày rốt cuộc là em gái ai?”. Phẫn, người nhà này tay đều với ra ngoài hết rồi sao*!

(*ý bệnh người ngoài hơn người nhà)

“Cũng vì là em gái chị mới không thể không tính thay cho chị. Chị không biết chăm sóc bản thân, thiếu anh Nhậm, không biến bản thân thành con diên mới là lạ, nếu ngày nào đó anh Nhậm quyết tâm không cần chị nữa, để xem chị làm sao bây giờ!”.

“Làm sao là làm sao? Anh ta không cần tao, tao nhất định phải cần anh ta ư? Vì sao tao không được về nhà 1 mình? Vì sao nhất định phải là anh ta đưa tao về? Vì sao tao không tự sống được? Vì sao nhất định phải để anh ta chăm sóc tao? Sao mọi người đều nghĩ tao vô dụng như vậy? Nhậm Mục Vũ là thượng đế hả? Không có anh ta thì sống không nổi ư? Lương Tâm Tuệ, mày cũng xem thường chị mày như thế, có đúng không?”. Lửa giận ở đâu bỗng bốc lên ngàn ngút, cô không thêm suy nghĩ rống lên.

Lương Tâm Tuệ choáng váng, rất ít khi cô bé thấy chị mình phát điên đến thất thố thế này.

“Chị à...”. Lương Tâm Tuệ nhỏ giọng.

“Tao đi ra ngoài 1 chút!”. Không có tâm trạng nghe em gái nói gì thêm, cô xoay người rời khỏi bếp.

Đi trên đường ruộng nhỏ bé, không khí trong lành, tiếng côn trùng rì rì, nhưng không thể làm mát bớt cảm xúc của cô lúc này.

Mình tới tốt cùng là làm sao vậy?

Cô lẳng lặng tự hỏi.

Về nhà là để giải sầu, vì sao lại càng thấy sầu thêm?

Một cái tên lặp đi lặp lại bởi nhiều người, giống như đời này 3 chữ đó sẽ dây dưa bên cạnh mãi, cô càng cố không để ý, càng miễn cưỡng cười vui, đè nén, áp lực ngược lại càng dồn chặt, hậm hực.

Tất cả mọi người như đang nhắc nhở cô, 3 chữ “Nhậm Mục Vũ” sẽ không bao giờ xa rời cô.

“A Ảnh, về bao lâu rồi?”.

Cô nghe tiếng gọi to, quay đầu. “Tối hôm qua ạ, dì Tôn”. Là chị em tốt của mẹ, không thể vô lễ, nếu không mẹ sẽ xử cô.

“Sao không thấy A Vũ đâu?”.

Lại tới nữa! Đây là câu thăm hỏi lưu hành nhất năm sao?

Không thể để lộ ra mặt, đành phải cứng đờ trả lời. “Anh ấy bận nhiều việc quá ạ”.

“Việc gì chứ? Không phải dì muốn nói, nhưng con cũng lớn rồi, tìm thời gian nào định đoạt cưới hỏi đi, theo dì thấy, thằng bé tốt lắm, sẽ thương con cả đời, dì sống từng này tuổi rồi, không nhìn lầm người đâu”.

“Dạ con biết, dì Tôn”.

“Không cần nói biết, làm đi! Dì chờ uống rượu mừng của 2 đứa lâu lắm rồi đó”.

“Dì Tôn à – ”.

“Được rồi, đi đi mua đồ ăn, con suy nghĩ cẩn thận đi”.

Dì Tôn đã đi xa, cô ngồi xồm xuống bờ ruộng, giống con đà điểu, nghĩ muốn vùi đầu vào cái lỗ, để không còn ai quấy rầy cô được nữa.

“Chị Lương ~”.

“Đủ! Nếu muốn hỏi về Nhậm Mục Vũ, lập tức rút mau cho tôi!”. Cô rống lên không chút suy nghĩ.

“Ồ?”. Làm sao bây giờ? Cậu bé ngăn người, không biết phải làm sao.

Cô ngẩng đầu nhìn thoáng qua. Quên đi, làm khó con nít làm gì?

“Chuyện gì? Nói mau!”.

“Lần trước em có nói với anh Nhậm về chuyện thi vào học viện Y khoa, anh hứa cho em lời khuyên, em đã quyết định sẽ thi, muốn nghe ý kiến của anh – ”.

“Chị đưa số điện thoại của anh ấy cho em, tự em đi mà hỏi!”. Bất quá người ta bây giờ có chịu giúp em nữa hay không, chị không dám cam đoan đâu. Dưới đáy lòng cô dè dặt thêm 1 câu.

“Dạ, cảm ơn chị”. Đi 2 bước, lại quay đầu. “Ba em nói, ông sống 30 năm rồi, anh Nhậm là người đầu tiên khiến ông có cảm giác gặp kỳ phùng địch thủ, hỏi làm sao ông không quý anh ấy? Còn nữa, anh Nhậm nói đường máu ông quá cao, ông cũng nghe, anh Nhậm liệt kê danh mục thức ăn cần chú ý, ông đều làm theo...”.

Trời đất, người đó là thần sao? Phạm vi trăm dặm còn có người nào không bị anh thu phục?

Càng lĩnh ngộ, tâm càng trầm.

Anh làm như vậy làm gì? Nói trắng ra, còn không phải làm vì cô hết thấy?

Hiện tại mới biết được, anh hết lòng dung nạp vào thế giới của cô, cố gắng làm cho mọi người xung quanh cô cũng quý mến anh, thật sự muốn ở bên cô đi đến hết đời...

Buổi tối tắm rửa xong, trước khi đi ngủ, mẹ đẩy cửa tiến vào.

“Uống đi”.

“Cái gì vậy mẹ?”. Cô ngửi được mùi nhân sâm.

“Uống là được, hỏi nhiều quá”.

“Dạ”. Không thể trách cô nha, thái độ của mẹ làm cô thực lo lắng ngày mai ở Đài Nam bỗng nhiên thêm 1 xác chết nữ vô danh.

Nghĩ thì nghĩ, vẫn ngoan ngoãn uống hết.

“Hôm nay con nói gì với em gái, mẹ đều nghe thấy hết”.

“Ồ? Được rồi, tính tình con có điểm không khống chế được, ngày mai con sẽ xin lỗi Tiểu Tuệ”.

“Không phải cái đó. Con và A Vũ rất cuộc làm sao?”.

“Không có chuyện gì đâu mẹ, phân phân hợp hợp, bình thường mà...”.

“Con cho là ai sinh ra con? Tưởng mẹ không nhìn ra ư, nếu không có chuyện gì thật, con cũng không gây đến thế này!”.

Có sao? Cô sờ sờ 2 má. “Không phải? Công việc thôi mẹ —”.

“Vậy việc gì con phải lớn tiếng với Tiểu Tuệ?”. Một câu đánh vỡ cô.

Không hổ là mẹ cô, đủ cứng rắn.

“Nếu thật sự không thể không có thằng bé, thì tìm nó trở về đi, làm gì phải khó xử chính mình?”.

“Mẹ – ”. đột nhiên cảm thấy mũi cay cay, không rõ vì bị tình thương của mẹ làm cảm động hay vì bị nói trúng tim đen đang yếu ớt.

Bà Lương ôm cô. “Không trễ đâu, A Vũ thằng bé yêu con rất sâu đậm, lòng nó chắc chắn vẫn bị con giữ lại, chỉ cần con thật tâm muốn, sẽ kịp”.

Phải không? Mọi người đều thực tin tưởng, chỉ có mình cô không dám chắc...

Gió đêm thổi vào cửa sổ, trang nhật ký dang dở vẫn chưa khép lại, dừng ở tờ giấy mới nhất ghi lại tâm sự.

Tháng thứ 2 sau khi chia tay –

Có thể hay không, thật ra mình đã hối hận, nhưng không dám thừa nhận?

Hay bởi vì việc hối hận sai lầm đó, mình không có tư cách thừa nhận?

6. Chương 6

Thật sự không thể không có anh, thì tìm anh trở về đi, làm gì phải khó xử chính mình...

Phải không? Cô luôn tự làm bản thân khó xử ư?

Tưởng cái mình muốn không phải anh, tưởng có thể theo đuổi 1 tình yêu tốt đẹp hơn, nhưng ngày qua ngày, tâm càng mở mịt bất lực.

Trở lại Đài Bắc, lòng đầy hỗn độn vẫn không thể bình phục.

Không biết có phải tâm lý ảnh hưởng đến thân thể hay không mà 3 ngày ăn uống tẩm bổ, thể lực của cô vẫn không tốt lên nổi, chức vô địch khỏe mạnh đã bị hạ bệ, giờ mới phát hiện ra thân thể mình thì ra không tốt như mình vẫn nghĩ.

Sau khi trở về từ Đài Nam, bắt đầu ho khan, sổ mũi, vừa rồi Thiệu Quang Khải gọi điện tới.

“Sao giọng em nghe như bị nghẹt mũi vậy?”.

“Thì em bị cảm!”.

“Sao có thể bị cảm? Mấy ngày nay em đi đâu? Gọi điện thoại không ai nhắc máy, di động thì tắt, em có biết anh lo tới mức nào không?”. Khẩu khí anh ta gắt gỏng, mấy ngày nay tìm không được cô, tâm tình không tốt là hoàn toàn hiểu được.

“Thì không phải em trở lại rồi đó ư? Biết em bị cảm mà khẩu khí anh không thể nhẹ nhàng hơn 1 chút được sao?”.

“Cái gì mà “không phải em trở lại rồi đó ư”? Em có biết anh gọi điện cho em bao nhiêu lần không, chẳng nói chẳng rằng bỏ đi, em có nghĩ tới cảm giác của anh không? Cũng là em căn bản không cần!”.

“Được thôi, là em sơ sẩy, được chưa?”.

“Em có biết cái sơ sẩy đó có ý gì chứ? Em — ”.

Có lẽ là thân thể không khỏe, năng lực quản lý cảm xúc cũng chậm chạp, cô không kịp nghĩ mà bật thốt lên. “Em đã xin lỗi rồi, anh còn muốn sao nữa? Nhậm Mục Vũ chưa bao giờ mắng mỏ em — ”.

Lời vừa ra khỏi miệng, cô liền âm thầm kêu thảm.

Xong rồi, cái này chẳng khác gì khiêu khích lòng kiêu ngạo của anh ta, trong tình cảm không lòng dạ người đàn ông nào rộng rãi mấy việc như thế này, ngay cả cô cũng thể thôi, làm sao có thể quang minh chính đại nhắc về tình cũ trước mặt người mới chứ?

Không khí trong nháy mắt đóng băng, rồi sau đó, anh ta cười lạnh châm chọc. “Rốt cuộc cũng nói ra! Đây mới là suy nghĩ chân chính trong lòng em đúng không, em vẫn chưa bao giờ quên được anh ta, không phải sao?”. Đây mới là điều anh ta để ý nhất : cô sơ sẩy không thèm báo cho anh ta 1 tiếng chính là cô chưa từng để anh ta trong lòng mà không phải cô làm anh ta lo lắng suốt mấy ngày.

“Em, em nào có...”. Ngay cả cô cũng hiểu câu phản kháng này có bao nhiêu bạc nhược.

“Vậy vì sao em không để tôi hôn em, em không có cảm giác sao? Mỗi lần em tựa vào lòng tôi, em cứng đờ thế nào, tôi không tin khi anh ta ôm em, em cũng lãnh cảm như thế!”.

Một câu “lãnh cảm”, càng kích thích cơn tức giận của cô.

“Thiệu Quang Khải, anh đủ rồi! Là ai nói có nhiều thời gian, có thể kiên nhẫn chờ tôi? Đây là kiên nhẫn của anh ư? Đúng đó, tôi là không cách nào vứt bỏ anh ấy ra khỏi lòng tôi được, vì anh ấy đã tồn tại trong lòng tôi suốt 7 năm trời, không phải dễ dàng nói xóa là xóa không còn hạt bụi nào, đây là đáp án anh muốn nghe sao? Tôi nói là được, không cần khí thế bức người!”. Rống xong, cô đập máy cái rầm.

Cách 3 giây sau, tiếng chuông điện thoại lại vang lên lần nữa, cô bất động.

Vang thật lâu, chuông cũng ngừng.

Cô đổi cầm ống nghe gác sang bên, không cho điện thoại cơ hội reng lên lần nữa.

Bực mình! Anh ta làm chi muốn cãi lộn lúc cô đang sinh bệnh chứ? Còn dám nói sẽ chuyên sủng cô trong lòng mãi không thay đổi, lừa quỷ!

Càng nghĩ, càng tủi thân, nhịn không được khóc òa lên, giống như đứa trẻ, khóc đến khàn giọng.

Ngay cả cô cũng không biết cô đang khóc vì cái gì, chỉ là cảm thấy rất khổ sở, tâm rất đau, rất suy sụp...

Đúng, cô thừa nhận, cô khó quên tình cũ, thì làm sao? Toàn thế giới đều nhìn ra, cả Thiệu Quang Khải cũng thấy, vậy cô còn nằng nặc phủ nhận làm gì?

Cô rốt cuộc sao đây? Thiệu Quang Khải không phải người cô muốn sao? Vì sao có được rồi, ngược lại không hề hạnh phúc?

Lương Tâm Ảnh, mày đúng là đồ ngu ngốc! Ngay cả mình muốn cái gì nhất cũng không biết!

Tình yêu của cô, thật ra vẫn dừng lại ở lúc ban đầu! Cô lại mù quáng mà đi về phía mộng ảo mờ mịt này, thật ra hạnh phúc kiên định bình thường vẫn chờ đợi bên người cô.

Cô khóc, khóc tan nát cõi lòng.

Lúc này đây, cô biết mình khóc vì cái gì —

Em nghĩ chị vẫn nên ngoan ngoãn đi tìm anh ấy, xin lỗi anh ấy thì hơn...

Lời Tiểu Tuệ nói đột nhiên hiện lên trong óc, cô ngừng khóc.

Vấn đề là, cô gây chuyện, không phải chỉ xin lỗi là xong, anh sẽ tha thứ cho cô sao?

Hít hít cái mũi, cô cố gắng lấy dũng khí, khi chạm vào điện thoại, lơ đãng thấy cái chìa khóa nằm bên.

Này – này không phải chìa khóa nhà cô đưa cho Nhậm Mục Vũ sao? Anh bỏ nó ở đó lúc nào?

Giật mình, cô đau đớn nhận ra.

Đã quá muộn, đã quá muộn...

Ngay cả chìa khóa cũng trả lại cho cô, anh thật sự muốn đoạn tuyệt sạch sẽ với cô... Mất đi, rốt cuộc không thể tìm lại... Khi cô cuối cùng cũng nhận ra, cô chỉ yêu mình anh.

Khóc, khóc, mệt quá bất giác ngủ đi, lại tỉnh lại lần nữa, bốn phía một mảnh âm u.

Hắn là đã khuya? Nói cách khác, cô đã bỏ lỡ giờ khám của bệnh viện.

Quên đi, cũng không phải bệnh gì nặng, ngày mai đi cũng được.

Cô ngồi dậy từ sofa, cổ gắc gáy thích ứng với thứ ánh sáng mờ nhạt chung quanh, lợ mợ tìm phương hướng trong bóng tối.

Thời gian ăn tối hẳn là đã sớm qua rồi? Bụng đói quá.

Cô cố hết sức bò dậy, tính đi đến phòng bếp pha ly sữa nóng uống, nhưng vừa cử động thì choáng váng, tay chân mềm nhũn không có sức.

Cổ loạng choạng bước đi, miễn cưỡng pha sữa, chóng mặt làm cô cầm ly sữa không xong, giữa mơ màng im lặng, nghe được tiếng loảng xoảng của thủy tinh vỡ.

Đau đầu quá!

Cô lấy tay sờ soạng, bấm vào kệ bếp vừa cứng vừa lạnh như băng, trán ẩm ướt nóng hầm hập.

Sao lại thế này? Cô đụng vào cái gì đây?

Nhịn không được thất bại đầy ngập, cô vùi đầu khóc.

Vũ, anh ở đâu? Đừng bỏ lại em 1 mình...

Cô hiện tại thật bất lực, rất sợ hãi, nhưng mà, anh còn có thể quan tâm sao?

Trong bóng đêm, lơ đãng quờ trúng điện thoại, cô thậm chí không thèm dùng sức, trong trí nhớ lập tức bật ra dãy số không muốn xa rời –

Điện thoại chỉ vang 2 tiếng đã có người nhắc máy, làm cô có muốn hối hận cũng không kịp.

Cô đang làm cái gì đây? Lúc trước là cô nói không cần anh, hiện tại lúc bất lực lại chỉ nhớ được anh, như vậy là sao!

Cô yêu anh sâu đậm như thế, nhưng điều đó có nghĩa anh phải có nghĩa vụ để ý tới cô ư?

Cô chán ghét bản thân thậm tệ! Càng nghĩ, càng giận...

“Anh, là em sao? Nói gì đi, đừng làm anh sợ — ”.

Mơ hồ truyền tới tiếng anh hét gọi trong điện thoại, cô đã muốn không nghe được gì nữa, di động rơi khỏi tay, cô chỉ vùi đầu khóc —

“Anh!”. Bừng tỉnh, Nhậm Mục Vũ bật thốt lên.

Ngồi dậy, phát hiện toàn thân mình toàn mồ hôi lạnh.

Nhìn đồng hồ báo thức bên cạnh – rạng sáng 2 giờ.

Không hiểu thứ gì làm loạn trong tâm, anh không thể tiếp tục ngủ.

Có lẽ là vì không thể quen với chuyện thực cô đã cách xa anh! Thật sự nghĩ về cô quá sâu, anh cười khổ.

Chuông di động đột nhiên vang lên, anh sợ tới mức nhảy dựng, cũng không hiểu hoảng hốt cái gì, luống cuống tay chân nhanh chóng nhắc máy. “Alo?”.

Ở đầu bên kia, lặng im không tiếng động.

“Alo, tôi Nhậm Mục Vũ đây, xin hỏi ai đó?”.

Vẫn không có tiếng trả lời.

Yên lặng 30 giây, cảm xúc kỳ dị đột nhiên choáng lấy lòng anh, trong lòng có linh cảm hô lên. “Anh, là em sao? Nói gì đi, em đừng làm anh sợ!”.

Đầu bên kia loáng thoáng tiếng khóc, nghe được, anh hồi hộp hoảng hốt.

“Xảy ra chuyện gì? Anh, em đừng khóc!”. Không thấy trả lời, anh đổi ý, tạm gác điện thoại xuống, nhấn số gọi máy bàn nhà cô.

Máy bận!

Anh hiểu ngay, cô chưa từng có thói quen trước khi đi ngủ gác ngang điện thoại để tránh bị quấy nhiễu giấc ngủ.

Cầm di động, tiếng khóc càng lúc càng mỏng manh, cơ hồ không nghe được, tim anh thất lại, dồn dập nói. “Anh, anh lập tức qua, em chờ anh!”.

Anh dùng tốc độ nhanh nhất thay quần áo, nắm chìa khóa xe lao ra ngoài.

Anh không biết mình lái xe thế nào mà quãng đường tốn gần nửa giờ anh đi chưa tới 15 phút, cả đời chưa từng phóng nhanh như thế, không xảy ra tai nạn xe cộ đã là kỳ tích.

Nhấn chuông cửa, không ai đáp lại.

Thực hồi hận đã trả chiếc chìa khóa cho cô!

Lòng anh nóng như lửa đốt, dọc đường đi tự đoán không biết rốt cuộc cô xảy ra chuyện gì cũng đã sắp bức điên anh, 1 khắc cũng không thể chờ đợi nữa, lui từng bước, cân nhắc, anh xắn tay áo, nhún người, gồng gàng bay qua vách tường.

Đây là cái tệ hại của kiến trúc cũ, xét về mặt an toàn thì hoàn toàn không có chút an toàn nào, anh từng nhảy qua thử cho cô xem, nhưng cô nói ở đã nhiều năm, cảm tình gắn bó với căn hộ này, không muốn chuyển đi, anh đành phải giúp cô gắn thủy tinh vỡ lên đầu tường phòng trộm, lúc nào cũng nhắc nhở cô khóa kỹ cửa sổ sát đất.

Trèo vào ban công, thử lay cửa sổ sát đất, quả nhiên lại quên khóa!

“Anh, em ở đâu?”.

Quá quen thuộc với nơi này, anh bật từng ngọn đèn, tìm tới bếp, tình hình trước mắt làm anh thổ huyết ra, tìm cơ hồ sắp phát bệnh chết!

Ly thủy tinh vỡ nát, cô ngã vào cạnh tủ bếp, trên trán còn rỉ máu, bất tỉnh nhân sự!

“Anh!”. Anh thét lên, nâng cô dậy, hoảng sợ khi cảm nhận được nhiệt độ cơ thể cô nóng tới dọa người.

“Anh, em tỉnh lại đi, nói gì với anh đi!”.

Mí mắt giật giật, có chút vô lực mở ra. “Vũ, là anh sao?”.

“Đúng, là anh”.

Cô an tâm, không muốn xa rời, tựa đầu vào cổ anh, chỉ cần nghe được giọng anh, lòng cô kiên định.

Anh ôm cô ngồi xuống ghế, định đến phòng tắm tìm khăn lau máu cho cô, xử lý miệng vết thương, nhưng 2 tay cô nắm chặt, không cho anh đi.

“Không cần, đừng rời khỏi em – ”. Cô ý thức mơ hồ, thì thào nói, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống, anh nhìn mà đau lòng.

“Được, anh không đi”. Gắt gao ôm cô, anh thậm chí không dám nghĩ nếu anh không tới, sẽ có hậu quả gì!

“Chúng ta đi bệnh viện, được không?”. Cô phát sốt cao, không đi không được.

Cô không nói chuyện, mặt vùi vào ngực anh.

“Vây em cứ ôm đi, ngừng ngủ nhé!”. Mở cửa, lên xe, lái xe. Dọc theo đường đi, cô nắm chặt góc áo anh không thả, anh một bên lái xe, một bên nói chuyện với cô, giữ cô thanh tỉnh.

Nói về bọn họ trước đây, nói về giấc mộng của cả 2, nói những lúc cười vui, những lúc lệ buồn ngày xưa...

“Ủm... Đúng rồi, em còn nhớ Mũi Bitou* chứ? Em rất thích phong cảnh nơi đó, nói lần sau rảnh còn muốn đi nữa. Còn có, em nói kết hôn về sau muốn mở 1 tiệm cafe, tùy rằng cafe uống không ngon lắm, nhưng ngửi được mùi cafe thơm vẫn là hưởng thụ tuyệt vời...”. Nhớ lại rất nhiều, nói không hết...

(*đã chú thích ở các chương trước)

Lại 1 lần nữa tỉnh lại, ánh sáng mặt trời rọi thẳng vào làm cô chói mắt, nâng tay che đi, phát hiện trên tay có ghim kim tiêm.

Trong trí nhớ – mơ hồ nhớ lại : cô sinh bệnh, cãi nhau với Thiệu Quang Khải 1 trận xong, đau lòng khóc 1 hồi, rất khổ sở, nhớ Nhậm Mục Vũ ghé gối, liền gọi điện cho anh, sau đó... Sau đó thì sao?

Kế tiếp ý thức rất mờ nhạt, hiện thực và mộng ảo luân phiên xen kẽ, cô hình như đã nói với Vũ không ít...

Đầu đau quá! Đưa tay chạm vào 1 tảng băng gạc thật dày, cô nhắm mắt rên rỉ, cửa phòng bệnh bị đẩy ra, cô xoay người –

“Tỉnh rồi? Có thấy đỡ hơn chút nào không?”. Nhậm Mục Vũ mặc áo blouse trắng đi về phía cô, cười hỏi.

“Vũ?”. Cô ngơ ngác nhìn anh, vẫn nghĩ mình đang mơ...

“Đúng vậy, em quên rồi ư?”. Cầm lấy nhiệt kế y tá đưa, xác định nhiệt độ của cô khôi phục bình thường, anh thay bình nước biển đã cạn, thản nhiên nói. “Cầm nặng, hơn nữa chấn động não nhẹ, bệnh nhân Lương, cô thật sự làm người ta tức giận”.

“Em nhìn không ra anh đang tức giận”. Cô dõi theo cánh tay anh cầm lấy kẹp trên khay, nhìn không chuyển mắt.

“Có, tôi cực kỳ tức giận!”. Nhúng bông tẩm cồn chà lên da, cảm giác lạnh lẽo, anh thấy cô theo dõi sát sao từng hành động của mình – không, thật ra là theo dõi kim tiêm trên tay anh.

Anh thở dài, dừng lại. “Tôi muốn biết em có quên mất tiếng quốc ngữ Đài Loan rồi không?”.

“Quốc ngữ Đài Loan?”. Mới không có à! Tiếng quốc ngữ của cô thật sự tiêu chuẩn.

“Thử xem sẽ biết. Đọc ‘đậu phộng đậu phộng’ đi”.

Cô nghe lời, đọc rõ ràng.

“Tốt, đọc tỉnh Đài Loan đi”.

Cô cũng đọc.

“Cuối cùng đọc ‘ma thuật ma thuật’ đi”.

Đọc xong, anh bắt cô đọc liên tục 3 từ ấy 10 lần thật nhanh, cô làm, hơn nữa kiêu ngạo đọc rõ từng chữ, hoàn toàn không sai âm.

“Như thế nào?”.

Anh lắc đầu thở dài. “Phát sinh chuyện gì ư*? Cô à, tiếng quốc ngữ của cô thật là tệ đến nghiêm trọng!”.

(*Haizzz, thực sự đau đầu chỗ này quá đi == Cụm từ ‘đậu phộng tỉnh ma thuật’ – và cụm từ ‘phát sinh chuyện gì’ – có âm tương tự nhau nếu đọc nhanh, kiểu như trò đùa về ngôn ngữ ấy – giống cái ‘about-cow-shoe’ =)), mọi người hiểu sơ sơ thôi nhé, Haran cũng không chắc lắm *2 cái người này sao lại lòi tiếng địa phương ra làm tình làm tội đùa mù tiếng Bông như tui trời :-<>

“A?”. Cô ngẩn ra. “Nhậm Mục Vũ, anh thật quá đáng — ”. Dám dùng trò đó lừa cô!

Anh nhún nhún vai, rút kim ra. “Bị Tiểu Tuệ lừa, mượn lại lừa em”.

Cô ngơ ngác, không phải vì câu anh nói, mà vì anh đã dùng bông chùi qua cổ tay cô. “Tiêm xong rồi?”.

Anh gạt đầu. “Lúc em chăm chú lo đọc”.

Thì ra anh muốn dời lực chú ý của cô.

Anh rút bông đi. “Tôi đã nói sẽ không để em thấy đau, em nên tin tôi chứ”.

Đúng vậy, cô nên tin anh, anh chưa từng gạt cô, không phải sao?

“Em đó, đã 26 tuổi còn sợ bị tiêm, nói ra thế nào cũng bị chê cười”.

“Không phải! Anh có nhớ 2 năm trước xảy ra dịch sốt xuất huyết, y tá kia đầu heo? Tiêm cho em mà em cứ tưởng mình đang đi hiến máu, tay chân bầm tím tím lúm, còn đổ thừa mạch máu em khó tìm, sao có thể trách em từ đó về sau sợ tiêm muốn chết?”.

Đúng vậy! Anh nhớ rõ.

Khi đó bệnh của cô chỉ bị nhẹ thôi, nhưng mà anh lại lo lắng nuốt không trôi, mỗi ngày canh giữ bên người cô...

Y tá đứng bên cười khê. “Bác sĩ Nhậm à, anh và bạn gái cảm tình thật tốt”.

Về mặt Nhậm Mục Vũ hơi cứng đờ, tươi cười trên mặt đóng băng.

“Cô Hà, cô hiểu lầm rồi, chúng tôi không phải”. Ngay cả anh cũng nghe được khẩu khí mình có bao nhiêu gượng gạo.

“Làm trò! Trên cổ 2 người còn đeo dây chuyền tình nhân kia kìa, không cần phủ nhận chuyện mà ai cũng thấy chứ!”.

Anh ghen giọng, xoa cổ, không biết nói gì chống đỡ.

Cặp dây chuyền này là cô mua khi nhận được tháng lương đầu tiên, cơ hồ tiêu tốn toàn bộ sinh hoạt phí 1 tháng của cô, nhưng cô lại cười cười nói. “Không có tiền thì ăn mỳ ăn liền chứ dây chuyền không thể không mua, cặp dây chuyền này đại biểu ‘anh là của em và em là của anh’, em sẽ có cảm giác an tâm”.

Cũng bởi vậy, cặp dây chuyền đối với bọn họ mà nói, có ý nghĩa cực kỳ trọng đại.

Bọn họ chia tay quá mức vội vàng, rất nhiều tâm tình và dấu vết, đều không kịp dọn dẹp...

“Vũ...”. Cô muốn nói lại thôi.

Nỗi lòng anh rất loạn, không thể nhìn thẳng vào cô, lại không có sức đi phân tích cảm xúc phức tạp sâu trong mắt cô là gì...

“Thật sự không phải! Người ta là người đã có bạn trai, cô Hà, từ đây về sau đừng nói lại nữa, sinh ra hiểu lầm không hay”.

Lương Tâm Ảnh ngạc nhiên.

Những lời này đã muốn phá hỏng cô, có cái gì để nói đều nói không nên lời.

“Tâm Ảnh, em nghỉ ngơi đi, tôi đi kiểm tra các phòng khác”. Anh không muốn nghe cô thanh minh, thật sự không muốn!

Tâm của anh đã muốn đau đủ rồi, không thể chịu đựng thêm nữa.

Vội vàng rời khỏi phòng bệnh, tầm mắt mơ hồ, hốt hoảng đóng cửa văn phòng, vô lực chống đỡ dựa vào ván cửa, hít thật sâu, nhắm mắt lại để ngăn nước mắt trào ra.

Trong góc văn phòng, còn treo áo sơ mi anh mặc tối qua, vị trí gần tim trên áo sơ mi vẫn lưu lại vết máu của cô, bọn họ dựa vào gần như vậy, đó là tư thế trước đây cô yêu nhất, nói là có thể nghe được tiếng tim anh đập, cảm giác sinh mệnh của cô và anh đang cùng gắn bó tồn tại...

Khi đó, anh thật sự cảm thấy hết thấy đều giống như trước không hề thay đổi. Cô là của anh, chỉ làm nũng với mình anh, chỉ tùy hứng với mình anh, chỉ ý lại ở anh, cũng... chỉ thương mình anh.

Nhưng mà, anh đang lừa ai?

Cả đêm, anh ngắm gương mặt cô say ngủ, luôn luôn nghĩ vì sao ngay cả bệnh như vậy rồi, cô vẫn không chịu hưởng anh xin giúp đỡ?

Cô nhất định phải cứng rắn như vậy sao? Vẫn thật sự kiên quyết đoạn tuyệt sạch sẽ với anh sao, ngay cả 1 chút dính dáng cũng không muốn?

Ý nghĩ như vậy làm anh đau đớn đến không thể hô hấp.

Cho dù tự dặn bản thân trăm ngàn lần, phải mỉm cười mà đối diện với cô, phải cư xử như bạn bè bình thường, phải nói chuyện tự nhiên thoải mái với cô, nhưng một khi bị người khác chạm trúng vết thương, vẫn là đau đến không thể bình tĩnh được...

Lợi dụng khoảng thời gian rảnh, anh đi đến căn hộ của cô, thay cô soạn một ít quần áo và đồ dùng tắm rửa.

Trước khi rời đi, anh suy nghĩ gì đó, đến bên điện thoại gác máy trở lại, nhìn chiếc chìa khóa ở bên – ngăn ngơ.

Có lẽ, cái cô hận không phải là việc anh đem chìa khóa trả lại cho cô, mà là không chịu trả lại nó sớm hơn chăng?

Buổi sáng hôm sau, anh mang cả điện thoại di động và chìa khóa nhà giao cho cô toàn bộ.

Mà cô, nhìn vật kim loại bé nhỏ trong tay.

Vì sao anh không giữ lại? Lúc trước làm thêm 1 chiếc chìa khóa, vốn là để cho anh! Anh thật sự không cần sao?

“Ngăn ra gì đó? Trả lại chìa khóa cho em, để xuất viện xong em còn về nhà được chứ”. Nhậm Mục Vũ điều chỉnh độ cao của giường bệnh, cúi người thay băng cho cô. “Đúng rồi, trong thời gian em nằm viện, tôi đem Luck về nhà tôi. Hay là – em giao nó cho người khác?”.

“Không có...”. Luck vốn là chó cả 2 cùng nuôi, vì sao anh lại hỏi như vậy?

“Vậy là tốt rồi. Ừm, miệng vết thương phục hồi rất tốt, qua 3 ngày nữa hẳn là có thể xuất viện. Nhưng phải cẩn thận đừng để miệng vết thương nhiễm nước, còn nữa, đúng giờ phải thay băng, nếu không sẽ để lại sẹo, ngay cả tôi cũng không cứu được đâu”.

Anh nói gì đó, thật ra cô không nghe lọt chữ nào, ánh mắt như mất hồn nhìn chăm chăm vào giữa cổ anh – sợi dây chuyền rũ xuống.

Phát hiện cô không nghe, anh theo ánh mắt của cô nhìn lại, động tác ngập ngừng, đứng thẳng dậy, thụt lùi về sau.

“Ngày đó, chị y tá kia...”. Cô chần chừ mở miệng, anh vẫn đeo sợi dây chuyền cô đưa, có phải là...

“Đúng rồi, thiếu chút nữa quên, cái này nên trả lại cho em”.

Cô nhìn anh tháo dây chuyền ra, đặt vào trong tay cô, cô không nắm lại, thất thần nhìn nó rơi xuống giường.

Anh tháo dễ dàng như vậy, không có chút lưu luyến.

“Còn nữa — ”. Anh ngừng lại. “Tôi có gọi điện cho anh ấy đến đây. Tôi nghĩ, em sẽ hy vọng anh ấy ở bên em”. Biết rõ cô mỗi khi bị bệnh đặc biệt thiếu thốn cảm giác an toàn, muốn có người dỗ dành, muốn có người ở bên.

Nói đến “anh ấy”, không khí trở nên ngọt ngào.

“Anh làm sao biết số điện thoại của anh ấy?”.

“Trong di động em có lưu. Anh ta tên Thiệu Quang Khải đúng không, anh nhớ không lầm chứ?”. Anh tiếp tục thay bông băng cho cô.

“Không làm...”. Thật ra cô hy vọng anh đừng nhớ quá rõ ràng.

“Tâm Ảnh!”. Cửa bị đẩy ra, Thiệu Quang Khải nóng vội chạy vào. “Sao lại thế này? Không phải em nói chỉ bị cảm sơ thôi sao? Sao lại tới mức nằm viện?”.

Tay cô bị Thiệu Quang Khải nắm chặt, muốn gạt ra lại gạt không được.

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi, anh không biết sẽ thành thế này. Ngày hôm đó anh không khống chế được cảm xúc, xin lỗi, em mà nói sớm cho anh biết, anh nhất định sẽ không cãi nhau với em, để mình em bệnh tật bất lực...”.

“Quang Khải!”. Cô quần bách gần lên. “Anh chờ lát nữa nói sau không được ư?”. Cô không muốn để Nhậm Mục Vũ nhìn thấy cô thân mật với người khác, không muốn anh hiểu lầm... Ô, cái này tính là hiểu lầm sao?

“À!”. Thiệu Quang Khải liếc thấy Nhậm Mục Vũ, mới nhớ ra còn có người thứ 3 ở đây.

Nhậm Mục Vũ mặt không chút thay đổi, thay bằng xong, thản nhiên nói. “Hai người nói chuyện đi, tôi ra ngoài trước”.

“Em không phải có ý này...”. Cô nóng vội thanh minh. Không hề có ý đuổi anh đi, người mà cô muốn giữ lại, thật ra chỉ có anh...

“Không có gì, tôi cũng có việc phải làm”.

“A? Vậy cảm ơn bác sĩ”. Thiệu Quang Khải nhanh tiếp lời.

“Đừng ngại”.

Nhìn anh rời đi, Lương Tâm Ảnh mở miệng, nhưng phát không ra tiếng nói.

Chưa bao giờ trong 1 khắc lại thấy mình ngu ngốc đến thế! Cô rút cuộc tự ném mình vào cái hoàn cảnh gì đây?

“Hiện tại bác sĩ nào cũng chu đáo như vậy sao? Tự mình tiêm thuốc, tự mình thay băng, còn gọi điện thông báo cho người nhà bệnh nhân”. Thiệu Quang Khải ngồi xuống giường, thì thào.

Cô quay đầu nhìn anh ta. “Anh ấy nói gì với anh?”.

“Cũng không có gì, anh ta nói anh ta là bác sĩ của em, hiện tại em đang nằm viện, hỏi anh có phải bạn trai em không, có rảnh thì đến đây chăm sóc em”.

Bác sĩ? Hiện tại với anh mà nói, anh chỉ là bác sĩ, mà cô cũng chỉ là 1 bệnh nhân bình thường của anh thôi?

“Hừm, không thích hợp nha, vì sao em lại nhắc tới anh ta với anh?”.

Cô không nghe, nhặt dây chuyền rơi xuống giường, sợi dây chuyền – vẫn còn lưu lại chút hơi ấm dịu dàng của anh...

7. Chương 7

Thiệu Quang Khải vốn muốn xin phép ở bên chăm sóc cô, nhưng cô kiên trì phản đối, anh ta đành phải ngoan ngoãn chờ tan tầm mới trở lại.

Anh ta sẽ mang cho cô chút hoa quả và thuốc bổ, nói bệnh nhân cần ăn nhiều đồ ăn dinh dưỡng, nhưng cái anh ta gọi là “đồ ăn dinh dưỡng” đều đầy mỡ ngấy làm cô — muốn nuốt vô chi bằng kêu cô thắt cổ.

Cô ngược lại, cảm thấy đồ ăn bệnh viện ngon hơn, nhẹ mà ngon miệng, còn có thể bồi bổ cho bệnh nhân khỏe trở lại.

Trước kia rốt cuộc là ai nói đồ ăn bệnh viện khó nuốt như 10 cực hình thời Mãn Thanh? Lần sau có người nói như vậy, cô nhất định sẽ trịnh trọng bác bỏ.

Nhìn nhìn thời gian, Nhậm Mục Vũ cũng nên trở lại giúp cô thay băng. Cuộc sống nằm trong viện, chờ đợi sự xuất hiện của anh trở thành nỗi mong nhớ hằng ngày của cô.

Quả nhiên, đúng giờ anh đẩy cửa vào, cô nhìn không rời mắt, bởi vì cô biết, cô không còn cái quyền lợi mỗi khi nhớ anh liền gọi điện thoại kéo anh lại đây để cô nhìn 1 cái, ôm 1 cái.

Người, luôn luôn mất đi rồi, mới biết được cái gì đáng quý.

“Em không cần ngứa đầu, không phải tôi muốn hôn em”. Anh dùng khẩu khí nhẹ nhàng, nói giỡn.

Cô hy vọng anh hôn cô.

Dưới đáy lòng âm thầm thở dài, thoáng cúi thấp đầu, chỉ thấy được vai gầy anh. Cổ trống không, thiếu vắng 1 vật đã nhiều năm tô điểm...

“Tốt rồi, hẳn là có thể yên tâm sẽ không để lại sẹo”. Anh cong người nhìn thẳng vào cô. “Chỗ khác thì sao? Có gì không thoải mái không?”.

Cô lắc đầu. Mỗi ngày giống như ngoại trừ quan tâm đến tình trạng vết thương của cô, anh đã không còn lời nào để nói với cô nữa...

“Tốt lắm, thả em tự do, hôm nay có thể xuất viện”.

Lời này vừa nói ra, cô ngược lại thần thờ.

Xuất viện? Vậy từ nay về sau, cô có có gì gặp anh nữa?

“Vũ!”. Quýnh quang, cô thốt lên.

“Ừ?”. Anh dùng bước, quay đầu nhìn cô.

“Anh — có bận không?”.

Đọc ra ở đáy mắt cô nỗi bất an lo sợ không yên, anh thương tiếc trong lòng, nhẹ nhàng nở nụ cười. “Không vội, có việc gì?”.

“Em có chuyện muốn tâm sự, có thể chứ?”.

Anh giống như có chút bất ngờ, nhưng cũng chỉ thoáng qua 3 giây.

Nhìn ngoài cửa sổ ánh mặt trời ôn hòa, anh hỏi cô. “Ở trong phòng bệnh buồn bã suốt mấy ngày, có muốn ra ngoài đi dạo không?”.

“Muốn!”. Cô nhanh chóng nhảy xuống giường.

Mấy ngày trước trời cực kỳ nóng, hôm nay mát mẻ hơn nhiều.

Bọn họ sống vai đi dạo trên con đường trồng cỏ thụ hai bên, một cô gái tầm 17, 18 tuổi đi ngang qua, cánh tay bó bột, khẽ cười. “Bác sĩ Nhậm, trốn việc sao?”.

“Đúng vậy, cầu xin em đừng mách lại viện trưởng nhé”. Anh cười cười đáp lại.

Đi tiếp 1 đoạn, anh bước nhanh lên trước, đến trước mặt 1 cậu bé ngồi trên xe lăn đang đứng dưới bóng cây sồi nắng.

“Chú bác sĩ”. Cậu bé ngửa đầu nhìn anh, cười ngọt ngào, gọi.

Anh xoa xoa đầu cậu bé, ngồi xuống hỏi. “Sao lại ở đây 1 mình? Mẹ đâu?”.

“Mẹ đi mua nước cho con uống”.

“Ừm. Con có ngoan ngoãn nghe lời bác sĩ rìa mép không?”.

“Dạ có. Tuy rằng tiêm rất đau, nhưng con không khóc lần nào! Chú bác sĩ xem nè, đây là của bác sĩ rìa mép cho con, ăn ngon lắm, tặng cho chú bác sĩ. Có dâu tây và nho, chú bác sĩ muốn vị nào?”. Cậu bé cẩn thận lấy ra 2 cây kẹo que như cầm vật quý.

“Ừm — ”. Anh giống như đang lựa chọn, thận trọng tự hỏi 1 chút. “Vị dâu tây đi”.

Nói cảm ơn, chậm rãi đi phía trước, anh bóc vỏ kẹo, thuận tay đưa đến miệng cô.

“Anh thích trẻ con?”. Cô nghiêng đầu nghiên cứu vẻ mặt của anh, cách đối xử mềm nhẹ với cậu bé tỏa sáng hào quang tình cảm người cha.

“Thích chứ!”.

“Sao anh không nói sớm!”. Không thì cô đã sinh cho anh 1 đứa rồi...

“Hửm?”. Anh hình như khó hiểu, nhú mày.

“Không có gì”. Hiện tại nói gì cũng đều rất không phải. “Tương lai anh có kế hoạch gì không?”.

Thật ra điều cô muốn hỏi là khi nào thì có người thay cô chiếm giữ vị trí trong lòng anh – vị trí người đó khát khao, mà cô từng không hiểu được quý trọng.

Hai tay Nhậm Mục Vũ dút vào túi quần, ngửa đầu nhìn trời xanh trong trẻo như vừa được gột rửa. “Có lẽ xuất ngoại tu nghiệp đi! Có một học viện Y vẫn khẳng khẳng mời, tôi đang suy nghĩ”.

Anh ấy, muốn xuất ngoại?!

Trái tim trầm xuống nặng nề, cô phản ứng không nổi.

“VẬY – ĐI BAO LÂU?”. Cô nghe thấy tiếng nói mình run rẩy.

“Ba năm, bốn năm, năm năm, không giới hạn đi!”. Anh thản nhiên nói.

Nói cách khác, 3, 4, 5 năm tới cô sẽ không gặp được anh...

“Không đi không được sao?”. Muốn giữ lại, lại không đủ dũng khí, chỉ có thể hỏi thăm tế nhị.

“Đây là cơ hội nhiều đồng nghiệp cùng ngành mơ ước, mà tôi thì đã chần chờ rất lâu rồi”. Lúc trước, anh căn bản hoàn toàn không để tâm tới, là vì Đài Loan có vương bạn anh không thể xa rời.

Hiện tại muốn đi, không phải vì cơ hội hiếm có khó tìm, mà là vì nơi này đã không còn ai cần anh nữa, anh mặc kệ ở đâu cũng không sao, rời đi là tốt, lắng đọng lại tâm tình, sau khi suy nghĩ thông, có lẽ có thể làm anh càng bình tĩnh.

“Nếu...”. Cô mở miệng, lại ngại không nói nữa.

“Sao? Em muốn nói gì?”. Anh quay đầu, chờ đợi.

Nếu em giữ anh lại... Anh sẽ ở chứ?

Cô thật hận chính mình! Chỉ đơn giản vài từ, vì sao nói không nên lời.

“Bảo trọng...”. Thốt ra miệng, là 2 chữ nhỏ xíu không thể nghe thấy.

“Ừm”. Anh cụp mắt, nhìn không ra suy nghĩ gì. “Em cũng vậy. Khi nào thì có tin mừng?”.

“Tin mừng?”. Đầu óc còn đang lơ đãng, đối với cô mà nói, tin mừng nhất bây giờ là anh không xuất ngoại nữa!

“Thiệu Quang Khải đó! Anh ấy không nói khi nào 2 người sẽ kết hôn sao?”.

Kết hôn? Với Thiệu Quang Khải?! Ngay cả nghĩ cô cũng chưa từng nghĩ qua! Người duy nhất làm cô có ý niệm này trong đầu, chỉ có mình anh!

“Còn sớm đâu...”. Cô đáp bừa. Hiện tại cả đầu cô chỉ có thể nghĩ về việc anh sắp ra nước ngoài, vĩnh viễn rời khỏi thế giới của cô, ở một quốc gia xa xôi khác, nơi cô không thể nhìn thấy, cũng không chạm vào được...

“Phải không? Tôi nghĩ em rất yêu anh ta”. Yêu đến nỗi không tiếc cắt đứt 7 năm tình cảm với anh.

“Đúng là yêu...”. Chỉ là bây giờ em mới nhận ra em còn yêu anh hơn. Em biết em rất ngốc, anh có thể không đi được không? Em không thể thiếu anh...

“Hi”. Anh nhếch môi, tươi cười có chút gượng gạo. “Anh ấy không biết hôm nay em xuất viện sao? Muốn tôi gọi anh ấy tới đón em chứ?”.

“Tùy anh”. Nếu nhất định phải đi, vậy em sẽ chờ, 3 năm, 5 năm cũng mặc, em sẽ chờ anh...

“Vào trong thôi, nắng bắt đầu gay gắt rồi”. Đi lên trước 2 bước, thấy cô còn đang đứng ngẩn người phía sau. “Tâm Ảnh?”.

“Hơ?”. Cô giống như mất hồn.

“Tôi nói về phòng thôi, không cần thất hồn lạc phách như vậy, em rất nhanh sẽ có thể gặp anh ấy”.

Ồ? Gặp ai? Vừa rồi bọn họ mới nói gì?

Trở lại phòng bệnh rồi, hồn phách cô vẫn còn trong trạng thái đi du lịch, thẳng đến khi y tá bưng cơm trưa tới. Đây là bữa cơm trưa cuối cùng của ở bệnh viện, vẫn là y tá Hà lần đó bưng tới.

“Đói bụng chưa? Uống ngụm canh cá lư còn nóng đi, bác sĩ Nhậm nói canh cá lư có tác dụng hỗ trợ khép miệng vết thương rất hiệu quả...”. Nói 1 nửa, chị đột nhiên im lặng.

Nếu chị ta không biểu hiện như vừa nói gì lỡ lời, Tâm Ảnh cũng không thấy kỳ quái, cô nhận ra chị ta đang giấu đầu hở đuôi.

“Nhậm Mục Vũ ăn trưa chưa chị?”. Cô cẩn thận hỏi thăm.

“Sắp sửa ăn, bảo chị bưng phần của em tới trước”.

Anh ăn hay không, cũng không liên quan tới phần ăn của cô, vì sao lại mang tới trước?

Lương Tâm Ảnh cô không phải ngu ngốc, 7 năm yêu nhau không phải giả, tính tình và tay nghề bạn trai cũ của cô, cô đã đoán ra vài phần, sớm cảm thấy có chỗ kỳ lạ, nhưng chỉ không nói được kỳ lạ chỗ nào thôi.

“Cái này, là anh ấy nấu?”.

“Ồ?”. Y tá Hà trợn to mắt nhìn cô.

“Em từng bị anh ấy dưỡng tới độ mẹ em kêu phải giảm béo, chị nói em không nhận ra là anh ấy nấu những thứ này sao?”.

Cái này, y tá Hà ngược lại không biết nên nói cái gì.

“Anh ấy muốn chị đừng nói sao?”.

“Aiz! Anh ấy không muốn đồ ăn bệnh viện làm em nuốt không trôi, nhưng vì sợ bạn trai em hiểu lầm, cho nên muốn chị đừng nói”.

Đúng vậy, xác thực rất giống tính tình Nhậm Mục Vũ, luôn chỉ làm, mà không nói.

Ngừng 1 chút, y tá Hà nhin không được, hỏi. “Em chính là người mà thời gian trước đây làm cả người bác sĩ Nhậm nhanh chóng gây yếu đúng không?”.

Cô sững sốt. “Anh ấy – không khỏe sao?”.

“Đâu chỉ không khỏe! Ai nấy đều nhìn ra, anh ấy chỉ chống đỡ qua ngày mà thôi, trước kia làm việc gì cũng thấy anh ấy rất có động lực, hiện tại ngay cả tươi cười cũng trống rỗng, như là không biết mình đang vất vả làm việc vì ai, vì cái gì vậy. Chị nghĩ, em hẳn là “người đó” trong lòng anh ấy, hạnh phúc của em chính là phương hướng cuộc đời mà anh ấy vẫn cố gắng!”.

“Thật sao?”. Cô quan trọng như vậy ư? Vậy vì sao anh chưa bao giờ nói? Liên ngay cả khi cô ra đi, anh cũng yên lặng buông tay, tôn trọng quyết định của cô...

Nếu quả thật là như vậy, kia, đến tốt cùng anh yêu cô sâu sắc đến đâu?

Cô rùng mình 1 cái, ngay cả tưởng tượng cũng không dám tưởng.

Mà anh, chính vì nản lòng thoái chí, mới dứt khoát muốn xuất ngoại?

Lỗi lầm cô phạm phải, so với suy nghĩ của cô còn to lớn hơn, như vậy, anh còn có thể tha thứ cho cô sao?

“Anh chàng vẫn thường đến thăm em thật sự là bạn trai của em sao? Trong lòng chị vẫn thực nghi ngờ, vì sao em không chọn bác sĩ Nhậm? Nói nhỏ với em, thật ra chị từng thầm mến bác sĩ Nhậm! Không chỉ chị, trong bệnh viện này, hơn phân nửa y tá nữ đều thầm mến anh ấy. Nhưng mà, bác sĩ Nhậm cũng đã thông báo anh ấy có bạn gái đang chuẩn bị bàn tới việc kết hôn rồi, mọi người đều biết, ngoại trừ cô gái may mắn này, trong lòng anh ấy đã không thể dung nạp thêm người thứ 2. Tình cảm của anh ấy kiên định như vậy, còn ai dám mơ tưởng gì?”.

“Sau này, tới hôm đó, khi anh ấy gấp gấp bế em vào bệnh viện, nét mặt vội vã đau đớn kịch liệt là lần đầu tiên chị thấy, anh ấy lúc nào cũng bình tĩnh thông dong, gặp phải ca phẫu thuật sinh tử hệ trọng cũng chưa từng có 1 tia bối rối trên mặt”.

“Cả đêm anh ấy đều ở cạnh em, ánh mắt anh ấy nhìn em... Chị không thể tả được, dù sao chính là làm cho người ta nhìn thấy muốn tan nát cõi lòng, khi đó, chị biết em – là người làm anh ấy hạnh phúc, cũng là người làm anh ấy thống khổ. Chắc em cảm thấy chị gà mái nhiều chuyện, nhưng chị vẫn phải nói, bác sĩ Nhậm mới là người đàn ông em có thể an tâm phó thác cả đời mình, em cũng không biết có bao nhiêu người hâm mộ em. Anh ấy rất lo cho em, ngay cả thay bông băng, tiêm thuốc đều tự mình làm, sợ em đau, lại sợ y tá làm đại khái... Em xem toàn bộ bệnh viện, có ai được đãi ngộ như thế? Anh ấy là bác sĩ số 1 của bệnh viện chứ không phải hạng xoàng đâu”.

“Còn kịp sao? Hiện tại hối hận, còn kịp sao chị?”. Anh ấy sắp ra đi rồi...

Sau khi giật mình nhận ra mình đối với anh có bao nhiêu bứt rứt không quên, nhưng ngay cả thỉnh cầu tha thứ đều không có tư cách, thì làm sao có mặt mũi yêu cầu anh buông tha cho tiền đồ tươi sáng, ở lại vì cô chứ?

Chuyện đáng xấu hổ đó, cô làm không được!

Anh rất tốt, chỉ là cô nông cạn không biết, cô căn bản không xứng đáng có được người đàn ông như thế.

“Chắc chắn sẽ kịp! Chị thấy anh ấy xem em còn quan trọng hơn tính mạng mình, người đàn ông đối với em như thế không nên bị cô phụ”.

Một câu “Anh ấy xem em còn quan trọng hơn tính mạng mình”, khảm sâu vào lòng cô đến tận xương tủy.

“Hôm nay em sẽ xuất viện...”. Cô thì ào ào tự nói.

“Vậy hôm nay nói luôn đi!”. Y tá Hà vội vàng tiếp lời.

Cô ngẩng đầu lên, quyết định. “Chị Hà, em có thể cầu xin chị 1 việc được không?”.

“Cứ nói, em cứ nói đi!”. Đối phương liên tục gật đầu.

“Giúp em – giao cái này cho anh ấy, nói với anh ấy, em sẽ đứng ở cửa bệnh viện chờ anh ấy”. Nếu bọn họ vẫn còn 1 tia cứu vãn.

Giao ra sợi dây chuyền mang ý nghĩa sâu xa, cô đánh cược với tương lai của bọn họ.

Nếu anh nhận, vậy chứng tỏ anh vẫn còn yêu cô; nếu không nhận, vậy cô sẽ chết tâm, chúc phúc cho anh.

Anh biết, buổi chiều 3 giờ cô sẽ làm thủ tục xuất viện.

Từ lúc 3 giờ đúng, cô đã bắt đầu chờ, 1 giờ trôi qua, anh không xuất hiện.

Thực quá rõ ràng, không phải sao? Anh bác bỏ tương lai của cả hai.

Có lẽ, hiện tại đối với anh mà nói, tương lai đã được lên kế hoạch hoàn hảo, mà trong kế hoạch đó, không hề có cô.

Từng có chút, tương lai của anh từng tràn đầy hết thảy đều là cô, là chính cô tự tay phá hỏng, xứng đáng, đây là gieo nhân nào gặt quả này.

Cô cười khẽ, nước mắt chảy trong lòng chua xót.

4 giờ rưỡi —

Đủ lâu, cô còn muốn tiếp tục chờ đợi?

1 tiếng rưỡi đồng hồ, đi tản bộ quanh bệnh viện nửa vòng còn đủ, hướng chỉ đi từ văn phòng làm việc của anh ra tới cửa.

“A, Tâm Ảnh, xin lỗi, xin lỗi! Anh tới trễ —”. Người nên đến không đến, người không nên đến lại thở hồng hộc xuất hiện trước mặt cô.

“Anh tới đây làm gì?”. Cô uể oải.

Thiệu Quang Khải thở phì phò. “Em giận à? Anh không phải cố ý bắt em chờ lâu như vậy, vì tự nhiên có khách hàng đột xuất...”.

Anh ta nói gì, cô hoàn toàn không nghe vào tai, anh ta ôm lấy cô đặt ngồi vào trong xe, cô cũng mặc kệ anh ta. Có thể chết lặng 1 chút chắc sẽ thoải mái hơn —

“Bác sĩ Nhậm —”.

“Phiền cô đem báo cáo hội nghị Y học lần trước đến cho tôi nhé”.

“Dạ”. Tìm tìm tìm, 3 phút, OK. “Bác sĩ Nhậm, tôi có chuyện —”. Y tá Hà lại muốn nói lần nữa.

“Nếu là việc tư thì chờ tôi xong việc nói sau”. Anh không buồn ngắt đầu.

“Dạ”. Lúc này đây, đợi nửa tiếng, rốt cuộc chờ được tới lúc anh khép bản báo cáo lại. “Bác sĩ Nhậm à —”.

“Bệnh án của bệnh nhân Vương phòng 318 đâu? Tôi xem 1 chút”.

“Dạ”. Tìm tìm tìm tiếp tục, vẫn 3 phút, nhưng chị không dám nghĩ xem bệnh án tồn của anh bao nhiêu thời gian.

Thêm vài bệnh án nữa, đã qua 1 giờ đồng hồ, Lương Tâm Ảnh đã khóc lóc rời đi rồi cũng nên?

Nhìn cô y tá cứ thập thò, đứng ngồi không yên, anh ngắt đầu liếc ngang qua chị 1 cái. “Muốn đi vệ sinh thì cứ đi, tôi không còn việc gì nhờ cô nữa”.

So với đi vệ sinh còn thảm hại hơn. Nín đi tiểu tẹt nhất bất quá chỉ có vớ bàng quang mà thôi, chứ làm hỏng nhân duyên của người ta là suy bại 3 đời.

“Bác sĩ Nhậm, anh thật sự không thể nghe sao?”.

“Chuyện gì?”.

“Lương Tâm Ảnh cô ấy —”.

“Tôi biết hôm nay cô ấy xuất viện, là tôi ký giấy ra viện mà”. Anh không nhắc đầu.

“Tôi định là nói —”.

“Bệnh án này không đầy đủ, phần phía trước đâu?”.

Y tá Hà muốn nôn ra máu, lại đi tìm bệnh án. Lần này tìm mất 10 phút.

Nếu anh lại vùi đầu vào đó, chắc nửa tiếng sau mới xem xong. Quyết định không từ bỏ. Chị lại hít vào 1 hơi, dồn sức nói cho hết. “Anh ngay cả nghe cũng không dám nghe, căn bản là dùng công việc để che lấp suy nghĩ của mình!”.

Anh rốt cuộc buông tài liệu, bắt đắc dĩ ngắt đầu. “Tôi đã gọi điện thoại cho bạn trai cô ấy tới đón rồi, không sao cả, cô khẩn trương cái gì?”.

Chị tức muốn điên lên. “Được, là tại anh không chịu nghe, anh sẽ phải hối hận!”. Lần này, cô lạnh lùng xoay người bước đi.

“Chờ đã!”. Nhậm Mục Vũ gọi chị. “Cuối cùng là chuyện gì?”.

“Cô ấy muốn tôi đưa cái này cho anh, nói cô ấy sẽ chờ anh ở cửa bệnh viện”.

Vừa thấy sợi dây chuyền trong tay y tá Hà, anh nhảy dựng lên, sắc mặt đại biến. “Sao cô không nói sớm!”.

“Tôi đã định nói từ mấy trăm năm trước rồi kìa!”.

“Cô — ”. Đáng chết!

Chộp lấy sợi dây chuyền, anh bay nhanh xông ra ngoài.

Ấn thang máy như điên, không đủ kiên nhẫn chờ nó lết đến tầng 13, anh chuyển qua cầu thang bộ, dùng tốc độ nhanh nhất đời mình chạy vội xuống tầng 1, thở chưa đến 3 giây, lại đi ba bước chạy hết hai đuổi ra cửa chính.

Nhưng mà —

Nghênh đón anh, là cảnh cô tựa vào lòng người khác, ngồi lên xe, rời đi.

Vẫn là đã muộn sao?

Anh tựa vào cửa thở dốc, thống khổ nhắm mắt lại.

Sự lựa chọn của cô, vẫn không phải là anh ư?

Vậy cô đem sợi dây chuyền đưa lại cho anh, là có ý tứ gì? Yêu nhau qua một đoạn thời gian, xem như lưu lại làm kỷ niệm?

Chỉ là thế này thôi sao?

Nếu chỉ là thế, vậy cô thực quá tàn nhẫn!

Anh còn tưởng rằng... Còn tưởng rằng...

Nắm chặt sợi dây chuyền trong tay, lòng anh, đau đến nổi mắt đi tri giác.

8. Chương 8

Ngày sau hôm xuất viện, Nhậm Mục Vũ đến nhà cô, là để trả lại Luck.

Khi đó, cô đang chuẩn bị đi làm.

Anh chưa đi đến cửa, liền đứng ngoài, cô cũng không có can đảm mời anh vào nhà, xuất viện ngày đó — cô đã hiểu anh từ chối mình...

“Sao không nghỉ ngơi thêm mấy ngày nữa?”.

“Không được, nếu còn nghỉ tiếp, chắc chắn công ty sẽ đuổi việc em, cũng không có ai chịu nuôi em”. Cô nửa đùa nửa thật, lòng toan chua xót. Anh từng nói sẽ nuôi cô cả đời...

“Tâm Ảnh...”. Ngày đó rốt cuộc cô tính nói với anh điều gì?

Cô chờ anh, thật sự chỉ là để nói lời tạm biệt? Hay là... Anh đã bỏ lỡ điều gì?

Đắn đo 1 chút, anh sửa miệng. “Tôi đưa em đi làm”.

Nếu, cô vẫn còn nhận sự chăm sóc của anh, thì mọi việc sẽ giống như trước, như vậy...

Cô lắc đầu. “Em đã học thuộc các tuyến xe bus rồi! Không cần phiền toái anh...”.

Mất anh buồn bã. “Không phiền gì. Là tôi làm trễ nãi thời gian đi làm của em, đưa em đi là phải đạo”.

Anh mở cửa xe, cô nhìn trong mắt anh vẻ kiên quyết, thở dài, ngồi vào bên trong.

Dọc đường đi, 2 người không nói gì với nhau, không biết qua bao lâu —

Lương Tâm Ảnh nhẹ nhàng thở dài. “Anh có thể đừng tốt với em như vậy được không?”.

Cô hiểu được tính tình anh vốn dịu dàng phúc hậu, cho dù chia tay vẫn có thể quan tâm nhau như bạn bè, dù người yêu cũ của anh có lỗi với anh đến đâu đi nữa.

Nhưng những thứ này chỉ càng làm cô thấy khổn khổ, cô không xứng đáng để được anh đối xử tốt như thế!

Tay đặt lên vô lăng cứng lại, anh sững sờ, im lặng — “Tôi biết rồi”.

Cô cảm thấy mọi việc phức tạp, sợ làm Thiệu Quang Khải hiểu lầm, đúng không?

“Về sau, tôi sẽ tránh”.

“Vũ...”.

“Không có gì, em nhớ chăm sóc bản thân cho tốt”.

Tốc độ xe giảm dần, cách công ty cô 1 đoạn ngắn, đi bộ ước chừng 3 phút. Như vậy sẽ không đến mức gây hiểu lầm đâu? Nếu điều cô lo sợ là cái này.

“Khi nào anh đi?”. Cô đột nhiên hỏi.

“Ngày 15 tháng sau”.

“Gặp vậy sao?”. Lòng cô thất lại. Không đến 1 tháng nữa...

“Có sao? Kết quả đã định, đi lúc nào cũng không mấy khác biệt. Lần này đi, không chắc khi nào mới có thể trở về. Chuyện sau này không ai biết được, chúng ta đừng nói hẹn gặp lại”.

“Hẹn gặp lại anh”. Ngược lại là cô nói.

Cô thật sự... thật sự muốn gặp lại anh, càng muốn ở bên anh cả đời...

Ngạc nhiên nhìn cô gần như thất thố lao xuống xe, cõi lòng Nhậm Mục Vũ đầy hoang mang.

Anh vừa rồi... Đường như thấy ở khóe mắt cô 1 giọt nước mắt?

Mưa to tầm tã gần hết cả ngày.

Lương Tâm Ảnh nằm vật ở sofa, Luck ù rũ nằm bẹp ở góc nhà, không nhúc nhích, không có chút sức sống.

Từ lúc ở chỗ Nhậm Mục Vũ trở về đến nay, nó càng lúc càng bỏ ăn. Hôm nay mang nó đi khám bác sĩ thú ý, bác sĩ nói cô rằng chức năng sinh lý của chú chó cơ bản không có vấn đề, có thể là do buồn bã quá độ, muốn cô rảnh hãy mang nó ra ngoài đi dạo, chơi đùa với nó.

Chó cũng mắc chứng u buồn? Nghe cũng chưa từng nghe qua!

Cô bò dậy khỏi sofa, ôm Luck vào lòng, thương tiếc vuốt ve. “Vật nhỏ đáng thương, mày rất muốn anh ấy đúng không? Tao cũng vậy nha! Nhưng tao không thể tuyệt thực kháng nghị như mày”.

Nếu tuyệt thực như Luck có thể mang anh trở về, cô sẵn sàng làm...

Chỉ còn chưa đầy 1 tháng nữa, anh sẽ vĩnh viễn rời khỏi thế giới của cô.

Mấy ngày nay, cô không có tâm trạng làm việc, luôn luôn nghĩ tới chuyện này, cảm xúc tụt dốc, ăn không vô, ngủ không được.

Có lẽ lần chia xa này, duyên phận cả đời bọn họ liền chấm hết, những ngày cuối cùng này là tất cả những gì cô có, đối với cô mà nói là quá quý giá rồi, làm gì có tư cách oán trách?

Cho dù lần này lại bị cự tuyệt nữa thì sao? Cho dù không chịu đựng nổi thì sao? Đây vốn là những thứ cô thiếu nợ anh!

Nghĩ đến đó, cô không muốn tổn thêm giây nào, bế Luck chạy ra ngoài.

Làm việc vất vả cả 1 ngày, Nhậm Mục Vũ 1 tay chống tay lái, 1 tay xoa bóp phía sau gáy có chút nhức mỏi.

Ngày mưa tầm nhìn không rõ ràng lắm, cần gạt nước chạy qua chạy lại gạt nước liên tục trên kính, anh thả chậm tốc độ, gần đến cổng nhà, thân ảnh quen thuộc đứng lặng trong mưa, làm anh tưởng mình nhất thời hoa mắt.

“Này đứa ngốc!”. Anh biến sắc, vội vàng xuống xe chạy về phía cô. “Tâm Ảnh, em ở đây làm gì!”.

“Chờ anh – ”. Mưa quá to, tiếng nói nhỏ bé hòa lẫn trong tiếng gió, nghe không rõ.

“Sao không tới tòa nhà nào đó tránh mưa, em không mang ô theo ư?”.

Cô lắc đầu. “Em sợ anh về mà không biết”. Sợ bỏ quên mất nhân duyên quan trọng nhất đời trên đường.

“Em ẩn chuông nhà anh đã lâu, anh không ở nhà. Em biết anh về nhất định sẽ đi ngang chỗ này”.

Anh quả thực mau ngất xỉu.

“Lại đây!”. Kéo cô tới dưới mái hiên trú mưa, vội vàng cởi áo khoác bọc lấy cô. “Em vừa mới khỏi bệnh không lâu, không được nhiễm nước mưa, em không biết sao?”.

“Không vấn đề”. Có thể gặp lại anh, là tốt rồi.

Anh thở dài thật sâu. “Được, em vội vã tìm tôi như vậy, có chuyện gì?”.

“Luck sinh bệnh — ”.

Anh bắt đắ dĩ nhìn cô. “Tâm Ảnh, tôi không phải bác sĩ thú y”.

Cô vẫn lắc đầu. “Nó nhớ anh”. Và em cũng nhớ anh.

“Thật sao?”. Anh cúi đầu, ôm lấy chú chó nhỏ trong lòng cô không dính 1 giọt nước mưa, nhẹ nhàng vuốt ve. “Em vì nó mà không quản mưa gió chạy tới đây?”.

“Không phải...”.

“Sao?”. Anh chờ câu sau, nhưng cô không nói gì thêm.

Anh nghĩ nghĩ gì đó, nhìn cô, 1 lúc sau mới nói. “Đi thôi, tôi đưa em về”.

Vì sao không giữ cô ở lại? Chỗ của anh gần hơn, không phải sao?

Cô thất vọng cụp mi xuống.

Trở lại trước cửa nhà cô, lần này cô dừng cảm mở miệng. “Vào nhà giúp em chút được không?”.

Đáy mắt cô đầy là mong mỏi, nên anh gật đầu.

“Anh ngồi xuống đi, em đi pha ly trà nóng cho anh”. Cô vội vàng tiếp đón, như là sợ anh sẽ quay người rời đi ngay lập tức.

“Ừ”. Anh đáp, nhìn cô bận rộn. Trước kia, mọi việc đều là anh làm, lần này, đổi lại anh chỉ là khách.

“Chờ 1 chút nhé, em lấy quần áo cho anh thay”.

Sấy khô phần lông bị ướt cho Luck, anh ngẩng đầu nhìn cô. “Không vội, em đi thay quần áo ướt trước đi, sau đó sấy khô tóc”.

Cô dừng lại, nhìn máy sấy trong tay anh, biết lúc này anh sẽ không bao giờ còn giúp cô sấy tóc nữa.

“Thực xin lỗi, làm ướt xe anh”. Cô thấp giọng. Dường như cô lúc nào cũng gây phiền toái cho anh, từ trước khi cả hai còn đang kết giao, ỷ lại vào anh quá nhiều, giờ chia tay rồi vẫn phải một anh phiền lòng.

Ánh mắt sâu thẳm của anh nhìn cô, thật lâu thật lâu, không nói câu nào.

“Làm sao vậy?”. Cô nói gì sai sao?

“Chia tay rồi, không thể làm bạn bè ư?”. Không biết qua bao lâu, anh cúi đầu, nhợt nhạt hỏi.

“Em không có ý đó!”.

“Hay em cảm thấy tôi là loại người máu lạnh, chỉ biết tiếc cái xe mà không quan tâm tới thân thể em mạnh khỏe hay bệnh tật?”.

“Không phải...”. Cô cắn môi, nước mắt tràn ra trong hốc mắt. “Em chỉ là, em chỉ là... Chán ghét bản thân mình, anh hiểu không?!”.

Anh kinh ngạc, nhìn nước mắt rơi xuống má cô.

“Tâm Ảnh...”. Anh muốn nói gì đó, chuông điện thoại lại vang lên, anh ngồi bên cạnh, theo bản năng vươn tay định trả lời, nhưng ngừng lại đúng lúc!

“Không bắt sao?”. Anh nhìn cô bất động, bổ sung thêm. “Hình như là Thiệu Quang Khải”. Anh nhớ rõ số điện thoại này.

Như không nghe, cô không buồn di động nửa bước.

Điện thoại reng thật lâu, cuối cùng im lặng.

Tròng mắt sâu thẳm của anh phức tạp, thấp giọng hỏi. “Lại cãi nhau với anh ấy sao?”.

Cô khẽ chấn động, nhanh chóng ngẩng đầu nhìn chằm chằm anh. “Có ý gì? Anh nghĩ rằng em đi tìm anh là vì cãi nhau với anh ta?”. Anh tự cho mình là cái bè an ủi cô khi cô đơn tịch mịch?

“Tôi không có ý đó. Tâm Ảnh, em không cần kích động như vậy — ”.

“Không có? Em lúc nào cũng ở những lúc bất lực nhất mới nghĩ tới anh, cũng vì cãi nhau với anh ta, lại sinh bệnh, mới có thể gọi điện cho anh... Anh, không phải anh nghĩ như thế sao?”. Cô gần như không kìm được hét lên, không còn sức lực ngồi bệt xuống sàn nhà.

“Tôi thật cao hứng khi người đầu tiên em nghĩ đến là tôi”. Anh yên lặng, nói.

Warning : H 18+

Cô hoàn toàn không nghe, chỉ khóc. “Bởi vì em biết anh lương thiện mềm lòng, vĩnh viễn sẽ không tức giận, không bỏ mặc em, cho nên mỗi khi không hài lòng chuyện gì em đều tìm anh trút giận, anh không thấy hành vi này thực đáng giận, thực ti tiện sao? Anh cho phép em đối xử với anh như vậy ư?”.

Anh nhẹ nhàng ngồi xổm xuống trước mặt cô, ngón tay chậm chạp lau đi những giọt nước mắt trên má cô. “Ít nhất, nó có nghĩa anh còn có chút ý nghĩa trong lòng em, em mới có thể trong lúc tứ cố vô thân, nhớ tới anh”.

Cô dùng sức lắc đầu, nước mắt càng tuôn rơi. “Không phải như thế, Vũ! Em không cãi nhau với anh ta, em không hề có ý đó, em chỉ muốn anh, rất nhớ anh! Đêm đó cho dù không cãi nhau với anh ta, em cũng chỉ nghĩ đến mình anh, anh với em mà nói rất quan trọng, rất quan trọng, không phải ai cũng thay thế được, anh có biết không...”. Cô liều lĩnh nói hết, gắt gao ôm lấy anh, khóc rống thất thanh.

“Ừ”. Anh dang tay, ôm chầm lấy cô, áp má vào khuôn mặt ướt át của cô, dịu dàng hôn lên từng giọt lệ, một giọt lại một giọt không bỏ sót, anh hôn dần xuống, đặt nụ hôn lên môi cô, cô không chần chờ, nóng bỏng mở miệng đáp lại.

Nụ hôn càng lúc càng sâu, không khống chế được.

Đam mê chôn giấu bấy lâu, không ai buồn gò ép nữa, anh hôn, thăm dò thân thể mềm mại, cô đón nhận, cởi phanh áo sơ mi ướt đầm của anh, lấy thân nhiệt làm ấm thân thể lạnh giá.

“Ảnh...”. Tiếng nỉ non mơ hồ khi cả 2 quấn lấy nhau, anh ôm lấy cô, đặt vào giường, dây dưa không ngừng.

Cô toàn tâm toàn ý hôn anh, mi, mắt, chóp mũi, môi, cằm, lỗ tai, gáy, hôn đến tan nát cõi lòng, triền miên, bàn tay vuốt ve tấm lưng rộng lớn của anh dần dời xuống. Cơ thể này, đam mê quen thuộc này, xa xôi như chuyện của kiếp trước, tưởng rằng kiếp này không còn cơ hội được ôm anh... Cô chưa xót trào nước mắt.

“Đừng... Ảnh, anh không có chuẩn bị...”. Anh thở dốc hỏn hển, cắn răng dứt ra từ lửa nóng tình triêu.

Chia tay với cô xong, không bao giờ anh chuẩn bị. Ngoài cô ra, anh chưa từng nghĩ sẽ có quan hệ thân mật với bất kỳ ai khác.

“Hiện tại em đang trong kỳ an toàn”.

“Nhưng mà – ”. Anh nhớ rõ hình như không phải...

“Không sao hết”. Cô kéo anh về, lại hôn sâu hơn. Nếu có con được cũng tốt.

“Ừm...”. Không nhớ phải nói gì, từng cái hôn sâu làm nhiều loạn hô hấp của anh, anh cúi người tiếp nhận, bàn tay lướt qua từng tắc da thịt mịn màng, như đang tìm kiếm kỷ niệm, hoặc như đang chưa xót nhớ nhưng. “Em gầy đi – ”. Anh dán môi mình lên môi cô, thấp giọng.

“Anh cũng vậy”. Mơn trớn gương mặt tuấn tú, bả vai, lưng, vòng eo, cô đau lòng gắt gao ôm chặt lấy.

Anh không chần chờ, nghênh thân hòa nhập vào thân thể mềm mại ấy.

Linh hồn trống rỗng, trong nháy mắt được lấp đầy, anh mở mắt, tiến vào rất sâu rất sâu...

“Ừ...”. Cô yêu kiều rên khẽ, sợi dây chuyền thông xuống từ cổ anh, lóe lên nhàn nhạt, cô cầm lấy nó, nước mắt kích động bật ra.

Anh rút cuộc vẫn nhận lại nó.

Đủ, chỉ cần như vậy là đủ, thật sự!

“Đứa ngốc”. Anh thương tiếc thở dài, lau đi nước mắt trên lông mày và lông mi cô, đáp lại cô bằng những động tác dục tình mạnh mẽ.

Hoan ái cuồng trền, nhất thất kiều diễm...

Tiếng di động du dương đột nhiên vang lên –

“Ảnh, điện thoại – ”. Anh thở gấp.

“Mặc kệ nó”. Ôm sát anh, thân thể mềm mại toàn tâm toàn ý đón nhận, thu vào từng đợt sóng tình nóng bỏng của anh.

“Ừ...”. Anh hừ nhẹ, kiên cường chiếm cứ cơ thể đó, dịu dàng nhu tình an ủi cô, tận tình rong ruổi.

Không biết bao nhiêu khoái cảm như sóng biển càn quét, cô đã không thể tự hỏi, anh mạnh mẽ đánh sâu vào, cô theo bản năng cầm chặt tay anh, anh thâm tình hồi nắm, ánh mắt ôn nhu, thấm thiết, tiến vào nơi sâu thẳm nhất trong cơ thể cô, cùng hòa quyện vào sinh mệnh của cô, giống như cả đời cả kiếp mật thiết không thể tách rời.

.
. .

Cực hoan qua đi, anh vẫn không buông cô ra, cơ thể giao hòa, che chở cô hết thảy.

Cô thỏa mãn, sắp chìm vào giấc ngủ.

“Ảnh...”.

“Ừm?”. Tiếng trả lời vô cùng nhỏ không thể nghe thấy,

Lồng ngực anh là nơi ấm áp đáng tin cậy nhất, trốn ở nơi này, có nhịp tim đập của anh làm bạn, cô thấy thật an toàn, thật yên tâm, như cảm giác đã được về nhà.

Cô giống như đã lâu, lâu lắm rồi không có cảm giác ngủ ngon giấc.

Tìm được nhà rồi, muốn ngủ...

Hình như anh nói gì đó, cô không nghe thấy rõ, cơn buồn ngủ dày đặc đã muốn chinh phục cô...

Sáng sớm trước khi tỉnh dậy 1 giây, anh theo thói quen đưa tay quàng ôm người bên cạnh, không chạm được thân thể ôn nhu mềm mại, anh mở mắt ra, ngồi dậy.

Suy nghĩ gì đó, thử mở tủ quần áo, bên trong quần áo của anh được treo chỉnh tề.

Đi vào phòng tắm, mọi thứ anh từng dùng đều đặt ở nơi cũ, thật giống như anh vẫn đang ở đây, chưa từng rời đi –

Rửa mặt chải đầu ra khỏi phòng tắm, phòng bếp truyền tới mùi thơm, anh có chút kinh ngạc tìm đến, lẳng lặng nhìn thân ảnh bé nhỏ điềm tĩnh chuẩn bị bữa sáng.

Việc này, cho tới bây giờ đều là anh làm, đã bao lâu cô cũng chưa từng chạm tới?

Chiên trứng ốp la, đặt lên bàn, cô mới phát hiện ra anh đã đứng ở cửa phòng bếp từ khi nào.

Cô mỉm cười với anh. “Sao không gọi em?”.

Anh lắc đầu. “Anh thích nhìn dáng em làm bữa sáng”.

“Lại đây ném thử xem có ngon không”. Nếu thích, về sau cô sẽ chuẩn bị bữa sáng cho anh.

Cô lại quay đầu bưng bình nước trái cây, rót cho anh 1 ly.

“Em nghĩ anh không thích ăn ngọt nên chỉ bỏ thêm 1 chút mật”. Cô tìm mút hoa quả, quét lên bánh mì nướng vàng.

Anh nhìn cô bận rộn, buông ly nước trái cây trong tay ra, bước lên trước, nhẹ nhàng vòng tay ôm lấy cô từ phía sau, khẽ hỏi. “Vì sao lại nói chán ghét bản thân mình?”.

Cô tạm ngừng tay, cúi đầu, không trả lời.

Anh không nhìn thấy vẻ mặt cô, nhưng cảm giác được thân thể cô cứng đờ lại.

“Anh luôn nhớ lời em nói tối qua, em khóc thương tâm như vậy, là anh làm em khóc sao? Vì sao anh đối tốt với em, lại làm em thống khổ? Anh, em chưa trả lời anh”.

Cô buông bánh mì, đang muốn quay đầu thì có tiếng chuông cửa vang lên.

“Em đi mở cửa”. Cô giống như trốn tránh, không dám liếc anh 1 cái.

Cửa vừa mở ra, cô sững người.

Là Thiệu Quang Khải.

“Anh... Sao anh lại tới đây?”. Anh ta chưa bao giờ tới nhà cô lúc sáng sớm tinh mơ thế này.

Nhớ tới Nhậm Mục Vũ còn đang ở trong phòng, giọng nói cô gượng gạo.

“Phải hỏi em mới đúng! Em rõ ràng ở nhà, vậy sao không nghe điện thoại? Anh còn tưởng em lại giả chứng mất tích, gấp đến độ sáng sớm chạy tới đây...”.

“Anh đi về trước được không? Tối nay em đến công ty sẽ nói chuyện với anh – ”.

“Anh, bánh mì của em – ”. Nhậm Mục Vũ đi ra, nhìn thấy người đứng ở cửa, tiếng nói lập tức nghẹn lại.

Một người đàn ông, sáng sớm tinh mơ xuất hiện ở nhà cô gái độc thân ăn bữa sáng, có thể nghĩ ngay tới chuyện phấn khích gì đã xảy ra!

Ba người, mỗi người theo đuổi 1 suy nghĩ, đóng băng không nói gì.

Thiệu Quang Khải nhìn cô chằm chằm, cắn răng hỏi. “Đây là nguyên nhân em không tiếp điện thoại?”.

“Em – ”. Cô không biết giải thích sao, cũng không tìm ra lý do giải thích.

Chính cô là người làm mọi chuyện trở nên rối loạn, xứng đáng bị oán hận, bị lên án.

Dù là Nhậm Mục Vũ, hay là Thiệu Quang Khải, cô đều có lỗi.

“Tôi nghĩ...”. Nhậm Mục Vũ khó xử định nói. Tình huống này thực sự buồn cười, lại thực sự đáng buồn, rõ ràng sự tồn tại của anh là đương nhiên, vậy mà cứ như yêu đương vụng trộm bị bắt gian, không biết nói gì chống đỡ.

Thật khó kham.

Anh không rõ lắm mình rốt cuộc có được tính là bên thứ 3 hay không.

Thở dài thườn thượt, anh nói nhỏ. “Anh đi về trước, em nói chuyện với anh ấy cho rõ đi”.

Lướt ngang qua Thiệu Quang Khải, anh dừng bước 1 chút, không nói gì, im lặng tránh ra.

“Vũ...”. Cô há miệng muốn gọi, lại phát hiện cô căn bản không có tư cách, cũng không có lập trường lưu anh lại, chỉ có thể nhịn, khó chịu nhìn anh rời đi, tấm lưng đó, thoát nhìn rất cô đơn tịch mịch.

“Anh ta – là người yêu cũ 7 năm trời của em?”.

Cô kinh ngạc, nhìn về phía Thiệu Quang Khải, không trả lời được.

Thiệu Quang Khải cười khế, cười đến châm chọc, lại thật chua xót. “Tôi sớm phải đoán ra, có bác sĩ nào lại nhàn thể chứ, tự mình tiêm thuốc, tự mình thay bông băng, chăm sóc bệnh nhân, còn giúp bệnh nhân gọi điện cho người nhà”.

“Thực xin lỗi...”. Cô thấp giọng, trừ bỏ câu này, cô không biết mình còn có thể nói cái gì.

Thực xin lỗi?! Sắc mặt anh ta trầm xuống. “Kết quả là, em lựa chọn anh ta?”.

Cô chột dạ, áy náy gục đầu xuống. “Em không thể không có anh ấy...”.

“Em đã nói em thích tôi!”. Anh khó nén kích động, gầm lên.

“Em thích anh, nhưng – em yêu anh ấy”. Thích và yêu, khác biệt quá lớn, lớn đến nỗi cô muốn coi nhẹ cũng không có cách.

“Thì ra lời cô nói lại có bấy ngôn ngữ cơ thể”. Anh ta lạnh nhạt trào phúng.

“Em cũng từng nghĩ em có thể quên, nhưng sau này mới hiểu được, sự tồn tại của anh ấy như không khí, đã muốn hòa quyện vào cuộc sống của em, tập mãi thành thói quen dễ dàng bị người ta coi nhẹ, cho nên cứ nghĩ không có anh ấy cũng không sao. Vừa mới bắt đầu, chỉ là có chút không thoải mái, nhưng sau đó, khó chịu đến nỗi hít thở không thông, mới phát hiện có thể hít thở là hạnh phúc và khao khát mạnh mẽ thế nào”. Ngưng thở mấy ngày, cô đã muốn chống đỡ đến cực hạn, nếu còn tiếp tục, cô thật sự sẽ tắt thở.

“Anh ta là không khí?!” Anh ta căm giận lặp lại. “Còn tôi? Đối với cô mà nói, tôi là cái gì?”.

Cô khó xử ngập ngừng. “Ánh trăng! Chưa từng có được, cho nên hướng đến, muốn có nó, nhưng khi đã có, lại nhận ra ánh trăng phải được chiêm ngưỡng từ xa mới đẹp. Em có thể không có ánh trăng, nhưng không thể không có không khí”.

Ánh trăng ở trên cao chỉ thích hợp để ngắm, mà không thích hợp để trong lòng.

Câu trả lời tàn nhẫn cỡ nào!

“Lương, Tâm, Ảnh, cô đúng là khôn nạn!”. Anh ta cắn răng, từng chữ từng chữ phun ra.

Cô không cãi lại. Cô đã làm ra chuyện ngu xuẩn không thể tha thứ, làm tổn thương tình cảm thâm thiết của Thiệu Quang Khải, càng làm tổn thương người đàn ông cô yêu nhất.

“Quang Khải!”. Cô vội gọi anh ta đang giận dữ bỏ đi. “Anh – hận em sao?”.

Anh ta dừng 1 chút, không quay đầu. “Anh ta từng tặng cho cô 1 bài hát, nói chỉ cần cô hạnh phúc, vui vẻ là tốt rồi, ngay ngày lễ tình nhân đó, cô chắc là không biết nhỉ?”.

Lễ tình nhân?!

“Em, em không hề biết!”.

Thiệu Quang Khải cười đến chua chát. “Đó là lý do tôi vội vàng chuyển kênh. Thật ra trong lòng tôi so với ai khác đều rõ ràng cô vẫn yêu anh ta, mới có thể cố che giấu, không dám để cô nghe được lời tâm sự chân tình của anh ta, vì tôi biết, cô nghe xong nhất định sẽ trở lại bên cạnh anh ta không chút do dự. Không

ngờ tôi ngàn phòng vạn phòng, vẫn đi đến bước này...”. Quả nhiên, không phải là của mình, thì cưỡng cầu cũng không được...

Cô hồi hận nhắm mắt lại, bên tai truyền đến tiếng nói đứt quãng của Thiệu Quang Khải –

“Anh ta thậm chí không trách cô, từ đầu đến cuối, không oán không hối hận tôn trọng sự lựa chọn của cô. Tôi không có bản lĩnh của anh, tôi sẽ không chúc cô hạnh phúc, nhưng – anh ta thật sự là 1 người đàn ông tốt, xứng đáng được đối xử tốt, nếu tôi là phụ nữ, cũng sẽ trao cho anh ta toàn bộ tấm lòng”. Nói xong, anh ta thẳng thắn bước đi.

Đây, là 1 sự tha thứ sao? Tuy rằng người anh ta chúc phúc là Vũ, chứ không phải cô...

9. Chương 9

Hôm nay, cô đến công ty nộp đơn xin thôi việc.

Công ty có chế độ của công ty, đương nhiên không thể nói đi là đi, ít nhất phải làm tới cuối tháng. Cho nên, cô vẫn có trách nhiệm làm hết công việc của 1 ngày, chăm chỉ tới giờ tan tầm, mới chạy vội đến bệnh viện tìm anh.

Đây là lần đầu tiên, trong lúc thân thể bình yên vô sự mà cô đến bệnh viện tìm anh. Trước kia, chỉ cần gọi 1 cú điện thoại, bất luận anh ở nơi nào cũng sẽ lập tức phi tới, cô chưa từng đến đây tìm anh.

Hiện tại nghĩ lại, cô đúng là lợi dụng vị trí bạn gái tùy hứng, vậy mà 7 năm qua anh không có nửa câu oán hận.

Cô nhếch môi cười khổ.

Cả một ngày lòng không yên nổi, vừa muốn chạy nhanh tới gặp anh, nhưng khi đứng trước bệnh viện rồi thì ngược lại không dám vào.

Cô nên nói thế nào với anh? Nếu nói cho anh, cô và Thiệu Quang Khải đã không còn gì nữa thì anh có thể cảm thấy cô vì tịch mịch cô đơn mới tìm tới anh không?

Cảm giác này kém cỏi hết sức!

Huống chi, anh đã dự định sẽ ra nước ngoài, cô nói này đó còn có ích gì? Có thể xin anh ở lại ư?

Lúc trước khi cô rời bỏ anh, anh có kế hoạch khác cho cuộc đời, nay quay đầu, lại buộc anh phải buông tha cho tiền đồ tươi sáng –

Cảm giác này lại càng kém cỏi!

Cô có tư cách gì làm như vậy? Cô đã thiếu nợ anh rất nhiều rồi, càng nghĩ càng muốn phải nhỏ chính mình.

Có lẽ trên trán cô có ghi 4 chữ “mặt mờ vô thố” nên nhân viên trực ban mới thân thiết hỏi cô. “Xin hỏi chị thăm bệnh hay đăng kí khám? Cần tôi hỗ trợ không?”.

“À!”. Cô như giật mình tỉnh mộng, nói thẳng. “Tôi đến tìm bác sĩ Nhậm”.

“Xin hỏi chị là?”.

“... Là bạn. Tôi họ Lương”. Cô cứng đờ đáp, sau đó nhìn cô nhân viên ẩn gọi điện thoại nội tuyến, nói vào ống nghe. “Bác sĩ Nhậm, có bạn anh tìm, là 1 chị họ Lương... Dạ, em biết rồi”. Buông điện thoại, nói. “Bác sĩ Nhậm mời chị lên văn phòng anh ấy, đi thang máy lên tầng 13, hỏi người xung quanh là rõ”.

“Cảm ơn”. Cô nói cảm ơn, đi lên tầng 13, hít 1 hơi thật sâu, gõ cửa.

“Vào đi”. Là tiếng nói nhất quán ấm áp bình tĩnh của Nhậm Mục Vũ. Ngẩng đầu nhìn cô 1 cái. “Ảnh, em ngồi đi, anh còn chút việc”.

Nhìn ra được anh đang bề bộn nhiều việc.

Anh lại quay đầu, thấp giọng dặn dò các hạng mục công việc cần chú ý cho y tá, cô tìm 1 chiếc ghế ngồi xuống, ngắm nhìn vẻ mặt chăm chú làm việc của anh.

10 phút sau, anh dọn dẹp bệnh án trên bàn đưa cho y tá, rồi hỏi cô. “Em ăn cơm chưa?”.

Cô lắc đầu. “Em chưa ăn”.

“Muốn đi đâu ăn?”.

“Nếu – em nói muốn ăn đồ anh nấu thì sao?”.

“Được thôi, cùng đi mua đồ nấu”.

Cô y tá đứng bên nghe được, vẻ mặt kinh ngạc. “Bác sĩ Nhậm biết nấu ăn sao? Thật sự là người đàn ông tiêu chuẩn vàng! Rất khó tưởng tượng bàn tay giải phẫu lại đi cầm dao thái thức ăn đó nha!”.

Nhậm Mục Vũ cười ôn hòa. “Cô đi kiểm tra phòng bệnh đi, chú ý bệnh nhân phòng 521 một chút, ngày mai anh ta phải mổ, có tình huống phát sinh lập tức gọi cho tôi. Muốn nhìn tôi cầm dao giải phẫu thì ngày mai có thể nhìn, còn về phần thái thức ăn, chỉ sợ cô không có cơ hội thấy được”. Anh cởi áo blouse, vươn tay. “Anh, đi thôi!”.

Bàn tay to lớn dịu dàng nắm tay cô, ấm áp tự nhiên.

Kế tiếp, cô lại phát hiện, ngoại trừ anh đẹp lòng người ở bệnh viện, ở khu căn hộ của cô, ngay cả ra chợ cũng được rất nhiều người quý!

“A, cái thềm khỉ Nhậm, lâu rồi không gặp nha – ”.

Nhậm Mục Vũ cười cười vẫy tay chào. “Đúng vậy, đã lâu không gặp”.

Cô nhìn anh sùng bái, nhỏ giọng hỏi. “Khẩu ngữ Đài Loan làm người ta sống không bằng chết, anh nghe cũng hiểu được à?”.

Anh cúi đầu thì thầm bên tai cô. “Quen rồi, tuy rằng mới đầu xem chút nữa nổi điên”.

“Đến cùng bạn gái hén? A Nhậm hôm nay muốn mua cái chi mần ăn? Cà tím ngon lắm nè!”.

“Cám ơn, cô ấy không ăn được cà tím”. Cuối cùng anh chọn 1 bó rau hẹ, bác bán rau còn tặng thêm ít hành, từ chối cũng từ chối không xong, có thể thấy được anh làm người quả thực cực kỳ thành công.

Kế tiếp anh mua con gà, người bán thịt tự động làm lông cắt tiết chặt làm 8 miếng, còn hỏi anh muốn chặt làm 8 miếng là ít hay nhiều, hại cô thiếu chút nữa cười thắm tới nội thương.

“Phiền bác giúp con bỏ vô túi là được, không cần chặt nhỏ hơn đâu, cảm ơn bác”.

“Chú em là bác sĩ, nên chắc làm gà còn ngọt hơn tui hơ?”. Hình như chợ là nơi lưu thông văn hóa, mỗi người 1 giọng quốc ngữ Đài Loan, thực đều nhịp.

“Bác sĩ giải phẫu khí quan gà, chứ không giết gà đâu ạ”. Anh ôn tồn trả lời,

Cô cười rũ rượi, chạy đến hàng hải sản, anh nhận túi thịt gà, ông chủ hỏi anh. “2 người huề nhau rồi hơ? Mua thịt nhiều như vậy, ăn hết hông?”.

Nhìn thân ảnh nhỏ bé cách đó không xa, trông mắt anh càng dịu dàng, nhẹ giọng nói. “Cô ấy gần đây gầy đi nhiều quá, con muốn bồi bổ cho cô ấy”.

“Vũ – ”. Cô gọi, quay đầu hỏi anh. “Anh muốn mua cua hay mua hào? Hào thêm chút rượu rồi hấp, sau đó – ”.

Không bằng mua huyết ba ba về uống đi!

“Anh, em đừng hại anh”. Anh đỡ khóc đỡ cười, trong tay đã xách 1 bó rau hẹ, còn thêm tôm cô vừa mua!

Cô làm chi chọn toàn món trắng dương không vậy? Ráp tâm bất lương.

Cuối cùng, anh vẫn chiều cô, mua hầu, nhưng ngày mai mới nấu, anh tuyệt đối sẽ không cho phép tôm, rau hẹ, còn có hầu cùng xuất hiện trên bàn cơm, đẩy anh vào chỗ chết.

Mua đồ ăn xong, anh vừa bày nguyên liệu ra nấu, vừa liếc cô. “Em có muốn ra phòng khách mở TV coi hoặc mở nhạc nghe gì đó không?”.

Cô kiên định lắc đầu. “Không cần, chúng ta cùng nhau nấu”.

Anh không ngăn, đứng gọn vào cho cô 1 chỗ rửa rau.

Sau khi làm xong 1 món, hết muối.

“Ảnh, em canh bếp nha, anh đi mua muối”.

“Chờ 1 chút”. Cô bước nhanh ra, tìm trong ngăn kéo chùm chìa khóa, bỏ vào tay anh. “Cầm lấy”.

Anh nhìn vật kim loại trong tay, mỉm cười gật đầu.

Warning : H 18+

Cùng nhau nấu vài món ăn gia đình đơn giản, nhưng cảm giác thật ấm áp.

Ngồi mặt đối mặt ăn cơm với anh như thế này, tựa hồ đã là chuyện thật lâu trước kia, hiện tại mới biết, hạnh phúc bình thường quý giá biết bao nhiêu.

Cô si ngốc nhìn dáng anh ăn cơm, nhìn đến đâu cũng không đủ, ánh mắt không dời đi.

“Ảnh, em đừng có nhìn anh như vậy”. Anh than nhẹ. Lực sát thương của tôm và rau hẹ có lẽ không lớn, nhưng ánh mắt nhu say lòng người của cô tuyệt đối giết chết anh không thể nghi ngờ.

Cô bưng tỉnh, làm như không nghe thấy. “Anh hôn em 1 cái được không?”.

Tốt lắm, cái này gọi là chết không có chỗ chôn.

Anh thở dài, nhận mệnh, vươn tay ra, cô tựa vào lòng anh, anh nhẹ nhàng ôm lấy, thật dịu dàng đặt môi lên môi cô.

Cô nhiệt tình khác thường, mở miệng hòa vào dây dưa.

Ô – cái này gọi là gì? Chết đứ đừ rồi lại hồi sinh?

Điểm chết người là – từ lúc nào cô đã ngồi lên đùi anh? Nơi mẫn cảm của 2 người gần sát nhau...

Tim anh đập rối loạn, hô hấp dần dần trở nên dồn dập, 1 tay nâng sau đầu cô, đỡ lấy những nụ hôn tới tấp xâm nhập, 1 tay luồn vào trong vạt áo cô, cởi đi vạt che đây, vuốt ve bộ ngực tròn trịa mềm mại.

“A...”. Cô yêu kiều ngậm khe, 2 tay cũng không nhàn rỗi, cởi áo sơ mi, rồi đến quần của anh.

Anh hừ nhẹ, tay dời xuống, chạm đến 1 mảnh xuân triều ướt át, không nghi ngờ gì nữa, động thân tiến vào.

“Vũ – ”. Cảm xúc đột ngột lên cao, đẩy thể xác và tinh thần lên tới đỉnh điểm, cô hạnh phúc muốn khóc.

Nhậm Mực Vũ ôm lấy tấm lưng mảnh khảnh của cô, hành động dục tình kịch liệt, 1 bên dịu dàng hôn lên tai, lên gáy cô, rất ôn tồn.

Sự mạnh mẽ của anh, và sự dịu dàng, dung hợp thành 1 luồng rung động mãnh liệt, đánh thật sâu vào tâm khảm cô.

Vũ, em rất yêu, rất yêu anh, anh có biết hay không?!

Cô không biết có phải bản thân đã hét lớn điều đó lên không, chỉ cảm thấy anh càng lúc càng cuồng nhiệt đam mê, 2 tay siết chặt lấy cô, chặt đến nỗi cô cảm thấy mình sắp tan vào trong thân thể anh, trước mắt có muôn vàn những bông pháo bông đang nổ, bọn họ đồng thời lên đến đỉnh –

.

Anh dựa vào bên vai cô, còn cô ôm lấy gáy anh, 2 người cùng nhắm mắt lại thở dốc.

“Vũ”. Cô khẽ gọi, nằm lại trong lòng anh không chịu đi, cảm giác được anh che chở thật là hạnh phúc.

“Sao?”. Anh cẩn thận quàng áo lên phần da thịt đang lộ ra ngoài không khí cho cô.

“Không có việc gì, chỉ muốn nghe giọng của anh thôi”.

Anh cúi đầu nở nụ cười, hôn hôn vai cô, gài áo cho cô. “Ăn chút gì đi, tuy rằng mọi thứ đều đã nguội”.

Cô lắc đầu, lại vùi vào cổ anh, không chịu tách ra.

Sau này... Cơ hội như vậy không nhiều nữa.

“Đã gầy nhiều như vậy, không thể không ăn”. Anh trù mếu vuốt tóc cô, gấp đầy chén đồ ăn cô thích nhất.
“Đến đây, anh dứt cho em ăn”.

Cô cắn 1 miếng, cảm giác tràn đầy, tràn đầy hạnh phúc và chua xót.

Anh vẫn không thay đổi, sủng cô không có đạo lý.

Trước kia vì sao có thể thấy anh không lãng mạn?

Loại trân sủng phát ra từ nội tâm, chính là chuyện lãng mạn nhất thế giới!

Nhìn anh chăm chú dọn dẹp dứt cho mình ăn, những gì đã chuẩn bị để nói cho anh cả ngày, 1 câu cũng nói không nên lời.

Anh vì sao không hỏi cô đã nói gì với Thiệu Quang Khải? Anh không muốn biết sao? Hay là – những thứ đó đối với anh không hề quan trọng, anh không cần?

“Vũ...”.

“Ừm?”. Anh lột vỏ tôm.

“Anh không phải hỏi em, vì sao nói chán ghét bản thân sao?”.

Động tác dừng 1 chút, anh ngược mắt nhìn cô.

“Sáng hôm nay, nhìn anh rời đi, mà em không có cách nào đuổi theo, đối với em mà nói chính là 1 loại chán ghét bản thân”.

Anh buông con tôm đã lột vỏ, thật chăm chú nhìn cô.

“Em không biết... Phải hình dung cảm giác trong lòng thế nào, chỉ là... Hận chính mình ghê gớm...”. Cô nuốt 1 ngụm nước bọt, 2 giọt lệ trong suốt lăn xuống gò má.

Anh không nói gì, yên lặng kéo cô vào lòng.

“Em biết... Em vẫn yêu anh rất nhiều, rất nhiều... Nhưng mà em không biết, mọi thứ em thua thiệt anh phải làm thế nào... Em vẫn muốn nói với anh 1 tiếng... 1 tiếng... Đúng, thực xin lỗi... Xin lỗi anh... Xin lỗi anh...”.

Anh ôn nhu vuốt ve tấm lưng cô rung lên vì nghẹn ngào. “Được, anh nhận”.

“Anh...”. Cô ngẩng đôi mắt ướt lệ.

“Anh nhận câu xin lỗi của em, cho nên, không cần áy náy nữa”.

Nước mắt, lại trào ra, như đê vỡ.

Anh – ngay cả tâm hồn cô cũng che chở, không muốn cô khó chịu...

“Đứa ngốc!”. Anh than nhẹ, hôn lên đôi môi đỏ mọng còn ướt nước mắt của cô.

Cô không rõ sao? Loại sự tình này không ai thiếu ai cái gì, chỉ có tình nguyện hay không tình nguyện mà thôi. Anh tình nguyện, cô chẳng thiếu anh cái gì. Ít nhất là anh cảm thấy như thế.

Dường như ăn ý, bọn họ không đề cập tới chuyện đó nữa.

Không nói đến chuyện Thiệu Quang Khải, không nói chuyện chia tay, cũng không nói chuyện anh xuất ngoại tu nghiệp.

Đây tính là tái hợp sao? Cô không biết, ít nhất, anh không tỏ vẻ gì.

Tan tầm, cùng nhau ra chợ, nấu 1 bữa tối nóng sốt.

Khi nghỉ ngơi, cùng cô dọn dẹp nhà cửa, tắm cho Luck, té nước vui đùa.

Đôi khi, tay nắm tay cùng nhau xem phim, sau đó mơ màng tựa vào lòng anh ngủ quên mất.

Ban đêm, ôm nhau chia sẻ hơi ấm cơ thể, tận tình triền miên.

Anh đối xử với cô, giống như chưa từng chia tay, quan tâm, chiều chuộng, săn sóc.

Hết thấy, đều giống như trước, không hề đổi, chỉ là cô hiện tại, đã biết hết sức quý trọng từng khắc từng giờ được chung sống bên anh.

Cô không quên ngày anh xuất ngoại, 1 ngày số trời, 1 ngày đau lòng.

Thật ra, như vậy là đủ rồi, trước khi chia lìa, còn có thể có được sự ôn tồn cuối cùng, có thể cười mà nói với anh ‘hẹn gặp lại’, đây không phải là mong ước trước nay cô vẫn cầu đó sao? Không thể tham lam hơn.

Cô đã hạ quyết tâm mặc kệ 3 năm, 5 năm hay nhiều hơn, cô vẫn sẽ chờ anh trở về. Nếu khi đó, trong lòng anh vẫn không có ai chiếm giữ, vậy cô sẽ cùng anh, 1 lần nữa tìm đến nhau.

“Alo?”.

“Anh, là anh”. Kịp ống nghe vào tai, 1 bên tìm kiếm tư liệu. “Anh không ghé qua, em nhớ phải ăn, đừng có nhịn đói đó. Sáng anh có nấu nồi canh gà trên bếp, đừng quên ăn”.

“Dạ”.

“Còn nữa, thời tiết âm u, tối nay có khả năng mưa, nhớ lấy quần áo ngoài ban công vô, nếu có ra ngoài phải nhớ mang ô theo nhé”.

“Dạ”.

Dần dần thật lâu, rốt cuộc anh phát hiện cô im lặng tới lạ thường. “Anh?”.

“Không có việc gì. Anh không cần lo lắng, em sẽ ổn thôi”.

“Vậy là tốt rồi...”. Mơ hồ cảm thấy cô có gì đó hơi kì lạ, nhưng hiện tại anh không được nghĩ nhiều. “Vậy, anh đi làm việc nhé...”.

“Ừm, anh đi đi!”.

Gác điện thoại, trong lòng nổi lên bất an, vì cách nói chuyện của cô trong điện thoại vừa rồi...

Không thể tập trung, anh thở dài, buông tấm phim X quang trong tay. “Cô Hà”.

“Có?”.

“Trong mấy bài tình ca, các cô gái thấy bài nào là lãng mạn nhất?”.

Y tá Hà nhún mày, chu môi suy nghĩ.

“Anh định hát tình ca tặng bạn gái à?”. Khó có được cơ hội, sao có thể không tranh thủ trêu chọc bác sĩ Nhậm nghiêm nghị thường ngày chứ? Thật muốn nhìn thử bộ dáng anh ấy học mấy cậu choai choai 17 18 tuổi hát tình ca đó nha!

Gương mặt anh dần dần trở nên khốn quẫn. “Cô ấy thấy... Đó là chuyện lãng mạn”.

“Đúng là lãng mạn mà”. Chị gật đầu tán thành. “Chọn bài “Đàn ông không nên làm phụ nữ rơi lệ” đi! Bài này lúc vừa ra, tiếng ca thâm tình day dứt, từng làm cảm động không ít cô gái ngây thơ như tụi em”.

Anh gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

Những ngày tươi đẹp, bao giờ cũng tới lúc phải chấm dứt.

Không cần xem lịch, trong lòng cô cũng biết.

Giống như đồng hồ cát, từng hạt cát tuôn chảy ngọt ngào, theo thời gian trôi đi, tới hôm nay hoàn toàn chảy hết.

Hôm nay, anh sẽ không tới đây, sau này mỗi ngày cũng sẽ không, chỉ còn 1 mình cô, cô đơn sống tiếp.

Anh từng nói, tương lai khó có thể đoán trước, anh sẽ không nói ‘hẹn gặp lại’ với cô, cũng không muốn cô đi tiễn.

Cho nên, anh dặn dò cô chăm sóc bản thân, dặn dò những việc vặt trong cuộc sống, nhưng không buồn dặn dò tình cảm của bọn họ 1 câu.

Cô buông tay, muốn anh hãy an tâm mà đi, không cần lo lắng cho cô.

.

.

.

Thời gian đã trôi qua bao lâu, cô không buồn tính, quả nhiên như anh đã đoán trước, không lâu sau, mưa tí tách rơi xuống, càng lúc mưa càng to...

Từng giọt nước mưa uồn lượn chảy qua cửa sổ, cô ngồi ở vị trí như trước, ngón tay vô thức chạm vào mặt kính, viết viết vẽ vẽ vẫn là 3 chữ khắc cốt ghi tâm – Nhậm, Mục, Vũ.

Nhớ rõ – anh và cô, cũng chia tay trong một ngày mưa như thế này, đúng không?

Ngày đó, cũng là ngày 15.

Khoảng cách từ đó tới hôm nay, vừa vặn tròn 3 tháng. Khác biệt là, lúc này đây, anh đã hoàn toàn tách khỏi sinh mệnh của cô.

Nhưng, thật sự cứ để anh ra đi như vậy sao? Anh thậm chí, chưa từng mở miệng muốn cô chờ đợi anh.

Cứ như vậy không rõ là chấm dứt hay chưa, thật sự cô có thể cam tâm sao? Nếu không nói hết toàn bộ suy nghĩ trong lòng cho anh biết, sau này, cô nhất định sẽ hối hận!

Nghĩ đến đó, cô nhảy dựng lên, vọt đến bên điện thoại, ngay cả tự hỏi cũng không kịp liền nhanh chóng nhấn dãy số, nhưng chỉ có tiếng hộp thư thoại chết tiệt đáp lời.

Cô nóng vội gọi điện tới bệnh viện, chuyển tới văn phòng anh.

Đáp án vẫn là. “Anh ấy đến sân bay, xin hỏi chị vì sao tìm... Alo? Alo?”.

Cô không có tâm trạng nghe tiếp, lập tức gác máy xông ra ngoài.

Chỉ mong là kịp, chỉ mong tới vẫn kịp! Vũ, chờ em!

Bất chấp nước mưa tấp thẳng vào mình, Lương Tâm Ảnh vội vàng đến sân bay, hỏi khắp nơi mới biết được chuyến bay đi London đã cất cánh từ 10 phút trước.

Lòng cô lạnh băng.

Cuối cùng... Vẫn là muộn màng.

Không có dũng khí giữ anh lại, không có dũng khí nói ‘hẹn gặp lại’ với anh, cũng không có dũng khí nói cho anh biết cô yêu anh nhiều thế nào... Sự yếu đuối của cô, liền ngay cả cơ hội được tiến bước anh đi, cho anh 1 chiếc hôn tạm biệt cũng vượt mất!

Thất hồn lạc phách ra khỏi sân bay, cô thậm chí không thể phân biệt phương hướng; không phải vì mưa, mà là không mang tâm, nên không thể tìm thấy phương hướng.

Cô thật hối hận! Nếu có thể sớm tích cực tranh giành hạnh phúc mà không phải chờ đợi tiêu cực, cho dù không giữ được anh, ít nhất cũng làm cho anh hiểu được sự chờ đợi và thâm tình của cô, anh ra đi cũng có thể vui mừng chút.

Cô không biết mình ngơ ngác bước đi trong bao lâu, hồn phách đi lạc không mục đích, sớm về trễ về cũng có gì khác, căn phòng trống vắng lạnh lùng, đã không còn ai chờ đợi cô nữa.

Căn nhà thiếu bóng anh, không còn là nhà.

“Em đi đâu vậy? Làm anh lo muốn chết!”. Tiếng nói lo lắng, xuyên thấu qua tiếng mưa rơi, lọt vào ý thức đang hoảng hốt của cô.

Hoàn hồn nhìn lại, trước cửa nhà, là thân ảnh mỏng manh đứng lặng dưới ánh đèn đường –

Theo lẽ thường cô phải kích động chạy lại ôm chặt lấy anh mới đúng, nhưng 1 khắc đó, cô vẫn đờ người tại chỗ, hoàn toàn không nhúc nhích được.

Là ảo ảnh sao? Hay là –

Nếu cô chạm tay vào, có thể sẽ biến mất hay không?

“Anh – không đi?”. Giọng nói, run run làm người ta đau lòng.

“Đi? Đi đâu?”. Anh mờ mịt hỏi lại.

“Chị y tá nói... Anh ra sân bay...”.

“À, anh tiễn đồng nghiệp đi”. Hình như hiểu ra gì đó, anh nhú mày hỏi. “Anh chưa nói cho em sao? Anh nhường cơ hội tu nghiệp lần này cho đồng nghiệp rồi”.

“Vì sao?”. Cô nhất định là ngu ngốc! Đến đó rồi mà còn hỏi.

“Còn hỏi vì sao? Đêm đó... Anh đã nói rồi mà”. Máy bay chắc chắn không chờ nổi nổi vướng bận quá sức nặng nề của anh, có cô ở đây, làm sao anh có thể bay cao, có thể đi xa?

“Lúc nào?”. Cô còn đang đắm chìm trong cảm giác được mất lẫn lộn, đầu óc không thể vận hành bình thường.

“Là... Là đêm chúng ta thân mật đó”. Anh lí nhí.

“Anh nói gì?”. Nhớ mang máng, hình như lúc đó anh có nói gì bên tai cô.

“Anh nói, anh không đi, ở lại với em, được không?”. Vì cô, ngay cả bác sĩ anh còn có thể không làm, huống chi chỉ là 1 cơ hội đi nước ngoài tu nghiệp bé nhỏ không đáng kể.

“Được!”. Cô vừa khóc vừa cười trả lời, nhào vào lòng anh, dùng sức ôm lấy anh.

Tuy rằng phản ứng có chút trì độn, nhưng chung quy vẫn giống như anh mong đợi.

“Em ướt hết rồi...”. Anh đau lòng che chở cô, chắn mưa cho cô. “Em đi đâu vậy? Sao trễ thế này mới về? Không phải anh đã dặn nhớ mang ô theo sao?”.

“Anh cũng đâu có mang”.

“Anh nghĩ anh muốn cảm nhận tâm tình của em khi đứng chờ anh dưới mưa lúc đó”. Thì ra, là đau như thế, hoảng loạn như thế.

“Em ra sân bay tìm anh... Anh thì sao? Không phải đã nói hôm nay không tới?”.

“Vậy, em ra sân bay, là muốn nói gì với anh?”.

“Em muốn nói –”. Cô ngược mặt, nói rất khẽ rất khẽ. “Em đã bỏ việc rồi, anh có muốn nuôi em không?”.

“Vây –”. Anh nở nụ cười, mắt lấp lánh nước, không biết là mưa, hay là nước mắt. “Anh tới để nói cho em, anh đã tìm được 1 cửa hàng mặt tiền, bên trong và cảnh quan bên ngoài rất đẹp, thật thích hợp để mở quán cafe, muốn hỏi em, có nguyện ý làm bà chủ của nó không?”.

Anh tin tưởng, nhất định cô sắp khóc, vì giọng cô mỏng manh run rẩy hỏi. “Anh là đang cầu hôn sao?”.

“Không phải”. Cả 2 đều ướt sũng, cô chắc không thể thấy lãng mạn đi!. “Ành, anh hát cho em nghe nhé?”.

“Hát?”. Hát nhạc con nít sao? Cô rất muốn nói anh đừng phá hư không khí...

“Ừm”. Anh dừng 1 chút, nhẹ giọng xướng lên.

“Tin tưởng anh, không hối hận vô cớ, anh nguyện làm em buông tha cho hết thảy, đàn ông không nên làm phụ nữ rơi lệ, ít nhất anh sẽ cố hết sức, tin tưởng anh, đừng né tránh, anh nguyện cùng em đi đến cuối cùng, đàn ông không nên làm phụ nữ rơi lệ, ít nhất anh sẽ cố hết sức, tin tưởng anh...”.

Lương Tâm Ảnh không nói nên lời.

Cô tin tưởng, nước mắt cô rơi nhất định còn nhiều hơn so với mưa đêm nay.

Không cần bài hát nói lên điều gì, anh đã dùng hành động chứng minh cho cô, anh vì cô mà buông tha cho tất cả, theo cô đến chân trời góc biển, vì cô mà chống 1 mảnh trời xanh, chắn đi toàn bộ mưa gió...

“Tuy rằng anh không phải đang cầu hôn, nhưng mà... Lãng mạn làm em thật muốn gả cho anh”.

A? Như vậy là lãng mạn? Anh chỉ cảm thấy lạnh run lên thôi.

“Vây, em có thể trao cho anh đáp án đó, sau này bổ sung nữa được không?”.

Cô nở nụ cười, lệ lần này rơi, là vì quá vui mừng mà khóc. “Lại thêm 1 cái hôn, là có thể”.

Anh không chần chờ, thân thiết quấn quít hôn cô.

Hát tình ca trong mưa, hôn, cộng thêm cầu hôn.

Anh cuối cùng rút ra được 1 công thức tình yêu như vậy.

Có lẽ, đây sẽ là lần lãng mạn duy nhất đời này của anh, nhưng để cho cô – khắc cốt ghi tâm.

Chia tay tròn 3 tháng, cô rốt cuộc hiểu được, mọi thứ yêu và lãng mạn cô muốn, thủy chung dừng lại ở khoảnh khắc lúc ban đầu, chân thật và đẹp nhất.

Nên đem quyển nhật ký đó khóa lại ném đi, những ngày không có anh tới hôm nay chính thức chấm dứt.

Vươn 2 tay, chặt chẽ nắm lấy phần tình cảm chân thành, cô biết, lần này cô sẽ không dễ dàng buông tay để nó ra đi –

.
. .

Radio đêm khuya, có 1 bức thư được đọc lên thế này –

Lời giữa mùa hạ, anh khỏe chứ!

Đây là lần thứ 2 tôi gửi thư, bởi vì anh nói nếu có 1 ngày tôi có thể cùng cô ấy bên nhau tới bạc đầu, đừng quên gửi thư cho anh để anh chúc mừng, cho nên – chúc mừng tôi đi!

Đúng vậy, tôi và cô ấy đã hợp lại, vào 1 ngày mưa sau 3 tháng chia tay.

Cô ấy thích lãng mạn trong mưa, cho nên tôi ở bên cô ấy dưới mưa.

Cô ấy thích tình ca lãng mạn, cho nên tôi hát tình ca trong mưa.

Cô ấy thích hôn trong mưa thật lãng mạn, cho nên dù trời lạnh tới muốn gọi cứu mạng, vẫn hát tình ca trong mưa, rồi hôn cô ấy.

Vì thế cô ấy cảm thấy thật lãng mạn mà muốn gả cho tôi.

Anh cảm thấy những chuyện đó có lãng mạn không? Tôi chỉ nghĩ được thế này : ai mà cũng nghĩ như thế, chắc bác sĩ tội tôi tụ tập thất cổ tập thể cho mọi người xem.

Aizzz! Tôi vẫn thật sự thiếu mất ước số lãng mạn đúng không?

A, đúng rồi, đúng rồi! Sau này tôi mới nhớ, tôi còn chưa nói yêu cô ấy – ừm, được rồi, được rồi, thật ra đã quên, mắc mưa đầu óc hồ đồ rồi.

Nhưng tôi nghĩ, cô ấy biết, vì cô ấy rất cuộc không hỏi vấn đề “Anh yêu em hay không yêu em?”.

Tôi tính đêm nay sẽ chính thức cầu hôn cô ấy lần nữa, đeo lên tay cô ấy chiếc nhẫn tôi chuẩn bị đã lâu, lúc này đây, tôi nhất định sẽ nhớ rõ chuyện chú nói với cô ấy. “Anh yêu em!”.

Chúc phúc tôi đi!

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-ky-chia-tay>